

Quỳnh Dao

Giã Biệt Tuổi Mơ Mơ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 1

Dạ vũ được Tử Nghiệp Bình tổ chức để mừng sinh nhật của Phương Khắc Mai . Hôm nay Mai tròn hai mươi tuổi . Lúc đầu Thanh định không tham dự . Vì tánh Thanh không thích những chỗ ồn ào.

Thời gian trôi qua rõ nhanh . Mới ngày nào rời quê hương Bình Đông, lên Đài Bắc thi vào Đại học Văn khoa năm thứ nhất . Năm thứ hai như gió thoảng . Lúc còn ở bậc trung học, cứ nghe ba tờ báo học trò ngợi ca cuộc sống sinh viên, Thanh đã vẽ trong đầu bao nhiêu mơ ước . Một cuộc sống vừa thơ mộng vừa hách . Mấy cô vây kín với cái mác sinh viên trên ngực . Vậy mà hai năm đã trôi qua rồi, Thanh chẳng thấy tí nào hãnh diện . Ngày nào cũng bù đầu, sách với sách . Hết thư viện đến giảng đường . Mặc dù Thanh rất mê sách nhưng những giáo trình dày áp nhiều lúc làm Thanh như ngộp thở.

Đại học là gì ? Với Thanh thì nó chỉ gồm có khuôn viên đại học . Con đường mòn dẫn đến giảng đường, một khoảng trời xanh qua kẽ lá, những hàng cây trong vườn trường, những bãi cỏ hoa viên và cả cái thung lũng mà đám bạn bè Thanh gồm : Tử Nghiệp Bình, Phương Khắc Mai, Ngô Thiên Uy đã gọi là : "Thung lũng tình yêu".

Thanh không phải là một sinh viên giỏi . Trước khi thi vào Đại học, Thanh đã chật vật với kỳ thi tốt nghiệp phổ thông . Qua cái ải đó, lại đến cái ải thi tuyển vào Đại học.

Năm đầu thi vào Đại học . Rớt !

Thanh khăn gói với hành trang vốn vẹn mấy bộ đồ . Bỏ nhà lên tỉnh, vào làm công cho một cửa hiệu lớn với chân mậu dịch viên . Mấy tháng dành dụm được nghìn sáu bạc .

Vừa đủ tiền chi phí cho một chuyến về thủ đô.

Thanh quay về từ già mẹ cha, làm một chuyến thẳng đến Đài Bắc, với ước mơ chân trời rộng mở.

Tàu hỏa vừa ngừng ở sân ga : Thanh theo đàn người chen chân qua cửa . Thành phố rõ lớn và rộng . Người đông đến choáng ngợp . Thanh còn ngơ ngác chưa biết sẽ đi vào đâu, thì mắt chàng đập ngay vào tấm biển quảng cáo :

LỚP LUYỆN THI VÀO ĐẠI HỌC.

Học có bảo đảm - Thi đậu mới lấy tiền.

Bao cả ăn ở - Giá 200\$/tháng.

Địa chỉ : XXX YYY . "Đài Bắc".

Thanh đọc giá biểu rồi nhẩm tính . Đủ sống ba tháng . Vừa đủ đến ngày thi . Phần còn lại của tương lai sẽ tính sau . Thế là Thanh tiến thẳng đến địa chỉ lớp luyện thi.

Phải nói, đây là một năm khổ cực . May là ở dưới nhà, cha mẹ thương con dành dụm mỗi tháng gởi lên tiếp tế thêm một ngàn đồng . Thanh sống nhịn nhặt . Mức sống ở thủ đô khá đắt đỏ . Chàng không dám tiêu xài gì hết . Mỗi tuần xài sang nhất là chiều thứ bảy .

Ngoài bữa cơm, chàng tự thưởng thêm cho cái dạ dày một ly đậu đỏ bột lọc.

Thế cũng xong, rồi cũng thi đậu . Lần thi này không như năm đầu, Thanh không còn ảo tưởng . Chàng chẳng dám chọn môn nào yêu thích, mà gởi đơn đi gần như khắp mọi đường . Chỗ nào cũng thi, đậu vào trường nào thì học thôi . Thời buổi "mật ít ruồi nhiều".

Những ngành ngon ăn như Điện, Kỹ thuật, Điện toán, Y... , người nào cũng muốn chen chân vào . Một chọi trăm làm sao chọi lại ? Thế rồi cũng xong . Thanh đã đậu vào trường Đại học Văn Hóa . Với một phân ngành kỳ cục "Quan Hệ Lao Động". Mà lúc viết đơn xin vào học, Thanh vẫn không hiểu rõ ý nghĩa của ngành học mình đã chọn.

Mặc ! Miễn đậu là học . Như vậy mà đã hai năm trôi qua . Ngày ngày bù đầu với các môn : Kế toán, Thống kê, Kinh tế rồi Luật Dân sự, Hiến pháp, phương thức quản lý kinh doanh hiện đại . Thanh chẳng còn thì giờ đâu để thắc mắc, so đo, để nghĩ đến ước mơ thuở nhỏ . Cái thuở hay nằm mơ mình sẽ là văn sĩ, nhạc sĩ hay một sĩ nào đó, có liên hệ đến nghệ thuật . Chuyện bây giờ là học . Học để ra trường rồi mọi thứ sẽ tính sau.

Nhưng khi đã vào đại học . Cái lợi đầu tiên là gì ? Đó là có bạn gái ! Thanh đã nghĩ như vậy . Sinh viên đã là người lớn . Người lớn đương nhiên là được có "người yêu nhi". Sẽ không có ai dám chê mình là con nít nữa.

Ngay từ năm thứ nhất đến năm thứ hai, Thanh có hàng lô bạn gái . Nói đến bạn gái làm

Thanh nghĩ đến Từ Nghiệp Bình . Chẳng là lúc đã Từ Nghiệp Bình thi đậu vào trường ngoại ngữ, ban Nga văn . Học hết một năm, Bình thấy không có một giáo sư nào hiểu được tiếng Nga của Bình nói . Anh chàng tức khí lên, bỏ! Rồi thi vào cái ngành học độc nhất vô nhị Ở cái xứ Đài Loan này, ngành "Quan Hệ Lao Động". Nhờ đó gặp Thanh . Hai người vừa gặp nhau đã tắm đấm . Hai người tri kỷ nhau ở mọi vấn đề . Từ chuyện học qua phê phán thầy cô, ve vãn bạn gái . Mãi đến khi Bình bị cú "sốc" với cô nữ sinh viên ban Anh văn Phương Khắc Mai làm tê liệt thì Hàn Thanh vẫn còn tự do, lông bông . Hàn Thanh đã nhún vai khinh thường người bạn . Tại sao phải khổ thân như vậy ? Tự chui vào rọ người bạn hồi! Bạn phải biết tự do muôn năm! muôn năm!

Với tâm hồn phơi phơi, tự tin của tuổi thanh niên, với sự hăng say của tuổi trẻ, một chút tình cảm bẽn lẽn thơ ca . Hàn Thanh đã tập tành làm thơ . Phải làm thơ "siêu thực" . Càng khó hiểu càng hách, càng hay . Thanh không thích làm thơ kiểu "ông già" khuôn sáo.

Băng qua khoảng không hư vô.

Phủ đầy khoảng cách gián đoạn.

Nguyên nhân lúc nào cũng trống trải.

Mà chàng dùng cả thế kỷ đời mình.

Để lấp mãi.

Chỉ là một chấm câu vô nghĩa.

Và chàng nhìn đời bằng đôi mắt dừng đọng .

Khi lên đến năm thứ hai, Hàn Thanh quen với một cô gái tên là Baby . Đã có một lúc

Thanh như bị choáng . Chàng đã làm một chùm thơ :

Ôi trái tim buồn tẻ.

Đi vào con một êm.

Không có ánh sáng lấp lánh.

Để dành riêng cho bóng hình em .

Rồi :

Thấp đuốc bên song.

Tìm những mảnh tình đã mất.

Gió là đất.

Mưa là đất.

Sấm sét cũng là đất.

Gió thổi tan cơn mơ.

Mưa đập tan mộng ước.

Sấm chớp rồi đánh thức người lữ hành cô đơn .

Đó là chuyện ở năm thứ nhất . Năm thứ hai, thời kỳ của tuổi mới biết yêu, biết sầu, biết mộng . Baby là một bạn gái, một ngôi sao, là gió, là mưa, là sấm sét... Để rồi sau cùng biến thành khói, thành mây tan biến, không để lại một chứng tích gì trong tim Thanh.

Năm nay đã là năm thứ ba . Sinh viên năm thứ ba . Ngay trong lễ sinh nhật của Phương Khắc Mai, Hàn Thanh nghĩ lại vẫn còn thấy ngán ngẫm với những cuộc tình sôi động chóng tàn . Baby đã trở thành quá khứ . Nhưng Thanh thì không dễ dàng quên quá khứ ngay được . Chẳng cứ bút rút, bối rối làm sao ấy . Cái bút rút không hẳn vì sự mất mát Baby mà vì một cái khác . Có lẽ đó là cái "trẻ thơ".

Tử Nghiệp Bình đã quen Phương Khắc Mai trong quán ăn thịt nướng . Bình đẹp trai, cao lớn, đàn giỏi, hát giỏi, khiêu vũ cũng giỏi . Bình lại ăn nói có duyên, tán gái hay.

Phương Khắc Mai thì học lớp Anh ngữ ban đêm . Không đẹp lắm, nhưng đáng đáp cũng dễ nhìn . Mai có khuôn mặt bầu, mắt to, cao một thước sáu mươi lăm, con nhà giàu, không nhẽo, đàn dương cầm giỏi.

Mỗi lần họp lại, Nghiệp Bình guitar, Khắc Mai Piano, còn Ngô Thiên Uy và Hàn Thành thì hát . Một ban tứ quái đủ làm dậy làng dậy xóm.

Chuyện bắt đầu thế này . Khắc Mai với Nghiệp Bình yêu nhau . Tình yêu đang ở độ nồng cháy . Nhưng khi yêu nhau Bình cũng không quên tri kỷ của mình . Ngô Thiên Uy thì không có gì để nói . Anh chàng có tính ù ù cạc cạc . Không quan trọng lắm chuyện ái tình . Bạn gái có cũng được mà không có cũng xong . Còn Hàn Thanh ? Hoàn toàn khác . Hàn Thanh cao ngạo, tự phụ . Vậy mà lại nhạy cảm . Khi được Khắc Mai mời dự sinh nhật, Thanh đã nói :

- Tôi không có bạn gái, tôi sẽ không dự.

Nghiệp Bình nhăn mặt :

- Mà nói gì kỳ cục vậy ? Nể mặt tao một chút chứ ? Nếu không thì phải nể mặt Khắc Mai . Mà không đến, từ đây về sau, đừng gặp mặt tui tao nữa.

Khắc Mai đứng cạnh đấy cười :

- Anh Thanh đừng lo, tôi biết có một cô bạn cùng lớp hấp ý anh lắm . Nhiệt tình mà yêu

văn nghệ nữa . Để tôi giới thiệu cho anh.

Hàn Thanh nghe nói chịu ngay :

- Được rồi . Có điều dung nhan thế nào chứ ? Đừng có cỡ Chung vô Diệm là tôi bỏ chạy ngay.

Khắc Mai trề môi.

- Hừ! Chưa gì mà ông đã nghĩ xấu cho người ta . Thôi được rồi ông không muốn thì thôi vậy.

Hàn Thanh xuống nước.

- Chưa gì đã giận . Thế cô ấy tên là gì vậy ?

Khắc Mai nói.

- Viên Gia Bội . Nếu muốn làm quen thì anh viết một lá thư mời đi . Vừa ngỏ ý muốn làm quen vừa mời cô ta đến dự . Tôi bảo trước là cô ấy không phải dễ mời đâu nhé.

Hàn Thanh thắc mắc :

- Nhưng mà tôi chưa quen biết gì với cô ấy làm sao lại viết thư mời được ?

Thanh chợt nghi ngờ, không hiểu Khắc Mai có giương bẫy gì không ? Quay qua Nghiệp Bình, Thanh hỏi :

- Ê, cậu có thấy dung nhan của Gia Bội lần nào chưa ?

Khắc Mai nghe Thanh hỏi Nghiệp Bình, nàng trề môi :

- Ông sao khéo đa nghi thế ? Tôi làm sao dám cho anh Nghiệp Bình trông thấy dung nhan của Gia Bội chứ . Rủi ông ấy mê bắt tữ, có phải chuốc lấy cái đau "mất bò" không ?

Hàn Thanh ngần ngừ . Cũng có thể như vậy . Trong khi Nghiệp Bình khuyến khích bạn :

- Mi làm gì nhất thế ? Có gì phải sợ . Cứ việc thư mời đi . Người ta đến không hạp thì mình de . Tôi như cậu tôi sẽ không chần chờ . Viết là nghề của cậu mà.

Đúng vậy! Thanh nghĩ . Mình là trượng phu mà . Có chút vậy mà cũng chần chừ . Thế là Hàn Thanh cầm bút lên.

Cô Gia Bội mến,

Tình cờ nghe đến tên cô, không hiểu sao tôi chợt có ý làm quen . Viết thư mời thế này rõ là đường đột . Nhưng đường đột chẳng có nghĩa là "hoang đường" nghĩa là vẫn có thể xảy ra . Vì vậy mong cô chấp nhận.

Hẹn gặp tại vũ hội mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của Khắc Mai lúc bảy giờ tối ngày 24 tháng 10 năm 1977. Chiều 3 giờ 55 phút.

Ngày 20 tháng 10 năm 1977

Ký tên,

Hàn Thanh .

Thế rồi ngày sinh nhật của Khắc Mai đến, sau bữa tiệc đơn giản là màn khiêu vũ . Cái đỉnh của bữa tiệc là ở đây.

Không phải lần đầu Thanh dự dạ hội, cũng không phải lần đầu Thanh hẹn gặp mặt người khác phái . Không hiểu sao hôm nay Thanh lại hồi hộp lạ . Chàng chọn thật kỹ bộ cánh ăn ý nhất, ủi thẳng, chiếc áo màu xanh lam, quần xanh đen, cà - vạt đậm màu, tóc chải ngay ngắn . Ngắm mãi mình trong gương mà chàng thấy hài lòng . Mặc dù đã để râu mép, nhưng khuôn mặt vẫn có vẻ non làm sao . Thanh vuốt nhẹ hàm râu . Vũ hội bắt đầu lúc bảy giờ tối . Sàn nhảy thật rộng đủ chứa từ hai đến ba mươi cặp một lúc.

Hôm nay chắc chắn phải thật nhộn, thật vui, vì phần lớn tham dự viên là "học trò".

Phượng Khắc Mai đã xuất hiện trước đám đông . Trong chiếc robe màu trắng hở cổ . Để lộ xâu chuỗi ngọc lam trên cổ thon dài . Nghiệp Bình thì trang trọng trong bộ âu phục màu xám . Đám đông đã giãn ra để Bình với Mai trong một điệu nhảy biểu diễn khai mạc.

Một điệu valse du dương . Đèn được tắt bớt để không khí có vẻ lãng mạn một chút . Nãy giờ Thanh nhìn quanh tìm mà nào thấy Gia Bội.

Bảy giờ... Bảy giờ bốn mươi lăm... Hàn Thanh vẫn cô đơn . Rồi tám giờ... Sau các điệu valse, Tango, Slow... Bây giờ tới nhạc giựt Rumba, Chachacha, Twist, Disco...

Hàn Thanh đốt một điếu thuốc, đi tới cạnh khung cửa sổ nhìn ra ngoài . Thanh chỉ mới tập hút thuốc từ năm thứ nhất . Lúc đầu chỉ hút chơi . Để rồi thành thói quen không bỏ được . Thanh vừa thở khói vừa nghĩ đến những đứa con gái đã đi qua đời chàng, rồi nghĩ tới Gia Bội . Thanh thấy gần như chuyện quen biết trước kia quá dễ dàng . Thanh chẳng hề thấy sôi nổi căng thẳng như mấy nhà văn từng miêu tả trong tiểu thuyết . Chàng thấy tội nghiệp cho độc giả vô cùng, tại sao họ lại khéo dư nước mắt để khóc cho những nhân vật tưởng tượng không có thật kia.

Tám giờ hai mươi phút...

Trong giây phút vô vọng Thanh nắm chắc là Gia Bội không đến nữa thì Khắc Mai xuất hiện cạnh nàng với một người con gái :

- Này anh Thanh, Viên Gia Bội đã đến rồi này.

Hàn Thanh giật mình quay qua . Trước mặt là khuôn mặt trắng như hoa bưởi . Có đôi mắt to đen và một nụ cười dịu dàng . Cô gái nói.

- Xin lỗi, tôi đã đến trễ . Lúc đầu không định đến đây, nhưng rồi lại sợ Khắc Mai buồn.

À! Chỉ vì sợ Khắc Mai buồn thôi . Nhưng chuyện đó đương nhiên là vậy, Thanh nghĩ, Gia Bội chưa hề quen ta . Và lại ta chả là gì.

Thanh chưa biết phải ứng thế nào thì Khắc Mai đã bỏ đi để Bội lại cho Thanh . Thanh chột thộn người ra . Từ ngữ hay đẹp, không biết sao lại bỏ Thanh đi đâu mất . Thanh thấy lúng túng, chàng bắt tay Gia Bội mà lòng tay lại ướt đầm mồ hôi.

- Tôi... tôi hết sức cảm ơn sự có mặt của Bội hôm nay.

Thanh dụi tắt thuốc hỏi tiếp :

- Tôi có thể mời Bội nhảy một bản chứ ?

- Vâng.

Khiêu vũ là một phương thức xóa tan cái bờ ngõ xa lạ . Thanh dìu Bội ra sàn nhảy . Bây giờ Thanh mới nhìn kỹ . Cô gái mặc quần Jean áo Pull lấm tẩm hoa, cách ăn mặc này không phải để dự dạ vũ . Có nghĩa là cô ta đã không quan trọng hóa lá thư của Thanh. Một chút bất mãn . Thanh chột thấy muốn trả thù . Chàng nhún vai, giả vờ nói thật tự nhiên.

- Gia Bội biết không ? Tôi kỳ cục lắm, nhảy với Bội thế này nhưng đầu tôi cứ nghĩ đến người khác.

Thanh nói . Cảm thấy thỏa mãn, nhưng rồi lại hối hận ngay . Sao lại ấu trĩ một cách kỳ cục như vậy.

Thanh khỏi hối hận lâu, vì Bội đã nói :

- Còn anh, anh có tin không ? Tuy đang nhảy với anh thế này, tôi lại nhớ đến người bạn trai của tôi.

Hàn Thanh tròn mắt . Thái độ của Thanh lúc ấy hẳn buồn cười lắm.

- Tôi không tin.

- Anh phải tin.

- Sao vậy ?

- Vì anh không thấy là, con gái sẽ không có lý do gì nhận lời của một đứa con trai mà ngay cả tên mình cũng không biết, cũng viết sai nếu không vì đang giận người yêu của mình.

Hàn Thanh tròn mắt.

- Ôi! Nghĩa là tôi đã viết sai tên cô ? Vậy tên cô là gì ?

- Là Gia Bôi chứ không phải Bội.

Bậy thật! Cái tên mà cũng viết trật, lảm cẩm quá . Hàn Thanh nhìn xuống, chạm ngay ánh mắt cô gái . Hai người chột nhiên cùng cười . Thanh thấy lằng lằng . Bôi có nụ cười đẹp quá . Nụ cười như cánh bướm no gió . Thanh nói.

- Xin lỗi . Nhưng cảm ơn cô.

Gia Bôi thắc mắc.

- Cái gì xin lỗi rồi lại cảm ơn ?

Thanh làm ra vẻ thật tự nhiên :

- Thì xin lỗi về việc viết sai tên cô, còn cảm vì cái chuyện nhờ cô giận người yêu nên mới có mặt ở đây trong buổi tuổi này.

Gia Bôi nhú mày, rồi chột cười to . Nụ cười thành tiếng :

- Anh thật buồn cười . Anh làm tôi cảm thấy, nếu hôm nay mà tôi không đến đây thì rõ là một sai lầm đáng tiếc.

Cuộc làm quen đã khởi đầu như vậy . Chẳng bao lâu cả hai tự nhiên như người quen nhau từ lâu . Họ nói với nhau nhiều thứ . Thanh kể lại quãng đời thơ ấu ở dưới quê . Còn Gia Bôi kể lại nếp sống nề nếp danh giá của mình . Nội của Gia Bôi nguyên là một quân nhân dày dạn chiến trường với quân hàm cấp tướng . Cha thì mới rời quân ngũ không bao lâu . Hiện làm quản lý một cửa hàng chuyên bán đồ chơi dành cho trẻ con . Quê của Gia Bôi gốc ở Hà Bắc.

- Anh có cho là gia đình tôi kỷ luật lắm không ? Nội là lính mà cha cũng là lính . Vì vậy ngay lúc nhỏ chúng tôi đã sống như sống trong trại lính . Muốn cười muốn nói cũng phải có giờ giấc . Không được tự nhiên, ở nhà phải nói là tôi ga gai và ngang ngạnh nhất.

Hàn Thanh yên lặng nghe . Gia Bôi hỏi :

- Bạn anh thế nào ? Nói cho tôi nghe đi.

- Bạn gái nào ?

- Người mà bạn này anh bảo là đang nhảy với tôi mà nghĩ đến đó.

- À... à... cô ta...

- Cô ta ra sao ?

- Cũng bình thường.

- Nghĩa là... không có ?

Gia Bôi thật thông minh . Thanh thú nhận thì "bể" quá, vội nói :

- Có nhiều lắm chứ . Nhiều cô lắm.

Gia Bôi thề lười :

- Vậy à ? Thế cảm giác của anh ra sao khi có nhiều bồ.

Hàn Thanh giả vờ nhún vai :

- Nhiều lúc cũng bực mình.

Gia Bôi thấy phì cười . Xạo thật! Thanh chợt cười theo . Buổi dạ hội thể mà qua nhanh .

Mới đây mà đã hơn mười giờ . Đám bạn bè của Mai và Bình về gần hết . Ai đi ngang cũng để ý đến Thanh . Nhất là Bình, Mai và Thiên Uy.

Chưa bao giờ Thanh thấy vui như hôm nay . Các hình bóng cũ biến đâu mất . Một cảm giác mới lạ, hồi hộp với cô bạn mới quen.

Thanh hoàn toàn không để ý gì đến những chuyện chung quanh . Khắc Mai cắt bánh lúc nào . Bình lên bục hát mừng bài gì Thanh cũng không nhớ . Hơn mười một giờ, Gia Bôi phải về nhà . Thanh đưa cô bạn mới về nhà . Nhưng chàng chỉ được đưa tới trước hẻm .

Gia Bôi đã nói :

- Anh về đi, hôm nay tôi về nhà đã trễ, lại có bạn trai đưa về kiểu này, mẹ mà thấy được, kẻ như nghe "dũa" tới sáng.

Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Bôi năm nay đã là sinh viên năm thứ hai, lớn rồi ? Vậy mà chưa được phép có bạn trai ư ?

Gia Bôi nói.

- Được chứ . Nhưng mẹ bảo, muốn có bạn trai phải do mẹ lựa chọn.

Rồi quay sang Thanh, Gia Bôi nói không khách sáo :

- Anh không phải là bạn trai của tôi.

Hàn Thanh không giận, chỉ nhún vai nói :

- Thì cái gì cũng phải có thời gian . Ngay bây giờ Gia Bôi cũng nào phải là bạn gái của tôi ?

Gia Bôi chau mày :

- Anh rõ kỳ cục . Thôi chia tay nhé ?

- Đợi chút . Bôi cho tôi biết số điện thoại đi.

- Chi vậy ?

- Thì biết đề mà biết, có gì cần sẽ gọi đến ?

Gia Bôi có vẻ do dự, nhưng rồi nói :

- Được rồi . Nhưng nhớ là tôi chỉ đọc thoáng qua một lần, anh nghe được hay không ráng chịu nhé.

- Ồ.

Thanh đáp lại và tập trung toàn bộ tư tưởng lắng nghe.

- Đây này :77435688.

Gia Bôi đọc một hơi, xong bỏ quay nhanh vào hẻm . Bóng cô nàng mất hút trong màn đêm.

Hàn Thanh đứng đấy ngẩn ra . Miệng lẩm bẩm con số . Rồi móc bút trong túi ra viết nhanh vào lòng tay . Thế là xong . Thanh huýt sáo một điệu nhạc vui vẻ.

Mai sẽ làm gì ? Trước tiên sẽ điện thoại ngay đến nhà Gia Bôi cho cô này ngạc nhiên .

Ngạc nhiên trước cái trí nhớ khủng khiếp của mình . Kể đó... Cái đó tính sau cũng được.

Thanh vừa quay lưng ra phố, vừa đi vừa hát . Chàng thấy thật yêu đời . Nhưng rồi, Thanh chợt thấy có cái gì không ổn . Sao lạ vậy ? Thanh bối rối, dừng lại trước đèn đường, xòe bàn tay ra, xem kỹ . Rõ ràng trên bàn tay những con số hiện rõ : 774-35688.

Kỳ cục thật! Thanh không còn huýt sáo nổi . Tám con số ? Có điện thoại nào lại có đến tám con số ? Thanh gãi đầu . Điện thoại thành phố từ xưa đến giờ chỉ có bảy con số cơ mà ?

Thanh thở dài . Tựa lưng vào cột đèn . Phải chăng đứa con gái thông minh lanh lợi nhưng rấn mắt kia, đã trêu được chàng một cú đau điếng ?

hết: [Chương 1](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 2

Chủ nhà đã sử dụng lầu một và hai cho sinh hoạt gia đình, còn lầu ba thì ngăn làm hai phòng cho học sinh từ phương xa đến thành phố trọ. Hàn Thanh ở một phòng, còn một phòng thì một học viên khác ở ngành luật mướn. Anh chàng này là một tay guitar cự phách. Những năm gần đây, như một phong trào, hầu hết sinh viên đều biết đàn guitar, có một số trội hơn, chơi cả dân ca và làm nhạc. Hình như họ có dòng máu yêu nhạc trong người.

Hàn Thanh và người sinh viên ở phòng cạnh thân nhau lắm, cậu ta họ Vương và Thanh đã gọi là Vương guitar. Có một lúc Thanh cũng đòi học đàn guitar, chàng được Vương dạy, rồi Nghiệp Bình dạy, nhưng vì thiếu kiên nhẫn, nên chỉ học lờm bõm mấy hôm là Thanh bỏ dở.

Mấy ngôi nhà ở trường Thủy Nguyên này kiến trúc kỳ cục làm sao, cầu thang thì nằm ngoài cửa. Nhưng Thanh rất thích, vì sự độc lập của nó tới lui lên xuống không phải băng qua phòng khách phiền hà, phòng vệ sinh riêng. Có điều điện thoại thì chỉ chủ nhà mới có. Muốn gọi phải xuống gọi nhờ. Ít thì không sao, gọi hoài cũng thấy làm sao ấy. Chưa kể mỗi lần bạn bè điện thoại đến, bà chủ nhà phải đứng bên dưới réo lên và muốn xuống tiếp điện thoại phải mặc quần áo chỉnh tề. Dĩ nhiên, ta cũng có thể đến điện thoại công cộng, nhưng trạm gần nhất cũng phải mất cả mười lăm phút đi bộ mới đến.

Chín giờ ba mươi sáng ngày hai mươi lăm tháng mười. Hàn Thanh gọi cú điện thoại đầu tiên đến nhà Gia Bôi. Chàng đợi lúc bà chủ nhà đi chợ, xuống nhà dụ bé con chủ nhà sáu tuổi mở cửa, tha hồ dùng điện thoại. Tám con số điện thoại của Bôi đã làm Thanh nát óc

. Thanh đoán, trong tám con số này, chắc chắn phải có bảy con là đúng và ta chỉ cần loại bỏ một con.

Cuối cùng rồi Thanh cũng liên lạc được với Gia Bôi . Bôi cũng học lớp tối như Mai . Ban ngày ở nhà . Nghe giọng nói của Thanh, Gia Bôi vừa kinh ngạc vừa tò mò :

- Làm sao anh biết số điện thoại của tôi mà gọi vậy ?

Hàn Thanh đắc ý :

- Nếu hỏi Khắc Mai thì đâu có hay ho gì ? Có quên là cô đã cho tôi số điện thoại ư ? Tối hôm qua đấy.

Gia Bôi vừa nói vừa cười.

- Nhưng mà... nhưng mà số điện thoại tôi cho anh hình như, hình như là...

Hàn Thanh cũng cười.

- Hà... hà... Số cô cho tôi rất chính xác, có điều nó dư một con . Tôi chỉ cần trừ bớt . Này nhé, đơn giản lắm, đây là một trò chơi về tổ hợp con số, trình độ toán học cũng không đến nỗi tồi, tôi lập công thức toán học . Số máy của cô lại có hai con số trùng lặp, đó là 77 và 88, nên tôi lại dùng công thức toán học để tính ra là tôi chỉ cần lần lượt gọi 10080 lần, là chắc chắn có một lần đúng.

- Làm gì có chuyện giai thừa với dư thừa ? Anh làm tôi rối bù lên . Xạo quá! Anh hù tôi ư ? Không tin, cả công thức ma quỷ của anh cũng không có nốt.

- Thế thì hỏi cô, làm sao tôi gọi đây nói cho cô được ? Người ta đưa cho tôi một đề toán đó, đương nhiên tôi phải làm phép giải chứ ?

Gia Bôi vừa nói vừa cười.

- Không tin, hoàn toàn không tin được . Chắc chắn có ai bật mí cho anh.

Hàn Thanh cười to.

- Xin thề là không hề có chuyện đó . Đương nhiên là tôi cũng không dại gì gọi đến 10080 lần, tôi chỉ cần nghĩ mẹo một chút ra ngay.

- Bằng cách nào ?

- Bây giờ mời cô dùng cơm trưa, trên bàn ăn tôi sẽ cho cô biết sau.

- Thì ra anh muốn mời tôi ăn cơm ?

- Vâng.

- Nhưng mà...

Hàn Thanh cắt ngang.

- Không nhưng nhị gì hết ? Tôi mời cô dùng cơm sau đó, ta xem hát, dạo phố xong tôi đưa cô đến trường sáu giờ bốn mươi phút . Cô có môn học mà cô rất thích . Văn học Hy Lạp . Cô ngồi học, tôi xin làm người dự lớp.

Gia Bôi vừa kinh ngạc vừa buồn cười :

- Ô, anh sắp xếp cả rồi ư ?

- Vâng.

- Thế anh bỏ học à ?

- Hôm nay tôi có một lớp . Cô đoán xem môn gì nào ? "Việc làm của mọi người và vấn đề an ninh xã hội" . Nó dài dòng hơn cả số điện thoại của cô . Khó nuốt lắm, nên tôi trốn và muốn theo cô nghe giảng một chút về văn học.

- Nghe nói dường như anh cũng có chút máu văn nghệ.

- Tạm tạm.

- Có cả một chút kiến thức toán học ?

- Chút đỉnh.

- Cái gì cũng một chút . Vậy với anh cái gì mới cũng quan trọng chứ ?

- Dĩ nhiên là có.

- Cái gì ?

- Mời cô đi ăn trưa nay.

Gia Bôi thở dài.

- Hừ! Thế gặp nhau ở đâu ?

Hàn Thanh thích thú hẳn lên :

- Ở phía sau trường Đại học Sư phạm có một quán ăn nhỏ có tên là Cánh Buồm . Cô biết chứ ?

- Cánh Buồm? Tên đẹp thật.

Hàn Thanh nghĩ sao lại lo lắng.

- Mười một giờ rưỡi trưa, gặp nhau ở đấy nhé . Hay là để tôi tới nhà đón cô ?

- Thôi khỏi! Gặp nhau lúc mười một giờ ba mươi phút.

Gia Bôi gác máy . Hàn Thanh đặt máy xuống, vui vẻ siết bé gái An An của chủ nhà vào lòng hôn lấy hôn để, và rời phòng khách chủ nhà thật nhanh về phòng riêng của mình . Chàng huyết sáo, đi lòng vòng, ngồi ngắm mình trong kính . Cái đầu mới gội ban sáng, hàm râu cũng vừa cạo . Nghĩ cũng bức thật . Hai mươi một tuổi rồi mà râu chỉ loe ngoe .

Hôm nay tuyệt quá! Tuyệt vời! Ngay số điện thoại tám số cũng tuyệt nốt.

Mười một giờ ba mươi . Hàn Thanh gặp Gia Bôi ở quán Cánh Buồm. Vừa gặp là Hàn Thanh choáng ngay . Gia Bôi đẹp dịu dàng, trang nhã, đẹp một cách mê hồn . Một Gia Bôi hoàn toàn khác hẳn Gia Bôi đêm qua . Mái tóc hình như mới gội phủ kín vai, mặt không trang điểm nhưng như hoa bưởi, chiếc áo tím nhạt, váy sậm hơn, thêm một gi-lê hoa nhỏ . Hàn Thanh chợt thấy hãnh diện . Gia Bôi tò mò :

- Anh giải thích tôi nghe cái công thức của anh đi.

Hàn Thanh viết công thức lên khăn trải bàn nói :

- Đây này, nếu toán yếu một chút, là tôi đã không liên lạc được với cô!

- Tôi hỏi thật cơ mà, anh hãy cho biết lý do nhờ đâu anh lần ra được số điện thoại tôi đi ?

Hàn Thanh cười.

- Thế này nhé! Nhưng nói ra thì đâu còn gì bí mật nữa ?

- Anh phải nói, không tôi giận.

- Vậy thì chuyện rất đơn giản, tôi chỉ cần điện thoại cho sở bưu điện hỏi tổng đài . Cô phụ trách đường dây cho biết khu vực cô ở có số máy đầu là 773 . Từ đó rồi suy ra phần 774 cô cho là cô ý để dư một con số 4 thế là tôi chỉ cần gọi ngay số 7735688 là đúng số máy nhà cô.

Gia Bôi tròn mắt :

- Chỉ đơn giản như vậy ư ?

- Vâng.

Hàn Thanh đáp và chợt hối tiếc về điều tiết lộ của mình . Mắt của Gia Bôi long lanh, cái miệng chúm chím mọng đỏ :

- Ô! phải nói là anh khác thông minh . Tôi cần phải cảnh giác nhiều về anh mới được.

Hàn Thanh buột miệng.

- Không cần . Tôi không hề có ý gì hết!

Gia Bôi che mắt cười . Nàng cố tình làm thế . Không hiểu sao Bôi thấy bất an trước cái nhìn của Thanh . Cái nhìn thu hút, đầy tình cảm . Anh chàng cũng khá đẹp trai lại thông minh nữa . Mới gặp mà đã quá nhiều ấn tượng sâu sắc.

Cả buổi chiều hôm ấy, theo đúng kế hoạch họ ăn cơm, dạo phố, xem phim, rồi ăn cơm ở câu lạc bộ sinh viên, rồi vào lớp.

Trong giờ học, một ngộ nhận nhỏ lại xảy ra . Giáo sư diễn giảng lại là người nước ngoài

có tên John lại cứ tưởng Hàn Thanh là sinh viên mới . Thế là ông ta đưa ra một lô câu hỏi bằng Anh văn nhằm vào chàng . Gia Bôi rất hồi hộp, anh chàng ở ngành Quan Hệ Lao Động này coi như lãnh búa chắc phải đực mặt ra trước đám đông ?

Nàng không dám ngẩng lên nhìn cũng không dám quay sang Hàn Thanh vì sợ anh chàng ngượng . Không ngờ Hàn Thanh đã đối đáp trôi chảy bằng tiếng nước ngoài . Gia Bôi ngớ ngàng . Không lẽ anh chàng nhà quê này cái gì cũng biết hết ? Rồi nghe lời bình luận của hai cô bạn bàn bên về anh "sinh viên mới nhập gia" này . Gia Bôi chợt thấy kiêu hãnh.

Như vậy . Một đứa con gái với một anh con trai, họ đã gặp nhau, quen nhau, rồi nể vì nhau như vậy đó . Mấy hôm sau, trên nhật ký của Hàn Thanh có mấy hàng như sau :

Khắc Mai hỏi mình : "Thích Gia Bôi chứ ?"

Mình nói : "Thích lắm!"

Khắc Mai lại bảo : "Gia Bôi không giản dị như cậu tưởng đâu nhé . Phải cẩn thận"

Mình nghĩ là : " Đúng, vì vậy cần phải nhanh chân hơn, phải tiến nhanh hơn . "

hết: [Chương 2](#)

QUỲNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 3

Một buổi chiều tháng mười một . Trời cuối thu với tiết trời gai gai lạnh, lần đầu tiên Gia Bôi đến nhà Hàn Thanh . Nói đúng hơn đó là gác trọ của Thanh.

Đó là một căn phòng nhỏ . Không gian đủ cho một cái giường, một cái bàn, một tủ sách, một ngọn đèn, một phòng nhỏ vệ sinh . Cái gì cũng một, chỉ có sách là nhiều . Sách chứa đầy trong những chiếc thùng giấy và đĩa hát.

Gia Bôi ghé qua với một chút căng thẳng . Ai cũng bảo, sinh viên mà ở nhà trọ rất đáng sợ . Nàng khép nép ngồi xuống ghế . Tập đề lên bàn, vì tối nay còn phải đi học, mắt không rời thái độ của Thanh . Bôi rất chăm học . Bôi chưa bao giờ bỏ lớp . Nếu hôm nay không vì có quá nhiều từ ngữ khó hiểu . Mà Thanh khoe là từ điển ở nhà Thanh có thể tra được thì chưa chắc Gia Bôi chịu đến nhà Thanh . Thanh rót một ly nước đưa cho Bôi .

Bôi cầm lấy mà không uống ngay . Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế ? Không khát à ?

Gia Bôi ngập ngừng :

- Khát chứ, nhưng mà . Hỏi điều này không biết anh giận không ?

- Cứ hỏi, không sao đâu.

- Thế trong ly nước này, có thuốc mê không ?

Hàn Thanh trờng mắt . Khi thật Gia Bôi đã đánh giá ta thế nào ? Ai lại có thể hành động hạ cấp như vậy ? Trách chi nàng không muốn theo ta về nhà . Thanh giật lấy ly nước trên tay Gia Bôi nốc cạn . Thanh nói với thái độ bất mãn.

- Nay, có gì đâu ?

Gia Bôi bối rối :

- Đã bảo là không giận cơ mà ?

- Không.

Thanh đáp gọn và ngồi xuống cạnh giường . Chàng mở sách của Gia Bôi ra, lấy từ điển tra cứu, một mặt nói, mà không thèm ngẩng đầu lên.

- Máy hát đằng kia đấy, cô chọn đĩa nghe đi, có mấy đĩa mới của The Beatles, The Animals, Abba... hay lắm.

Gia Bôi khẽ liếc nhìn Thanh . Anh chàng có vẻ nghiêm trang . Anh ta ngồi yên như chăm chú tra từ điển . Gia Bôi chợt thấy hơi hận . Chắc câu hỏi ban nãy của nàng đã làm Thanh tự ái . Nàng vuốt nhẹ mái tóc, nói như tự biện hộ :

- Bạn của Gia Bôi đều nói, mấy ông sinh viên không ở trong ký túc xá, sống riêng ở nhà trọ bên ngoài ghê lắm . Họ hay chơi trò ma giáo, nên Gia Bôi cũng phải đề phòng chứ ? Và lại anh cũng hơi tai tiếng trong trường . Họ đồn chuyện anh với Baby với Hà, với Thúy, tùm lum... Có người còn khuyên Gia Bôi là tốt hơn nên tránh xa anh ra một chút.

- Họ đồn như vậy ư ? Đồng ý là trước kia tôi cũng có nhiều bạn gái . Nhưng cần gì phải dùng thuốc mê ? Bản thân tôi không đủ chinh phục người khác sao ?

Gia Bôi ngồi yên, chợt Thanh nắm lấy tay Gia Bôi :

- Gia Bôi hãy nhìn kỹ đây này . Tôi tuy không đẹp trai gì . Nhưng tôi biết mình thông minh, có nhiều kỹ xảo . Biết cách ăn nói . Bao nhiêu đó chưa đủ để chinh phục sao ? Cần gì phải dùng tới thuốc mê ?

- Sao anh lại tự tin như vậy ?

Hàn Thanh nói một cách kiêu hãnh.

- Tôi tự tin vì tôi đã lấn lội với đời . Tôi không phải loại búng ra sữa như những sinh viên khác.

Gia Bôi tròn mắt :

- Bạn tôi đưa nào cũng cho anh là ngông, là cao ngạo . Bây giờ tôi mới thấy . Có điều tôi hơi thắc mắc là với những cuộc tình xảy ra trước kia . Anh chẳng tiếc nuối tí nào sao ?

Hàn Thanh có vẻ suy nghĩ, thật lâu :

- Tôi biết phải trả lời thế nào đây ? Khi những mối tình đó là những mối tình hời hợt, kém sâu sắc . Nếu Gia Bôi thích, hôm nào rảnh, tôi sẽ kể cho Gia Bôi nghe.

- Không, không cần.

- Tại Gia Bôi chưa hiểu tôi nên...

- Thôi thôi.

Gia Bôi cắt ngang, hai người lại nhìn nhau cười. Nụ cười là phương thức hay nhất để rút ngắn khoảng cách giữa hai người, để xóa tan ngộ nhận, để mang lại hơi ấm mùa xuân.

Không khí căng thẳng ban nãy đã biến mất. Nhưng Gia Bôi cũng rút tay lại. Hàn Thanh nhớ lại lời của Khắc Mai. Gia Bôi là con người cao thủ, ngoan nhưng nề nếp. Muốn tấn công cần phải tiến công từ từ. Thanh vừa tự ái vừa nể vì. Không biết Gia Bôi đã có bạn trai chưa. Nếu chưa thì hay quá. Thanh thấy hơi bứt rứt. Gia Bôi như một đóa hoa, đẹp đấy nhưng hơi xa vời. Thanh chẳng còn đủ tâm trí để tra tiếp từ điển. Hàn Thanh nói như xua đuổi.

- Đi đi! Gia Bôi hãy mở máy nghe nhạc đi.

- Vâng.

Gia Bôi tự nhiên, Gia Bôi không hay biết sự xung đột tình cảm trong lòng Thanh. Gia Bôi bước tới cạnh máy mở nhạc. Bất ngờ, Thanh nghe vang lên tiếng nhạc của bài hát mà chàng yêu thích nhất. All kinds of everything. Hàn Thanh ném từ điển qua bên, lấy bút giấy ra, dịch ngay bản nhạc:

Hoa Tuyết và Thủy Tiên đã phai tàn

Bướm với ong lượn quanh

Con thuyền, ngư ông với biển

Ước muốn với tiếng chuông cầu hôn

Những hạt sương đầu ngày

Làm anh nhớ em, nhớ em.

Mây mù, phi cơ, hải âu

Tiếng gió thổi dài, tiếng gió vi vu

Móng trời mọc trên phố

Và bầu trời xanh

Tất cả đều khiến anh nhớ em, rất nhớ em.

Mùa hạ, mùa đông, xuân và lá thu

Thứ hai, thứ ba như động lại

Khúc hát vũ trường

Nắng gắt mùa hè

Mọi thứ làm anh nhớ em, nhớ em.

Mùa hạ, mùa đông, hoa xuân và lá thu

Núi sông thay đổi, nước biển cạn dần

Tháng ngày trôi qua, tình yêu vẫn thế

Mọi thứ trên đời khiến anh nhớ em .

Một thời đẹp như mơ . Một thời của tuổi trẻ . Một khoảng thời gian dài . Gia Bôi đến đây, nghe đĩa hát và tra tự điển . Chỉ có vậy thôi . Ngoài cái nắm tay gấp nhau . Họ đã giữ khoảng cách cố định . Cái tình bạn thuần khiết kia kéo dài.

Cho mãi đến một hôm... Hôm ấy Hàn Thanh vẫn chăm chú tra tự điển cho Gia Bôi . Còn Gia Bôi thì ngồi cạnh đấy yên lặng theo dõi . Một phần tóc của Gia Bôi xõa xuống, gió thổi nhẹ, đưa mấy cọng tóc lòa xòa của Gia Bôi vào mũi của Thanh làm Thanh nhột, Thanh phải ngẩng lên . Đột nhiên Thanh như phát hiện một sự kiện lạ . Thanh hỏi :

- Cái gì thế ? Trên vành tai đó ?

Thanh thấy có một nốt ruồi to trên vành tai của Gia Bôi . Sự tò mò của Thanh làm Gia Bôi đỏ mặt . Gia Bôi lấy tay sờ nhẹ lên vành tai nói.

- Ô!... Ô!... thật dư dấy mà . Lúc em mới sinh ra đã có . Người Hà Bắc gọi nó là Tô Tô, tức là "bé tí". Vì vậy ở nhà, em được mọi người gọi bằng biệt danh Tô Tô đó.

Hàn Thanh lẩm nhẩm.

- Tô Tô! Cái tên nghe cũng hay hay.

Gia Bôi cười :

- Anh lẩm bầm gì thế ?

- Tôi thích cái tên này lắm . Tô Tô nghe thật dễ thương.

Chợt Thanh khẽ sờ sát tai của Gia Bôi, hôn nhẹ lên chiếc nốt ruồi, Gia Bôi không phản ứng . Chàng hôn tiếp lên mặt, lên môi . Thanh thấy lòng ngập đầy hạnh phúc . Đây không phải nụ hôn đầu tiên của Thanh với bạn gái . Còn Gia Bôi ? Thanh không dám hỏi, cũng không muốn hỏi.

Tô Tô! Tô Tô! Tô Tô! có nghĩa là bé tí.

Thanh thấy yêu Bé tí vô cùng.

Chàng đang ôm bé tí trong lòng hay ôm cả thế giới hạnh phúc đây ?

hết: [Chương 3](#)

QUỲNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 4

Hàn Thanh không làm sao quên được nụ hôn đầu tiên của mình với Tô Tô . Một nụ hôn tuyệt vời, mà thời gian đã ngưng lại và vũ trụ biến mất . Chưa bao giờ chàng có được một xúc động mạnh như thế . Thế mà, một hôm khi được Thanh hỏm cảm giác nụ hôn ấy ra sao ? Tô Tô tròn mắt, tự nhiên nói :

- Anh muốn nghe tôi nói thật hay nói dối ?

Rõ khi! Hàn Thanh nghĩ . Chàng chúa ghét ai hỏi mình một câu như vậy.

- Dĩ nhiên là phải nói thật chứ.

- Vậy thì nghe đây nhé.

Tô Tô đắn đo một chút như cố nhớ lại, thái độ nàng ngộ nghĩnh một cách kỳ cục, Hàn Thanh muốn cúi xuống cắn một cái . Nhưng lúc này đang ở ngoài phố, trước mặt mọi người không thể làm như vậy được.

- Thế này nhé, lúc anh hôn lên tai tôi, tôi thấy nhột làm sao ấy, ngoài cái nhột và ngứa ra tôi chẳng có cảm giác gì cả. Tôi chỉ tự mắng thầm: "Ồi giời! Sao để hân hôn tả Chết chưa. Sao chẳng cảm giác gì hết, chẳng chút gì là thơ mộng cả. Chết không? Để hân hôn thế này là ta sẽ lệ thuộc mãi hân ử"

Hàn Thanh ra lệnh:

- Thôi xì tốp!

Trái tim chàng như vỡ ra trăm mảnh. Cảm giác tuyệt vời như vậy mà cho là không có gì, khi thật! Trong lúc ta thấy mình bay bổng, thấy cả thế gian tan biến thì người ta chỉ thấy "Ồi giời! Chết chưa" . Hàn Thanh quay sang nhìn Tô Tô Khuôn mặt thản nhiên của cô

gái khiến chàng tức khí. Tô Tô, sao ác vậy Tô Tô! Một "Bé tí" mà làm ta nhói đau. Giữa đám đông xuôi ngược, Hàn Thanh không muốn bộc lộ sự bức dọc của mình. Không có cảm giác nào khó chịu hơn cảm giác thất vọng, nó đau hơn cả cảm giác giận dữ. Thanh tự nhủ. Từ đây về sau, chẳng bao giờ ta hôn Tô Tô nữa, trừ khi nắm chắc là nàng có cùng một cảm giác bay bổng như tạ Tô Tô! Cô "Bé tí" kia, cô quả chua hơn giấm.

- Ôi giỏi!

Đột nhiên Tô Tô la lên, một tay đưa lên vuốt tai.

- Sao thế?

- Tai tôi... chợt nhiên bị ngứa!

Tô Tô vừa cười vừa nói, Hàn Thanh tròn mắt:

- Chuyện đó có liên hệ gì đến tôi? Bây giờ tôi chưa đụng tới à nghe.

- Thế anh không nghe mấy ông bà già ngày xưa nói sao? Lỗi tai ta tự nhiên bị ngứa là vì có người đang chửi lên.

Hàn Thanh tức khí:

- Hừ! Tôi chỉ nghe nói, khi nào có ai nhớ ta mới làm tai ta ngứa thôi.

- Vậy ư?

- Vâng.

Tô Tô nhướn mày cười, Hàn Thanh cũng cười, cô nàng chủ động nắm lấy tay Hàn Thanh, làm tim Thanh đập mạnh.

Mấy hôm sau, Thanh mua một tấm bưu thiếp nhỏ, trên có in hình chú gấu con với cành hoa và hàng chữ: "Gần đây tai còn ngứa không?" Dưới viết thêm mấy chữ: "Có người đang nhớ đến em!" Phía sau Hàn Thanh viết mấy câu:

"Tô Tô,

Mấy hôm nay không hiểu sao, tai lại sinh tật, nó ngứa ngứa sao ấy. Chợt nghĩ đến em. Có lẽ đêm nay ở đây em cũng bị giống anh? Anh vội gọi cho em bưu thiếp này.

Thanh"

Hàn Thanh gọi ngay bưu thiếp cho Tô Tô Chàng cũng không nghĩ là sau đó từ "ngứa tai" trở thành đầu đề cho những câu chuyện mua vui, những biểu lộ tình cảm của riêng hai người.

Cuối tháng mười một trời khá lạnh.

Hôm ấy nhằm chủ nhật, một ngày tuyết nhất trong tuần vì mọi người được nghỉ. Không

hẹn nhưng đám bạn bè của Thanh đều tụ lại phòng chàng. Nghiệp Bình với Khắc Mai, anh chàng "cô độc" Ngô Thiên Uy. Cả cậu em Nghiệp Bình là Nghiệp Vỹ, một sinh viên mở cũng đưa bạn gái đến. Nghiệp Vỹ cũng giống như anh, một "Playboy" chính hiệu, cái gì cũng tham gia, kể cả thể thao, từ điền kinh đến bơi lội, từng đoạt được nhiều giải lớn. Nghiệp Vỹ không những đưa bạn gái đến, mà còn mang cả trống theo. Vỹ giới thiệu bạn gái với mọi người bằng câu ngắn gọn:

- Đây là Đinh Hương.

Gia Bôi hiểu kỳ:

- Cô họ Đinh ư?

Nghiệp Vỹ vừa vỗ trống vừa nói:

- Không phải. Cô này không phải họ Đinh cũng không phải Đinh Hương. Chỉ vì vóc dáng nhỏ bé nên chúng tôi đặt cho cô ấy tên Đinh Hương.

Vâng, Đinh Hương có vóc dáng rất nhỏ, chỉ cao khoảng một thước năm mươi. Đứng bên anh chàng Nghiệp Vỹ cao lớn, trông càng bé nhỏ. Không đẹp lắm, nhưng thích nói thích cười, nụ cười lại rất ngọt, rất giòn. Hương khoảng mười bảy tuổi. Nép vào người Vỹ như chú chim non bên mẹ.

Hàn Thanh nhìn họ với đôi mắt chiêm ngưỡng. Tuổi trẻ bây giờ trưởng thành khá sớm, quan hệ quá nhanh, vì vậy họ rất dễ dàng mất thời khắc quý giá nhất của đời người. Đó là thời niên thiếu. Như Vỹ với Hương, gần như đi thẳng từ bé con người đến người lớn. Còn may đấy, vì trẻ con bây giờ cũng mất hẳn cái ngây thơ của trẻ con ngày xưa. Nhìn hai đứa con nít tập tành làm người lớn, bất giác Hàn Thanh quay sang nhìn Gia Bôi Tô Tô. Còn ta Ta đã bị Tô Tô cướp mất phần hồn tự bao giờ?

Không biết Tô Tô có cùng cảm nghĩ như Thanh không? Thanh cũng không dám nghĩ tiếp. Từ sau ngày Tô Tô thú thật cái cảm giác "về nộ hôn" làm Thanh không còn dám tỏ ra sành điệu nữa. Nhiều lúc, Thanh thấy Tô Tô thật ác, khó hiểu. Nàng như có một thái độ ngộ nghĩnh nhưng khó đoán. Thanh mò mẫm mãi vẫn không giải ra. Như hiện tại, đứng trước sự âu yếm giữa Đinh Hương với Nghiệp Vỹ, sự cận kề giữa Khắc Mai và Nghiệp Bình, Tô Tô lại thản nhiên có một khoảng cách rộng giữa Thanh với nàng. Tô Tô cười, Tô Tô nói... Tô Tô bông đùa tự nhiên, cả với anh chàng Ngô Thiên Uy độc thân và cả Vương guitar ở phòng cạnh, đùa giỡn cả đám đông vui nhộn.

Họ bắt đầu hùn tiền lại mua bia. Đám con gái thì uống nước ngọt. Tất cả nói chuyện trên

trời, dưới đất, bình luận thiên hạ sự, rồi quay về chữa mũi vào Ngô Thiên Uy, anh chàng già đầu mà vẫn chưa được ai âu yếm. Uy nốc cạn một lon bia, lớn tiếng:

- Có ngày rồi quý vị phải lé mắt, phải giật mình khi Uy này mang người đẹp của mình ra trình diện.

Vỹ chau mày:

- Sao thế? Bộ người đẹp của anh là quý dạ xoa mà tui này thấy phải giật mình?

Mọi người cười lớn. Vỹ vừa cười vừa vỗ trống. Đinh Hương ôm bụng, còn Khắc Mai thì hôn lên má Bình.

Vương guitar bắt đầu đàn. Nghiệp Bình không chịu kém, chụp lấy cây đàn ri sét của Thanh nhập cuộc. Họ hợp tấu, âm nhạc tuyệt vời. Có sự phụ họa trống của Vỹ, con người như bay bổng. Những bài dân ca dễ thương được tất cả cùng hát. Bắt đầu là bài Nếu như

Nếu em là sương mai

Anh nguyện làm cỏ dại

Nếu em là mây trời

Anh nguyện làm hạt mưa

Nếu em là biển xanh

Anh sẽ là bờ cát trắng...

Rồi tới bản Những hạt mưa bên bờ hồ. Đặc biệt hai câu dễ thương nhất là:

Dù đôi ta chưa hề nguyện ước

Nhưng tình kia mãi mãi không phai.

Khi hát đến hai câu này, Khắc Mai và Nghiệp Bình tình tứ nhìn nhau, Đinh Hương kê đầu bên vai Vỹ say đắm. Chỉ có Hàn Thanh và Gia Bôi là ngồi dưới gạch với một khoảng cách. Thanh chợt thấy xúc động, chàng đưa tay nắm lấy tay Gia Bôi. Âm nhạc đang xoa mềm lòng. Gia Bôi long lanh mắt, má ửng hồng với nụ cười. Cảm ơn em! Thanh kêu lên trong lòng. Cảm ơn đã cho phép anh được ngồi cạnh, được nắm lấy tay em. Tô Tô! Tô Tô yêu quý!

Những bài hát tiếp tục Hoa Lan, Bắt cá, Con suối nhỏ.

Đừng hỏi tôi từ nơi nào đến

Đừng hỏi tôi rồi sẽ về đâu.

Anh có đường anh, tôi đường tôi.

Ồ! Bài hát không hay Thôi hát bài khác đi... Bóng cây cà na, Hãy nhìn trời nhìn mây...

Cuối cùng rồi rượu thấm, không hiểu sao họ lại cùng hát một bài kỳ kỳ...

Vội vàng, vội vàng chi?

Hôm nay có rượu hãy say đi

Mặc gió thổi qua, mặc sao lặn

Vội vàng! Vội vàng chi?

Xuân đã trôi đi, ai chớ hỏi

Rồi hè rồi thu đến cả đông

Vội vàng chi! Vội vàng chi?

Hãy nghe tôi cười tôi hát như trong mộng

Năm tháng qua rồi, tuổi trẻ trôi

Vội vàng chi! Vội vàng chi?

Sông nước dâng lên, sông nước ròng

Mất chớp mây mù năm tháng qua

Vội vàng chi! Vội vàng chi?

Hãy bay theo gió, cuốn theo mây!

Giữ lấy vội vàng, đừng để chạy

Vội vàng chi hử! Vội vàng chi

Đó là thời gian:

Thiếu niên chưa biết mùi buồn

Lại mơ lại hát lời buồn ngược xuôi.

Hãy vui hôm nay, ngày mai khá xa vời. Đừng nghĩ đến những gì chưa đến, Hàn Thanh
siết chặt bàn tay Tô Tộ Mắt chợt ướt.

Vội vàng chi hử? Vội vàng chi?

hết: [Chương 4](#)

QUYỀNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 5

Một buổi sáng mùa đông gió to và lạnh. Lạnh đến độ đất trên đường mòn dẫn đến Thung lũng tình yêu cũng phải đông cứng và hai hàng cây bên đường phải run rẩy. Hôm ấy, Hàn Thanh có lớp học. Chàng vừa mới đi ra khỏi lớp thì đã gặp Nghiệp Bình với Khắc Mai. Họ cùng rủ chàng đến thung lũng. Trời lạnh thế này mà đến thung lũng hẳn phải có chuyện Thanh nghĩ và chợt thấy căng thẳng.

Khắc Mai mở lời:

- Anh Thanh. Lúc này tôi thấy anh làm sao ấy! Anh đã thay đổi rất nhiều. Xưa có bao giờ anh chung thủy với một ai đâu? Từ Baby đến Ngọc, đến Thúy... Tôi tưởng lần này đến Gia Bội cũng vậy.

Hàn Thanh ngạc nhiên:

- Nhưng mà như thế có gì sai đâu?

Không hiểu sao cách nói chuyện của Bình như để ngăn cản, Nghiệp Bình nói:

- Cũng không có gì sai! Nhưng đàn ông chúng ta cái gì cũng đừng thật thà quá. Tình yêu mà dân sân quá chỉ cho tổ khổ thôi chứ ích lợi gì?

Khắc Mai trừng mắt:

- Ông nói sao? Ông cho là đàn ông các ông thế nào? Đàn bà con gái chúng tôi có phải là món hàng đâu mà các ông giải quyết dễ dàng như vậy.

Nghiệp Bình phân bua:

- Đâu phải, anh nói trường hợp người khác chứ đâu phải anh đâu? Nói thật với em, từ ngày gặp em đến giờ, anh rất an phận, anh không dám tò mò tem gì cả. Câu ban nãy nói là anh muốn khuyên Thanh thôi.

Khắc Mai nghiêng rằng:

- Hừ vậy thì được, ông mà lộn xộn coi chừng tôi.

Nghiệp Bình làm ra vẻ khúm núm. Hàn Thanh nhìn hai người chột thấy buồn buồn. Mùa đông đã đến. Trời trở lạnh. Khắc Mai quay sang Thanh:

- Hôm nay tôi cho anh biết một sự thật về Gia Bôi nhé. Bữa trước tôi chỉ đùa với anh cho vui. Tôi biết tính anh. Anh là người thích đùa. Đùa với mọi thứ kể cả tình yêu nên tôi đùa Gia Bôi ra để nói chơi, không ngờ anh làm thật. Anh có biết trước khi quen anh Gia Bôi cũng đã có người yêu rồi không? Đó là một sinh viên năm thứ hai hàng hải. Họ cũng khấn khít nhau lắm, vì vậy tôi thấy tốt nhất anh dừng lại ở đây là vừa.

Hàn Thanh phủ nhận ngay:

- Làm gì có chuyện đó.

Nhưng không lẽ Khắc Mai nói dối? Thanh nghi ngờ. Nghĩ lại thái độ của Gia Bôi. Rõ ràng có một cái gì đó dè dặt. Có lúc Gia Bôi nhiệt thành lắm nhưng đôi lúc lại xa vắng, lạnh lùng. Thanh nhớ tới nụ hôn đầu tiên giữa hai người "Ồi giời! Chết chưa!" Rồi chàng lại thắc mắc. Không biết cái gã ở trường hàng hải kia đã hôn Gia Bôi chưa? Nếu có, không biết lúc đó Gia Bôi đã có cảm nghĩ gì?

Khắc Mai hỏi:

- Làm gì đi nhanh vậy anh Thanh?

Cô nàng đang cùng Nghiệp Bình đuổi tới. Thanh giật mình. Thung lũng tình yêu đang ở trước mặt. Cây cỏ, hoa lá, thác nước... Hôm nay không hiểu sao thật lạnh lùng.

Khắc Mai hỏi:

- Anh Thanh. Không lẽ anh đã thật sự yêu Gia Bôi? Yêu thật hay vội vàng như những mối tình trước? Đừng quên là quá khứ của anh đã làm cho người ta phải ngại ngùng. Gia Bôi nó rất là dè dặt với anh đấy.

Hàn Thanh hỏi:

- Cô ấy đã nói gì với cô Đã nhờ cô nhắn lại tôi như vậy à?

- Chuyện đó...

- Cô ấy bảo tôi nên cách xa một chút, nói khác đi là phải rút lui, phải không?

Khắc Mai vội biện hộ cho bạn:

- Không phải như vậy. Gia Bôi xác nhận là anh khá nhiệt tình. Nhưng cái nhiệt tình của anh nhiều khi dồn dập quá làm nó ngại thở. Gia Bôi yếu đuối lắm. Nói ra không biết anh

có tin không chứ lúc còn ở năm thứ nhất có một anh chàng học bên Hành chánh, vô địch môn trò chơi điện tử mê Gia Bôi như điên đảo. Gia Bôi lúc đầu cũng có vẻ xiêu lòng, nhưng sau đấy lại nhạt đi. Tính Gia Bôi như vậy đó. Hay quên lắm. Anh coi chừng. Chính Gia Bôi cũng xác nhận cái tính hời hợt của mình. Gia Bôi nhờ tôi nói cho anh biết, để anh đề phòng, anh khỏi phải khổ.

Hàn Thanh ngồi xuống gốc cây, tựa cằm lên gối. Mắt nhìn về phía xa xa Không khí thật nặng nề. Nghiệp Bình chợt xoa tay nói:

- Thôi về trường, ở đây lạnh quá. Phải về căng tin uống một ly cà phê cho ấm bụng.

Hàn Thanh vẫn ngồi yên, nói:

- Các bạn cứ về trước, tôi cần sự yên tĩnh để suy nghĩ một chút.

Khắc Mai có vẻ bứt rứt:

- Anh ngồi giữa trời thế này rồi cảm lạnh. Nhưng mà cảm lạnh rồi chưa hẳn là được Gia Bôi nó rủ lòng thương cho đâu nhé!

Thanh cắn nhẹ môi, nói:

- Làm gì có chuyện cảm lạnh? Bây giờ tôi chỉ thích được yên ổn, được ngồi một mình.

Nghiệp Bình vỗ nhẹ vai Thanh, rồi đột ngột hỏi:

- Thôi được, cậu cứ tự do ngồi. Thế bao giờ cậu quay về?

Nghiệp Bình cúi xuống, kề tai Thanh:

- Cậu cho mượn chìa khóa phòng đi. Boá giờ xong mình sẽ để lại chỗ mọi khi cho cậu.

Hàn Thanh lặng lẽ móc túi lấy chìa khóa giao cho Bình. Bỏ vào túi xong, Bình giả vờ nói lớn:

- Làm gì thì làm nhưng nhớ đừng quên trí đến độ nhảy xuống thung lũng tình yêu tự tử nhé! Đời còn đẹp lắm, chưa tận thế đâu. Vả lại Gia Bôi cũng chưa hề nói lời từ biệt với cậu cơ mà. Càng có nhiều người giành một bông hoa thì phim nó mới gay cấn, hồi hộp chứ.

Khắc Mai quay lại:

- Anh nói gì thế?

- Không có gì hết. Không có liên quan gì đến em cả.

- Ồ liệu hồn! Mấy người muốn nói chuyện đàn ông mấy người thế nào cũng được nhớ đừng đụng chạm đến đám đàn bà phụ nữ của tôi, phiền lắm đấy.

Khắc Mai bỏ đi trước, Nghiệp Bình nán lại dặn dò bạn:

- Thôi mà, buồn phiền làm gì. Cậu Thanh, cậu nhớ là năm nay chúng ta chỉ mới là sinh viên năm thứ ba Còn một năm nữa mới ra trường. Ra trường rồi còn phải thi hành nghĩa vụ quân sự hai năm. Rồi phải đi kiếm việc làm. Tương lai còn mờ mịt như vậy. Chưa kể còn biết bao đổi thay. Đâu phải chuyện ăn đờ ở kiếp đầu mà cậu tính với toán? Chưa hẳn mấy năm nữa trở về còn là của cậu? Chính vì nghĩ thế mà tôi với Khắc Mai cũng vậy thôi. Bọn bè chơi nhau cho vui. Cái gì ngày mai để ngày mai tính. Cậu với Gia Bôi cũng chỉ nên như vậy. Đừng thật thà quá Thanh ạ. Ngay cả Gia Bôi chưa hẳn là của cậu. Gia đình cô ấy khắt khe, cô ấy lại có quá nhiều người đeo đuổi. Ba mẹ của Gia Bôi đâu đơn giản như cậu nghĩ. Rể con rể nhất cũng phải là con cháu của mấy tay tư bản. Đây, cậu nắm thế nào? Cậu có đủ điều kiện để dứt đơn ứng thí không?

Rồi vỗ vai bạn, Bình nói:

- Cậu ngồi suy nghĩ cho kỹ nhé. Nếu không cứ húc đầu vào đá mãi chỉ khổ thân. Tôi đã làm, tôi tưởng cậu như ngày cũ. Cái thời mà cậu chủ trương "Thành thật với phụ nữ là đại đột. Sống chỉ cần biết hôm nay, chớ nghĩ đến ngày mai" .

Thanh nhún vai:

- Tôi chủ trương thế vì lúc đó tôi chưa biết yêu.

Nghiep Bình suy nghĩ một chút:

- Hay là để tôi nói Khắc Mai giới thiệu người khác cho cậu nhé?

- Nghĩa là cậu muốn tôi phải quên Gia Bôi?

Nghiep Bình giải thích:

- Không hẳn thế. Nhưng Gia Bôi có thể cùng lúc chơi với hai bạn trai thì cậu cũng có quyền có cùng lúc hai cô bạn gái chứ?

Hàn Thanh ngồi yên, chỉ biết mấy cọng cỏ mọc dưới chân. Bình nói:

- Thôi cậu cứ suy nghĩ đi, mình về trước.

Nhưng cũng không đành bỏ bạn, Bình nói thêm:

- Gió lạnh quá, tốt nhất cậu nên theo tụi này về trường. Ngồi thế này là điên đấy cậu ạ.

Thanh nổi quạu:

- Mặc tôi! Mấy người cứ về trước đi!

- Vậy thì Bye! Bye!

Khắc Mai và Nghiep Bình đã bỏ đi. Hàn Thanh ngồi yên, ngồi như vậy mãi cho tới chiều.

Bốn bề yên lặng. Gió rét làm đông cứng mạch máu. Niềm tin, sự kiêu hãnh và nhiệt tình

như biến đâu mất. Hàn Thanh đối diện với chính mình - Một tên bụi đời, cô đơn, ngao nghẽ. (Nhưng cái ngao nghẽ đã bị đóng băng rồi). Ta chẳng có một cái gì hết. Cả cái cuồng nhiệt cho tình yêu và sự tự tin cũng biến luôn. Chỉ có ta một mình với đôi núi hoang vu này.

Mãi đến khuya, Thanh mới quay về nhà. Nghĩ đến chuyện suốt ngày hôm nay Ta không điện thoại, không hẹn, không đến đưa Tô Tô đến trường. Thanh bối rối. Nhưng chắc là Tô Tô không giận đâu. Nàng hẳn hiểu ta bận đi với Khắc Mai và Nghiệp Bình.

Tô Tô! Em ở đâu? Tô Tô! Em là bức tranh trù tượng! Tô Tô... Anh phải thế nào đây? Thanh lên gác, tới bên chậu hoa, lấy chiếc chìa khóa mở cửa. Bước vào phòng. Căn phòng lạnh lẽo và yên lặng quá. Thanh để nguyên bộ quần áo, nằm vật xuống giường. Nghĩ đến chuyện Bình đã sử dụng chiếc giường của chàng làm chỗ âu yếm với Khắc Mai, Thanh thấy cô đơn và mệt mỏi vô cùng. Tại sao ta không được như họ? Đúng rồi, vì Tô Tô là con nhà lành. Tô Tô như một thiên thần, Tô Tô thánh thiện, bảo thủ. Hôn nàng lần thứ hai còn không dám, nói chi đến chuyện khác. Tô Tô là một bức tranh, chỉ để ngắm, Thanh nghĩ ngợi và ngủ thiếp đi tự bao giờ không hay.

Rồi Thanh nằm mơ.

Thanh thấy một nàng tiên nhỏ, mở cửa phòng chàng. Những gót sen nhẹ nhàng đến bên giường. Nàng tiên đó cúi xuống vuốt ve, lau đi những giọt nước mắt trên mặt Thanh. Rồi kéo cả chăn đắp lên người chàng...

Thanh giật mình. Mở to mắt. Trước mặt Thanh là Tô Tô Tô Tô bằng xương bằng thịt. Tô Tô đang đắp chăn cho chàng. Vậy là thật chứ không phải là mơ Thanh chợt nhớ ra, chính chàng đã làm riêng cho Tô Tô một chìa khóa để khi nào cần Tô Tô có thể mở cửa vào tra tự điển một mình những lúc Thanh đi vắng.

Hàn Thanh mở trừng đôi mắt, khuôn mặt Tô Tô sao lại xanh xao, mắt sưng đỏ. Vậy là Tô Tô đã khóc. Ai đã làm cho Tô Tô khóc? Tại sao? Hấn ư? Thằng chết bầm!

Hàn Thanh nắm lấy tay Tô Tô Bàn tay lạnh của nàng đang run rẩy. Nàng lại khóc.

Thanh hỏi mà giọng như nghẹn lại:

- Tô Tô, làm sao em khóc? Em đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà. Em cứ khóc, làm anh khóc theo ngay thôi.

Gia Bôi ngồi xuống mép giường, tay vuốt lấy má và mắt Thanh:

- Anh rõ diên đây. Em khóc bao giờ? Lúc em đến đây anh đang nằm mơ, em thấy anh

khóc trước nên em khóc theo chứ bộ.

Rồi nhưng không dẫn được lòng, Gia Bôi úp mặt vào ngực Thanh:

- Xin lỗi anh, em không cố tình muốn anh buồn, anh đừng buồn nữa. Em xin lỗi nhé.

Tim Hàn Thanh đập mạnh. Mắt ướt và cổ đau.

Thanh đưa tay lên lau mắt cho cô bạn gái:

- Thôi em đừng khóc nữa Tô Tô!

Không dẫn được, chàng kéo Tô Tô tới. Nụ hôn thứ hai đến với chàng.

Một lần nữa. Vũ trụ lại tan biến. Chỉ còn cảm xúc là trường cửu với hư vô.

hết: [Chương 5](#)

QUYỀNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 6

Những ngày kế tiếp gần như ngày nào họ cũng gặp nhau. Không gặp được thì gọi dây nói, nghe giọng nói không cũng đỡ buồn. Hàn Thanh không dám hỏi Tô Tô về chuyện anh chàng sinh viên hàng hải. Tô Tô cũng chẳng nhắc chuyện đó với Thanh. Thanh vẫn biết Tô Tô học lớp đêm từ sáu đến mười một giờ. Thời gian ban ngày hoàn toàn rảnh rỗi. Vậy mà Tô Tô chỉ cho chàng một khoảng thời gian ngắn lúc chín giờ rưỡi để gọi điện thoại cho nhau. Lý do:

- Lúc đó mới nói chuyện được, vì mẹ đã đi chợ, cha đi làm, còn thằng em thứ ba, thứ tư, thứ năm đều đi học, còn một mình em ở nhà.

Hàn Thanh cũng không được xuất đầu lộ diện ở nhà Tô Tô Những tiết lộ của Khắc Mai tại Thung lũng tình yêu như một bóng ma cứ ám ảnh Thanh.

Thanh chủ trương không đối diện sự thật vì tương lai là một con đường mịt mù. Dứt bốn năm đại học, còn hai năm quân dịch sau đấy mới bắt đầu tìm việc làm. Nếu suông sẽ tới thiếu cũng phải mất hai năm. Tổng cộng sáu năm. Trong sáu năm đó bao nhiêu biến cố sẽ xảy đến, chưa kể nhiều thứ ngoài tầm tay với. Vì vậy hãy để mặc mọi thứ, có điều Thanh cứ hay thắc mắc suốt các ngày rảnh rỗi kia Tô Tô đã dành cho ai. Nhiều lần Thanh thử thăm dò:

- Chiều hôm qua em làm gì?

Hoặc:

- Chiều nay, anh giúp em tra từ điển. Em cố ở nhà đừng đi đâu hết nghen, coi chừng chứng đau bao tử tái phát.

Chứng đau dạ dày là bệnh duy nhất của Tô Tô Cứ ăn nóng quá, lạnh quá, khó tiêu hay cay

quá không được. Vậy mà Tô Tô cứ ưa ăn kem, ăn ớt, ăn khô bò... Lần đầu tiên Tô Tô phát bệnh trước mắt Thanh là lúc hai người đang ngồi trong quán cơm tây Kim Quốc, vừa ăn xong đĩa Bít-tết tiêu đen thì Tô Tô ôm bụng, nằng cấn chặt răng không nói ra, nhưng Thanh biết Tô Tô đau lắm. Mồ hôi lấm tấm trên trán, khuôn mặt trắng bệch khiến Thanh điếng cả người, chàng không biết nên đối xử ra sao, trực giác cho biết chỉ có thể đưa vào bệnh viện, nhưng Tô Tô đã khẳng khái không chịu, nàng nói:

- Đừng làm to chuyện như thế. Em sẽ khỏe ngay.

- Nhưng tại sao... tại sao em lại đau đến độ như thế?

Tô Tô vừa thở vừa nói. Nàng cố tạo nụ cười trên môi:

- Tại dạ dày em yếu. Anh làm gì mà quýnh lên thế? Bệnh cũ cơ mà, hai mươi năm rồi mà có chết được đâu?

- Sao em không đi khám bác sĩ?

- Có chứ!

Cơn đau như dùi bót, mặt đã tươi chút, nhưng Tô Tô vẫn còn mệt.

- Bác sĩ nói không sao đâu, chỉ tại thần kinh căng thẳng quá, anh cũng biết con gái mà, không nhưc đâu, đau bao tử, đau bụng thì cũng thế này thế nọ. Như vậy mới yếu đuối như con gái chứ! Nghe nói đàn ông họ chỉ chết mê, chết mệt ở bấy nhiêu thôi hử anh? Tình huống thế này mà vẫn pha trò được, trong lúc Hàn Thanh cuống như lửa đốt đốt. Thanh cương quyết:

- Em cần phải khám kỹ. Cái đau này chắc hẳn có nguyên nhân của nó, không phải chỉ tại căng thẳng thần kinh đâu! Chỉ căng thẳng thần kinh sẽ không làm em xuất mồ hôi nhiều như vậy, để hôm nào anh đưa em đi chiếu quang tuyến.

- Anh chỉ được nước bày vẽ, em chúa ghét khám bệnh. Em đau chẳng qua vì em quá tham ăn, bộ máy tiêu hóa em lại yếu, không tin, anh đi mua gói thuốc dạ dày tổng vô là em khỏi ngay.

Thế là Thanh đi mua các thuốc dạ dày cho Tô Tô Từ đó lúc nào Thanh cũng mang thuốc theo mình. Sau khi dùng cơm xong là Thanh ép Tô Tô phải uống, bất kể lúc bấy giờ Tô Tô có đau hay không. Điều này đôi lúc làm Tô Tô bực, nhưng nàng vẫn chiều ý của Thanh.

Chu đáo như vậy mà thỉnh thoảng Tô Tô vẫn bị đau. Mỗi lần đau là Thanh buồn, chàng thấy mình hoàn toàn bất lực. Có lần Hàn Thanh đã viết trong nhật ký:

Thượng Đế ơi, nếu thật sự ngài tồn tại, thì xin người hãy giúp cho con, để con mang lấy cái đau của Tô Tô Con mạnh thể này, con đủ sức chịu đựng nỗi đau đó. Còn Tô Tô, yếu đuối thế, sao phải gánh thêm bệnh tật?

Nhưng Thượng Đế có thật trên đời chăng? Khi nhân loại đau khổ nhiều quá làm ao người nghe được lời khẩn cầu nhỏ nhoi của Thanh, có lẽ vì thế Tô Tô vẫn phải bệnh.

Hàn Thanh không hỏi thẳng Tô Tô về người bạn trai ở trường hàng hải của nàng. Thỉnh thoảng chỉ hỏi một câu thăm dò, chỉ có thế mà đôi lúc cũng bị Gia Bội sùng sộ:

- Nếu anh muốn tình bạn của chúng ta kéo dài, thì tốt nhất anh đừng can thiệp vào đời tư của tôi, đừng hỏi gì hết! Chúng ta quen nhau chưa bao lâu mà. Chuyện tương lai thì xa vời. Anh Thanh, tôi đề nghị trước khi anh biết rõ về tôi, anh đừng sử dụng dễ dãi ngôn từ "yêu đương", đừng lạm dụng lời thề non hẹn biển, đừng nói chuyện tương lai, nếu không coi chừng anh làm tôi hoảng, tôi bỏ chạy mất.

Hàn Thanh bối rối. Thật tình Thanh thấy không thể hiểu được Tô Tô Tại sao Tô Tô có thể ôm chàng, khóc và dâng hiến nụ hôn rồi lại đổi nhanh ra lạnh lùng? Lại sẵn sàng làm dáng trước một đứa con trai khác, trông giống chăng? Nhiều lúc thấy Thanh sụ mặt, Tô Tô lại cười lớn:

- Xem kia, nhìn bộ mặt hờn ghen của anh trông buồn cười làm sao ấy! Anh biết không, anh là một tay thích ghen nhất trong đám bạn trai của em.

Hàn Thanh không chịu được, hỏi:

- Cô nhiều bạn trai lắm ư? Bao nhiêu lận?

Tô Tô nhìn Thanh, không cười nữa, nói:

- Tôi không thuộc hạng gái chỉ biết ngoan ngoãn, tôi ích kỷ, ương ngạnh, hay thay đổi... Hay là anh nên...

- Thôi im!

Hàn Thanh nói to, chợt nhiên chàng thấy lo lắng sợ hãi cái không hay cho Tô Tô mà cho mình. Bao nhiêu nhuệ khí mất hết. Thanh mở trừng trừng mắt, rồi thở dài. Nếu định mệnh muốn ta phải khổ vì nàng thì đành chịu vậy.

Thế rồi một hôm, đột nhiên Tô Tô xông vào phòng Thanh như một cơn lốc. Gương mặt xanh xao, đôi mắt đỏ, chứng tỏ Tô Tô vừa mới khóc. Tô Tô kéo lấy tay Thanh:

- Đi đi! Anh cùng em đi ngắm biển đi!

- Ngay bây giờ ư? Trời lạnh thấy mồ!

- Kệ nó, đi với em nào.

- Thôi được. Đi nào!

Thanh không dám cãi, chàng mặc thêm chiếc áo gió, lấy cho Tô Tô cái khăn quàng cổ. Thế là họ đến Dã Liễu. Mùa đông ở đây lạnh ời là lạnh! Gió thổi như cắt thể mà không hiểu sao Tô Tô lại vui, nàng ngồi khoanh tròn trên tảng đá sát bờ biển, mặc gió lùa mái tóc dài và khăn cổ. Cái lạnh buốt xương thể mà hình như Tô Tô không lạnh. Hết ngồi lại chạy, nhảy xong lại sà vào người Thanh, như con chim con cần ủ ấm. Thanh siết nhẹ vai Tô Tô Sự vui mừng vô tư của nàng làm chàng vui lây. Không cần nói gì hết, hạnh phúc như vậy là quá đủ. Họ đi nhau trên cát, họ ngắm biển, biển rộng mênh mông, vô cùng. Nơi nước và trời tiếp xúc, khói sương mù mờ. Biển mùa đông có màu gần màu trời, tạo thành một không gian bát ngát. Thanh dìu Tô Tô đến ngồi dưới chân một hòn đá to Hòn đá này che kín gió, nhưng lại không che kín tầm nhìn. Thanh kéo khăn cổ che lại cho Tô Tô, rồi cởi áo gió của mình ra khoác lại cho nàng. Xoa nhẹ bàn tay nhỏ lạnh giá, vuốt lấy những giọt nước long lanh trên má người yêu. Lòng thật thanh thản, Thanh cũng hiểu Tô Tô chúa ghét nghe câu hỏi: "Tại sao?"

Tô Tô nhìn ra biển rất lâu, nói:

- Anh có biết không, mỗi lần có chuyện buồn phiền là em phải đi ra biển. Vì chỉ có biển bao la mới làm cho em cảm nhận ra sự bé nhỏ của mình, và những gì xảy ra trên thân xác bé nhỏ này thì nào thấm vào đâu so với cuộc sống bao la phải không anh?

Hàn Thanh nhìn Tô Tô, chàng lấy tay vuốt nhẹ lên mũi, lên má, lên những giọt nước mắt của bạn gái.

- Anh cho là không phải.

- Sao thế?

- Vì biển có rộng thế nào thì cũng là biển của mọi người, ai cũng có, ai cũng yêu được biển. Còn em thì khác, em là vũ trụ, là mơ ước của riêng anh.

Tô Tô nhìn anh mắt lại ướt:

- Không hiểu sao em lại thích khóc quá.

- Vậy thì em cứ khóc đi.

Tô Tô lại cười:

- Không! Anh nói ngộ quá, con gái nên cười nhiều hơn khóc chứ? Nhiều lúc em thấy anh điên thật. Trên thế gian này có bao nhiêu cô gái khác dễ thương hơn, sao anh không chọn

lại chọn người hay hờn hay khóc, điên điên khùng khùng như em, anh đã khiến em bối rối, dạ dày em đã yếu, anh còn làm cho tim em thổn thức thêm.

Hàn Thanh nghe Tô Tô nói mà mũi lòng. Bực thật, gió cứ thổi cát bay vào mắt. Thanh áp úng:

- Vậy thì xin lỗi Tô Tô nhé!

Tô Tô nhìn lên, mắt đối mắt:

- Sáng nay, em đã thực sự chia tay với chàng sinh viên hàng hải. Em đã nói thật cho anh ấy biết là em đã có bạn khác, và không kéo dài cảnh ba người.

Hàn Thanh chăm chú nhìn Tô Tô Máu trong người như cuộn cuộn chảy.

Hào quang chiếu sáng khắp phương trời.

Gió biển ầm lên, nhạc trời lên, Hàn Thanh cúi xuống, ân cần đặt nụ hôn lên môi Tô Tô

Lần này chàng chắc chắn khẳng định là Tô Tô đã tiếp thu nụ hôn với một ý niệm nồng nàn và đồng cảm nghĩ với chàng.

Tối hôm ấy Thanh viết cho Tô Tô một mảnh giấy nhỏ:

Anh là của anh, vì ngay từ khi chào đời anh biết thế. Cũng như em, cũng là của em.

Nhưng nếu cuộc đời này vì có em mà có anh, cũng như ngược lại, thì em sẽ không còn là riêng em nữa, cả anh cũng thế. Chúng ta là của nhau.

hết: [Chương 6](#)

QUỖNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 7

Giống như lần đột ngột, một hôm Gia Bôi đề nghị Thanh cùng đến viếng vị giáo sư Quốc văn của nàng: Giáo sư Triệu Bôi. Giáo sư Triệu Bôi đã trên bảy mươi tuổi, tóc da mỗi nhưng dáng vẫn khỏe mạnh, giọng nói lại chậm rãi, kiến thức sộng. Trên kinh nghiệp sộng lẫn lãnh vực văn chương, vừa tiếp xúc với ông là Thanh phải kính nể ngay.

Hôm ấy, họ đã có một buổi tối tuyệt vời. Sư mẫu tuy không nhỏ hơn chồng bao nhiêu, nhưng vẫn còn vui tánh. Có lẽ lúc trẻ người rất đẹp. Thanh đã đánh giá như vậy khi nhìn mắt bà. Hai người được giữ lại dùng cơm. Tô Tô vô bết. Lần đầu tiên Hàn Thanh biết Tô Tô là một đầu bếp cừ khôi, nàng làm món mực xào cải chua, rồi món thịt kho, sư mẫu thì nấu món súp. Thức ăn được dọn ra, Tô Tô nhìn Thanh với ánh mắt kiêu hãnh.

- Hôm nay em trở tài, anh thử xem các món này thế nào?

Thanh thử một đĩa mực xào, giả bộ:

- Mặn quá!

Nói thế mà lại gắp thêm mấy đĩa, rồi thử món khô Giáo sư họ Triệu nhìn họ với đôi mắt hiền hòa, trong khi sư mẫu thì tò mò:

- Hai người quen nhau bao giờ thế?

Giáo sư họ Triệu trả lời thay họ với nụ cười:

- Lúc họ cần quen nhau.

Sư mẫu lại hỏi:

- Gặp nhau trong trường hợp nào?

Giáo sư Triệu lại tiếp:

- Trong trường hợp cần phải gặp.

Ông có một đầu óc châm biếm dí dỏm rất tuyệt vời, Hàn Thanh thì rất vui, rất hòa hợp với hạnh phúc. Bây giờ chàng mới hiểu tại sao Tô Tô lại đưa chàng đến đây. Một thế giới tình cảm hài hòa. Trong bữa cơm đó, Thanh và giáo sư họ Triệu đã trao đổi nhau rất nhiều về văn học, cuộc đời. Họ mê say đến độ khi nhớ ra thì không thấy Tô Tô đâu cả.

Chàng tỏ ý tìm kiếm thì giáo sư Triệu nói:

- Chắc cô ấy vào thăm mẹ tôi đấy!

Hàn Thanh ngạc nhiên:

- Mẹ của giáo sư?

Giáo sư họ Triệu đáp:

- Vâng. Mẹ tôi nay đã ngoài chín mươi tuổi, gần mười năm nay người bệnh nằm liệt giường, sống nhờ thuốc và sự chăm sóc của bác sĩ. Nào chúng ta cùng vào thăm người đi. Bà ấy rất thích những người trẻ tuổi, mặc dù đầu óc hiện giờ hơi lẩn một chút.

Hàn Thanh theo chân giáo sư bước vào gian phòng ngủ. Lập tức chàng thấy ngay Tô Tô Tô Tô đang đứng cạnh giường của một bà lão, một bà lão thật già. Tóc rụng gần hết, mặt chỉ còn da bọc xương, người nằm đó như một bộ xương gầy, bàn tay khẳng khiu của người đang nắm lấy tay Tô Tô. Mắt long lanh. Họ đang nói chuyện, lời của bà cụ thật nhỏ thật khó nghe. Thanh chỉ nghe được Tô Tô đang đáp lại bằng giọng nói thật lớn:

- Vâng! Nội ạ! Con biết rồi, con hiểu, con xin vâng lời nội...

Giáo sư họ Triệu quay sang Thanh:

- Mỗi lần mẹ tôi trông thấy Gia Bôi, người cứ nghĩ đó là con gái tôi. Thật ra thì con tôi đang kẹt ở Hoa Lục, nếu có ra đây được hiện cũng hơn năm sáu mươi tuổi. Cái ấn tượng về cháu gái trong đầu người bao giờ cũng dừng lại ở tuổi mười mấy thôi.

Hàn Thanh bước đến bên cạnh bà cụ, Tô Tô đặt tay của người vào tay Thanh. Bà nói cái gì đó trong miệng với ánh mắt rất vui, giáo sư Triệu phải dịch lại:

- Mẹ tôi bảo cậu phải cẩn thận chăm sóc Lan Lan. Bà ấy muốn chỉ Gia Bôi đấy. Lan Lan là tên con gái tôi. Mẹ tôi già nhưng rất yêu tuổi trẻ, người rất quý trọng tình cảm.

Hàn Thanh rất cảm động. Nhìn cụ già đang tranh sống ở cuối quãng đời mình, vẫn mong mỗi con cháu được hạnh phúc. Chợt nhiên Thanh như ngộ ra "Tình yêu" có một sức mạnh to tát hơn mọi thứ trên đời.

Từ phòng bà lão bước ra, Thanh và Tô Tô bước vào phòng khách. Sư mẫu đang bưng tách nước trà trong tay, nhìn họ buột miệng:

- Tuổi trẻ các con thật tuyệt vời!

Hàn Thanh càng bàng hoàng. Chàng như nhìn thấy trong ánh mắt kia, một ánh mắt chiêm ngưỡng, tiếc rẻ thời vàng son đã trôi qua Hàn Thanh buột miệng:

- Thưa bác, con nghĩ là thời gian rất công bằng với mọi người, bác cũng đã có một thời của tuổi trẻ.

Sư mẫu nhìn Thanh:

- Vâng, tiếc là không thể kéo dài thời gian kia trở về được.

Giáo sư Triệu đặt tay lên vai vợ:

- Tại sao ta lại cần kéo thời gian đã qua Qúa khứ k hông bao giờ quay lại, nhưng tôi thấy bà mỗi ngày lại trẻ hơn ra, bà phải vui sướng, vui sướng với ái ngày hôm nay ta có chứ?

Hàn Thanh hiểu ý giáo sư Lúc ra khỏi nhà người, cùng Tô Tô song song trên phố lạnh, Thanh thấy lòng mình ấm hơn bao giờ hết:

- Tô Tô, em là đứa con gái đáng yêu nhất trên đời này.

Tô Tô yên lặng siết mạnh tay Hàn Thanh. Thanh tiếp:

- Anh nói điều đó, vì tối hôm nay, em đã cho anh thấy được những khía cạnh đáng yêu khác của em mà anh chưa hề thấy. Trước kia, anh đã hiểu em quá ít, bây giờ thì khác.

Tô Tô vẫn yên lặng.

- Tô Tô, anh có quá khứ của anh và em cũng có của riêng em. Nhưng từ đây chúng ta không nên nhắc đến chúng nữa. Chúng ta chỉ nên biết hiện tại, một hiện tại chân thực và một tương lai trước mắt. Tô Tô, chúng ta nên có bên nhau, dù tương lai là gian khổ hay mật ngọt. Cái quan trọng ở đây là sự bên nhau. Bên nhau đến bạc đầu.

Tô Tô nhìn lên:

- Nhưng em không muốn sống đến lúc thật già.

- Sao vậy?

- Em không muốn như bà cụ, nằm chờ cái chết, em cũng không muốn chỉ có một mình...

-Ồ tưởng gì, em nhỏ hơn anh hai tuổi phải không?

- Vâng.

- Vậy thì anh sẽ sống đến tám mươi hai, còn em tám mươi, chịu chưa?

- Được.

Hàn Thanh đưa tay ra:

- Vậy thì ngoan tay nhé! Chúng ta hứa là phải giữ lời.

Tô Tô đưa ngón tay ra, rồi như chợt nghĩ sao rút lại. Thế này, có nghĩa là ta đã hẹn ước ba sinh ư? Không được! Tô Tô bỏ chạy trước, nói với lại:

- Ông ghê thật, tí xiu nữa là tôi đã mắc lõm ông rồi.

Hàn Thanh đuổi theo, nắm lấy tay Tô Tô:

- Sao thế?

- Thế em không muốn cùng anh đi trọn cuộc đời ư?

Tô Tô thở ra:

- Lại ông nữa rồi! Em đã bảo anh, đừng dồn em quá, em bỏ chạy mất bây giờ.

- Vậy anh có chỗ nào làm em phật ý?

- Không phải là anh, mà là em.

- Nghĩa là em chưa định dừng lại?

- Vâng.

Hàn Thanh siết chặt tay Tô Tô:

- Thật ư?

- Thật.

Hàn Thanh nâng mặt Tô Tô lên, chàng lợi dụng bóng tối hôn lấy nàng, nhưng Tô Tô đã đẩy ra, bỏ chạy. Thanh rượt theo, Tô Tô ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thanh rất giận.

Nhưng không lẽ lại giận người đẹp đang cười. Ô! Tô Tô... em là ngôi sao khác của đời anh. Bao giờ em không hành hạ anh được, em không thỏa mãn ư?

Tựa người vào cột đèn bên đường, chàng thở dài.

Tô Tô lặng lẽ bước tới gần, đặt tay mình lên tay Thanh, thỏ thẻ:

- Em chỉ đồng ý anh sống đến tám mươi và em thì ở tuổi bảy mươi tám thôi.

- Ô! Tô Tô! Người yêu tuyệt vời của anh.

Hàn Thanh kêu lên trong lòng. Trong niềm vui tận cùng, chàng siết chặt người yêu trong vòng tay tình ái.

hết: [Chương 7](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 8

Tiếp nối là một chuỗi ngày mật ngọt, hạnh phúc . Nếu trong cõi đời còn gì chưa đạt yêu cầu thì đó chỉ có nghĩa là áp lực của kinh tế mà thôi.

Từ ngày Hàn Thanh vào đại học, dưới nhà gửi lên cho chàng mỗi tháng được hai ngàn đồng . Tiền nhà hết chín trăm, còn lại một ngàn một phải gói ghém gồm ăn uống, mặc, mua sách, tiền xe, coi hát và bao bạn gái . Thế làm sao đủ ? Trước khi quen Tô Tô, Thanh đã sử dụng thời giờ dôi ra ngoài giờ học kiếm thêm . Chàng đã làm đủ mọi loại công việc bao gồm rảy cây Noel cho xí nghiệp nhựa, vẽ mẫu quảng cáo, kể cả việc chui xuống ống cống quét sơn bảo quản đường ống, làm tạp vụ cho xí nghiệp đồng hồ hộp... Cái gì có tiền mà lương thiện là Thanh làm hết, miễn đừng có đói là được . Thế rồi khi Tô Tô đến . Tô Tô đã chiếm mất hết giờ nhàn rỗi, Tô Tô đã chiếm mất linh hồn Thanh . Thanh không còn nghĩ đến chuyện kiếm tiền, ngửa tay hay viết thư về xin thêm của gia đình thì xấu hổ . Thanh biết nhà mình quá nghèo . Chàng không nỡ làm như vậy.

Cũng không thể mượn tiền Nghiệp Bình . Gia đình Nghiệp Bình là gia đình công chức . Ngô Thiên Uy ư ? Hắn còn không đủ ăn . Tại sao ai cũng nghèo cả vậy ? Thanh cũng không biết.

Tuy nghèo, nhưng Thanh vẫn thấy vui . Tô Tô đã mang niềm vui đến . Hàn Thanh phải thay đổi thời biểu cuộc sống hàng ngày . Tô Tô không muốn chàng xuất hiện ở nhà mình, lúc nào nàng cũng nói . Đây chưa phải là lúc anh ra mắt . Ba má em lại rất khó, không cho phép em có bạn trai . Mỗi sáng Thanh chờ điện thoại của Tô Tô . Mọi thứ để Tô Tô chủ động . Mục đích duy nhất của chàng là làm sao Tô Tô vui là được . Và cuộc sống

trong ngày của Thanh cũng quyết định sau cú điện thoại của Tô Tô . Mấy giờ gặp nhau, mấy giờ ăn cơm, mấy giờ đi học... Điện thoại đóng vai trò chủ yếu trong cuộc sống hàng ngày . Bé An An của chủ nhà trở thành bạn quý của Thanh . Và chiếc điện thoại là một nhíp cầu . Bên kia đầu dây là Tô Tô, bên này là Thanh . Sợi dây nối liền cả hai người . Thỉnh thoảng cũng có trục trặc . Trong nhật ký của Thanh, đã có đoạn như sau :

Tô Tô, em có biết là hôm qua anh đã sử dụng mười đồng cuối cùng của mình để mua một chiếc lược cho em bảy đồng, anh chỉ còn dư lại có ba đồng.

Tám giờ sáng nay, dọn dẹp nhà cửa, rồi chờ điện thoại của em.

8 giờ 20 . Rửa mặt, tiếp tục chờ

9 giờ Uống một ly nước lạnh.

9 giờ 30 . Xuống lầu, định nhờ điện thoại của chủ nhà gọi cho em, nhưng thấy bà ta đang giặt áo, nên thôi.

10 giờ Bà ta vẫn còn giặt . Mặc kệ, vào mượn điện thoại, gọi hết 22 lần vẫn không thấy ai tiếp.

10 giờ 5 phút đến 10 giờ 30 . Tổng cộng lên xuống lầu 10 lần cũng không gặp.

10 giờ 30 . Gọi đây nói cho Giáo sư Triệu vẫn không ai tiếp.

10 giờ 40 . Lo lắng, không hiểu Tô Tô có gặp gì không.

10 giờ 45 . Điện thoại cho Nghiệp Bình, không có nhà.

10 giờ 45 . đến 12 giờ Gọi thêm 8 lần vẫn không ai tiếp.

12 giờ 05 . Điện thoại cho sư mẫu . Em không có ở đây.

12 giờ 10 . Điện thoại cho Thiên UY, cho hẳn biết anh đã nhịn đói ba bữa cơm (tối qua đã hết tiền). Hẳn hứa sẽ cho mượn tiền nhưng anh không dám bỏ đi, sợ em phôn tới không có anh.

12 giờ 30 . Cúi đầu nhìn hình chờ đợi.

12 giờ 45 . Vẫn không có gì.

01 giờ Nhớ em, chờ em.

01 giờ 30 . Đạp chết một con chuột.

02 giờ . Hoàn toàn vắng lạnh.

02 giờ 01 . Nghĩ tới em.

02 giờ 02 . Yêu em.

02 giờ 04 . Em ở đâu ?

02 giờ 05 . Đói quá em ơi!

02 giờ 07 . phút Uống tất cả 11 ly nước lạnh.

02 giờ 08 . Đau bụng, nhức đầu . Em ở đâu ? Anh hét to : Em ở đâu ? Bây giờ em ở đâu ?

02 giờ 10 . Nấu nước (Vì nước nguội đã uống hết rồi)

02 giờ 15 . Lo lắng . Không biết có chuyện gì xảy ra với em không ? Em bệnh rồi chẳng ?

02 giờ 18 . Lại uống nước lọc.

02 giờ 35 . Cuối cùng rồi em cũng điện thoại đến.

Sao ? Điện thoại nhà em hư à ? Nhưng em bình an, không sao cả là quý rồi . Cảm ơn Tô Tô . Cảm ơn Tô Tô . Cảm ơn Tô Tô và cả Thượng đế .

Hôm ấy, khi gặp nhau ở phòng trọ, Tô Tô đã đọc được những dòng nhật ký, nàng giậm chân, bực tức :

- Trời ơi trên đời này chưa thấy ai khủng như anh, tại sao phải nhịn ăn ? Một mình em đau dạ dày chưa đủ sao ? Khùng ơi là khủng ? Mát ơi là mát.

Hàn Thanh chỉ biết cười trừ, nhìn người yêu giận, Thanh vẫn thấy đẹp :

- Không biết khi em già rồi, em có còn hay lằng nhằng thế này không ?

Tô Tô nhướn mày, trừng mắt :

- Cần gì phải đợi đến lúc già . Chưa thấy ai dại như anh, không có tiền sao không nói cho em biết, để nhịn ăn, còn bày đặt lấy tiền mua lược, cho anh hay ở nhà em còn cả chục cây, không mua thêm cũng đâu sao đâu ?

Nói mà mắt Tô Tô đỏ hoe, thế là Hàn Thanh phải ngăn lại bằng nụ hôn . Và lợi dụng lúc Thanh hôn, Tô Tô đã âm thầm nhét ba trăm đồng cuối cùng của mình vào túi áo chàng.

Cuộc sống nghèo khổ, chật chiu từng đồng không làm cho Thanh buồn nản, vì bên cạnh cái nghèo, chàng còn có Tô Tô . Từ sau ngày xóa được hình bóng của anh chàng sinh viên hàng hải trong tim Tô Tô, Thanh không còn dám xin xỏ Thượng đế gì nữa . Còn hạnh phúc nào hơn ? Bây giờ Tô Tô đang học thêm Pháp văn, thỉnh thoảng nàng dạy chàng.

- Comment allez - vous ?

- Anh có khỏe không ?

- Tiếng đó anh luôn cần học, anh chỉ cần học ba chữ khác thôi.

- Chữ gì ?

- Anh yêu em!

Tô Tô đỏ mặt, mắc cỡ . Nàng quay mặt đi nơi khác . Thanh hiểu cái đỏ mặt này biểu lộ một nữ tính . Một đặc tính mà thời gian hiện nay nhất là trong giới sinh viên "Âu hóa" rất ít khi gặp . Vì vậy, Thanh rất quý trọng người mình yêu.

- Không lẽ trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có ba chữ ấy đó thôi ?

- Vâng, đó là ba chữ đầu phải ai cũng có ? Thế thầy không có dạy "anh yêu em" tiếng pháp là gì ư ?

- Je t'aime.

- Rơ - tem ?

Tô Tô cười nghiêng ngả . Thanh vui lây . Chàng bây giờ như vậy đó, vui khi Tô Tô vui và buồn khi Tô Tô buồn.

Đột nhiên Tô Tô nhìn ra bầu trời ngoài khung cửa sổ, đôi mắt trở nên đắm chiêu nói.

- Anh có biết không, anh Thanh . Cả đời em chỉ có hai ước nguyện.

- Đó là gì ?

- Cái thứ nhất là được đến Paris, thành phố của ánh sáng . Thành phố trữ tình, đến đó để được thấy Khải Hoàn Môn, thấy Rue des belles feuilles, thấy điện Louvre, và sau được ngồi ở những chiếc bàn cà phê bên đường vừa uống cà phê vừa nhìn ra phố.

- Hay lắm, anh sẽ cố đưa em đến đó để em đạt được ước nguyện, anh còn đưa cả em đến quảng trường Concorde và khu Latin . Thế còn ước nguyện thứ hai của em là gì ?

- Em muốn viết một quyển sách.

- Em muốn làm nhà văn ư ?

- Em chỉ muốn viết một quyển sách chứ không định làm nhà văn.

- Viết gì ?

- Viết về... bông gòn ta.

- Bông gòn ta ?

- Vâng . Mỗi lần nhìn cây bông gòn nở hoa, em rất xúc động . Cây gòn thì cao lớn, đặc biệt nó nở hoa trước khi có lá, một đặc điểm khác hẳn những loài thực vật khác . Hoa nó lại đỏ rực, tuyệt đẹp, nó nở trên cao, trông rất kiêu sa, đài các... Thật đầy sức sống.

- Đầy sức sống ?

- Vâng, người ta thường chỉ nghĩ đến sức sống khi nhìn những hạt đang nảy mầm .

Những cái mầm nhỏ vươn lên để tạo nên một cây sống . Còn em, khi em nhìn hoa gòn, cái màu đỏ chói của nó ở trên các cành cây khẳng khiu không hiểu sao em thấy thật xúc

động, nó không giống như những loài hoa họ thảo, yếu ớt làm cảnh, mà nó cao ngạo, đứng vững trên cao, em hâm mộ một cuộc sống như thế.

- Anh cũng đồng ý với em là bông gòn ta đẹp thật, nhưng em viết sách về nó với mục đích gì ?

Tô Tô then thùng nghĩ ngợi :

- Thật ra em cũng chưa biết . Mong là một vài năm nữa, khi em có đủ kinh nghiệm về cuộc sống, rồi em sẽ viết được, viết về đời, viết về tình yêu, về sự kiêu hãnh, về những cô đơn...

- Cô đơn ?

- Vâng, em nghĩ là hoa gòn hẳn rất cô đơn, ngay trong cuộc sống của chúng ta, nhiều lúc có cảm giác đó.

Hàn Thanh chăm chú nhìn người yêu :

- Tô Tô, anh cũng đã từng có cảm giác đó . Không hẳn chỉ là cô đơn thôi, mà còn tuyệt vọng . Nhưng khi em đến với anh, tất cả không còn nữa, mà chỉ là hạnh phúc . Nếu yêu nhau... cuộc đời sẽ không cô độc . Mà chỉ có hạnh phúc thôi.

Và rồi, Hàn Thanh cầm bút lên, viết :

Khi có em, anh có tất cả, và anh nghĩ rằng, em cũng thế, phải không em ?

hết: [Chương 8](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 9

Một mùa xuân hạnh phúc trôi qua, rồi mùa hè đến . Những tháng ngày bãi trường đã nhẵn về . Chàng đợi nhớ đến một việc . Bấy lâu nay không có một tấm ảnh chụp chung với Tô Tô . Cần phải có một bức như thế để đem về khoe với các em . Nhưng khi nghe Thanh đề cập chuyện đó, Tô Tô lắc đầu nguầy nguậy :

- Không được, không được đâu, em chúa sợ chụp hình, vả lại em chưa là gì của anh mà, làm vậy em không làm đâu...

Hàn Thanh đưa tay lên che miệng Tô Tô :

- Anh sợ nhất là nghe em nói như thế . Chụp cũng đâu ssao đâu, anh đâu phải là đười ươi đâu em sợ ?

- Nếu thật sự anh là đười ươi, em sẽ chụp chung.

- Tại sao ?

- Vì nếu là đười ươi, anh sẽ không mang hình đó cho ba mẹ anh xem.

- Được rồi, anh hứa sẽ không mang hình cho ba mẹ xem, chúng ta chỉ chụp bỏ đó thôi.

- Thôi không chụp đâu, em xấu lắm.

- Trật lất, em đẹp nhất thế giới.

- Nhưng em không chụp.

- Chụp.

- Phải chụp.

Tình hình bế tắc . Cuối cùng Hàn Thanh đề nghị, bây giờ xin xâm bằng tiền cắc . Tiền cắc là đồng kẽm có hai mặt, một mặt hình hoa, mặt kia số một . Nếu là số một thì Thanh thấy Tô Tô phải miễn cưỡng chấp nhận . Hàn Thanh ném đồng tiền lên, đồng kẽm quay quay một chút rồi nằm yên . Số 1 hiện rõ trên mặt gạch . Hàn Thanh mừng hết lớn, kéo ngay Tô Tô ra tiệm ảnh . Và kết quả là một bức ảnh hình chụp chung . Hàn Thanh cười thật tươi, Tô Tô cũng thế . Thanh đùa.

- Em xem này, có giống Kim Đồng, Ngọc Nữ không nào ?

Tô Tô xấu hổ, định xé tấm ảnh, nhưng Thanh đã giật lại.

Thời gian sau đó, Tô Tô nghĩ lại vẫn còn nghi ngờ.

- Này, anh nói thật đi . Cái đồng hào kia có phải mặt giống nhau không ?

Hàn Thanh cười lớn :

- Cũng có thể như vậy.

Tô Tô tròn mắt.

- Thật ư ? Em thấy anh không được thực thà lắm, chắc chắn là em đã mắc lừa anh.

Ồ! Tô Tô, anh mà gạt em ư ? Rồi một ngày nào đó chúng ta sẽ còn chụp nhiều tấm nữa, lúc đó em khoác áo voan trắng . Thanh đưa mắt nhìn người yêu . Quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau... Bây giờ chỉ còn mục tiêu cuối cùng đó thôi . Nhưng Thanh không nói ra, vì chàng hiểu bức bách quá Tô Tô sẽ hoảng . Cũng có thể như Nghiệp Bình đã nói . Tương lai là quãng đường dài mịt mờ . Tô Tô ơi! Không lẽ tình cảm của anh với em thế còn chưa đủ ư ? Anh không đủ tiêu chuẩn để cùng em đi trọn đường trần còn lại, anh chưa đủ để em tin, em vẫn còn chọn lựa ? Hay là em nghĩ rằng, sau này em sẽ chọn được người có mọi thứ hơn hẳn anh . Không không, Thanh không dám nghĩ tiếp, chàng không dám nghĩ vì sợ đau.

Mùa hè năm ấy, Thanh về quê ở có hai mươi ngày là quay lại Đài Bắc ngay, vì Thanh nhớ một người, nhớ phát điên . Cái nhớ giày vò Thanh đau khổ, trong những ngày sống với gia đình, Thanh đã thư cho Tô Tô :

Tô Tô,

Anh không muốn nghĩ đến em, mà mỗi lần trông cái gì cũng đều thấy em cả . Ngay khi nhắm mắt, cũng mơ gặp em . Không hiểu sao kỳ như vậy, hờ em ?

Thư trả lời của Tô Tô, thoáng hơn, tếu hơn . Lúc bấy giờ, Tô Tô dự trại hè ở Vạn Lý.

Anh Thanh,

Em đoán lúc nhận thư này hẳn còn sớm lắm, lúc đó có lẽ anh đang mang dép (đôi dép mang ngược đấy mà) mắt còn con nhắm con mở lơ lơ ra phòng khách định tìm tờ báo đọc truyện kiếm hiệp trong lúc còn tỉnh táo hẳn, thì "phát thư tiên sinh" đã hét một tiếng ngoài cổng . Anh chưa kịp hiểu, đã thấy một cái gì giống phi tiêu bay vèo vào nhà . Một tuyệt chiêu "Phi vân quá nhật" Anh đỡ không kịp may là có luyện ngón "thiết đầu công" bằng không ám khí đã làm vỡ đầu . Anh cúi xuống nhặt lên, thì ra là tối hậu thư của chương môn nhân Viên trường Phong Phái từ Vạn Lý gửi tới qua tay sứ giả áo xanh... Đủ rồi, truyện của cô nương đến đây tạm ngưng, nếu không, kéo dài sẽ trở thành truyện dài "Trăng tàn, dao búa, chuồn chuồn". Chúc anh khỏe.

Ngày 26 tháng 7

Thư gửi từ bờ biển Vạn Lý

Tô Tô .

Một bức thư rất dễ thương và sinh động, nhưng lại không đầu đủ . Thanh thấy thiếu một

cái gì đó . Tại sao Tô Tô không nói tới ? Bờ biển Vạn Lý, nơi đang có trại hè . Nơi đang tập trung hầu hết sinh viên . Nơi đó, chắc chắn một điều là Tô Tô đã bị vây quanh bị đám con trai giàu có săn đuổi . Thanh nhìn bức ảnh hai người đã được phóng đại đặt trên bàn . Tô Tô đẹp như thiên thần . Làm sao dám chắc là Tô Tô chung thủy khi chung quanh nàng là những đám đông ?

Không thể ở mãi nơi này, mặc dù mẹ đã già, cha lụm cùm sẵn đón, bầy em thì lú lo vây quanh . Nhưng tất cả không đủ lôi kéo chàng . Một cái tên ở Đài Bắc . Tô Tô... anh yêu em vô cùng... anh không thể sống thiếu em... Lúc nào em cũng không làm anh quên được.

Về tới Đài Bắc, việc đầu tiên của Thanh là điện thoại ngay cho Tô Tô.

Trại hè ở Vạn Lý đã kết thúc, Tô Tô đã về thành phố . Tám giờ tối vẫn không có ở nhà . Đi đâu ? Thanh phóng qua nhà Khắc Mai . Khắc Mai hỏi.

- Ô! Anh mới về đây ư ? Tôi đang chuẩn bị đến nhà Nghiệp Bình đây, anh đến đây đi, chúng ta sẽ nói chuyện.

Có việc gì ư ? Hàn Thanh chợt thấy lòng nặng trĩu . Chàng vội vàng thay áo đến ngay nhà Nghiệp Bình nằm trong khu cư xá giáo chức ở đằng sau trường Đại học Trung Hưng.

Vừa đến cổng là Thanh đã nghe tiếng gõ cửa cộc cộc của Bình trên bàn . Anh chàng này có một sức khỏe thật lớn . Ba mẹ Bình đi vắng, thảo nào Khắc Mai tới đây, không chỉ Khắc Mai mà còn Đình Hương nữa... Bình đang ôm lấy Khắc Mai vừa hát :

Người yêu ơi, xin đừng rời

Hãy nghe nhịp trống vui đang rền vang...

Tung... Tung... Tung...

Nghiệp Vũ đang gõ trống . Thấy Hàn Thanh bước vào, Nghiệp Bình đưa cao lon bia :

- Đây, hôm nay có rượu ta nên cạn, uống nào!

- Uống đi!

Vũ hưởng ứng, tiếp tục gõ trống . Hàn Thanh cầm lấy lon bia nhìn Nghiệp Bình :

- Còn Gia Bôi đâu ?

Nghiệp Bình cười :

- Cậu có giao cô ấy cho tôi giữ đâu ? Mà có giao tôi giữ cũng không nổi.

Hàn Thanh nghiêm mặt :

- Nghiệp Bình ?

Nghiệp Bình đẩy Khắc Mai ra :

- Em nói cho hắn biết đi, cái tay khờ khạo tình si ấy!

Hàn Thanh bối rối :

- Chuyện gì đã xảy ra.

Khắc Mai nói.

- Thì cũng chuyện cũ thôi . Anh đừng nóng.

- Chuyện cũ là sao ?

Khắc Mai chậm rãi :

- Tô Tô gặp một anh chàng ở trại hè Vạn Lý, hắn có khuôn mặt mũm mĩm . Tô Tô thích ngay . Cậu không biết tính của Gia Bôi ư ? Cô ấy là như vậy đó.

Hàn Thanh cảm lon bĩa, mà hai chân như nhũn ra, căn nhà sao nóng quá, chàng ra ngoài và ngồi xuống bậc thềm . Hình như có tiếng chân người trong nhà bước ra, rồi một bàn tay đặt lên vai chàng . Thanh nhìn lên, thì ra là Đinh Hương.

- Anh Vỹ bảo em ra nói với anh là nhất định phần thắng sẽ về anh vì họ mới quen nhau có mười mấy ngày.

Hàn Thanh trừng mắt nhìn Đinh Hương, không rõ lắm câu nói của cô gái.

- Anh có từng xem những cuộc đua nước rút chưa ? Chỉ cần nhanh chân một bước thôi là thắng.

Đinh Hương yên lặng một lúc rồi nói tiếp.

- Trong cuộc đua anh là người chạy trước, trừ trường hợp anh bỏ cuộc bằng không phần thắng sẽ về anh.

Hàn Thanh nhìn Đinh Hương rồi nhìn vào nhà.

Vy vừa vỗ trống vừa nhìn chàng cười.

Tung! Tung! Tung!

hết: [Chương 9](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 10

Khi cùng tô tô ngồi trên bãi biển . Hàn Thanh nói.

- Tô Tô, để anh kể em nghe về thời niên thiếu của anh nhé.

Đến thăm biển là một thói quen của Tô Tô mỗi khi có chuyện buồn phiền . Bây giờ cái bệnh đó đã lây sang Thanh . Họ ngồi kề nhau trên một tảng đá to . Biển màu hạ rất xanh, trời lại đẹp . Tô Tô ngồi lặng yên, thật ngoan . Nàng biết, không gì có thể giấu Thanh được . Khắc Mai đã từng nói với nàng : "Bôi, mi có thể có hàng tá bạn trai, nhưng mi chỉ có thể có một người chồng thôi nhé". Ta hãy còn quá trẻ, mơ"i hai mươi tuổi . Ta chưa tính đến chuyện đó.

- Tô Tô, rất ít khi anh nói về em về gia cảnh anh, vì anh nghĩ là em cũng không quan tâm lắm đến điều đó, em đã từng nói yêu cái hiện tại của anh, còn quá khứ em không cần biết, nhưng Tô Tô, em phải hiểu rằng cái hiện tại của ta có được hiện nay chỉ là những tích lũy của quá khứ . Của anh và của em cũng thế thôi.

Tô Tô yên lặng, đưa tay vuốt lấy những cọng tóc lòa xòa trước trán, gió cứ thổi và tóc cứ bay.

- Để anh kể chuyện ngày xưa của anh, em có biết không, lúc nhỏ gia đình anh rất nghèo . Bây giờ tuy có khá hơn, có được cửa hàng tạp hóa nhưng dù sao cũng chẳng hơn ai . Bây giờ cha anh cũng làm nghề hái cam . Em có hiểu cái nghề đó vừa khổ vừa nghèo thế nào không ? Người cũng biết mơ ước, biết nghĩ đến tương lai, nhưng như cái số, làm cái gì cũng thất bại . Có điều cha rất tốt, với gia đình, vợ con, người bao giờ cũng tỏ ra trách nhiệm, thương yêu . Nhiều lúc buồn quá, cha mới uống rượu, khi say người lại hay khóc .

Có một năm anh ngã bệnh . Lúc đó có lẽ anh mới bốn hay năm tuổi . Anh bệnh nặng lắm, sắp chết . Cả nhà lo quẩn lên, kiếm được bao nhiêu tiền, đều đổ vào chạy thuốc khám cho anh . Mà thuốc bấy giờ, em không biết, tiền thuốc rất mắc, một viên thuốc phải chín đồng . Mỗi ngày anh phải dùng đến mười viên . Thuốc quý như vàng . Cha có bao nhiêu tiền đều đổ hết lo cho anh . Bấy giờ còn nhỏ quá, lại sợ uống thuốc, nên có hôm anh đã lén nhả hết thuốc vào ống cống.

Em có biết không . Ba anh giận quá . Lúc đó người vừa uống rượu xong mấy xị rượu, người đã xách anh ném xuống đất, đánh đá anh, vừa đánh người vừa khóc vừa chửi . Thà để anh một mình xuống địa ngục còn hơn kéo theo cả nhà . Anh bị đánh một cách thẳng tay, cả nhà sợ quá khóc theo, anh đã tưởng mình chết sau đó . May thay, bà hàng xóm ở đối diện nghe thấy, người chạy qua cứu anh, mang anh về nhà . Nghĩ cũng lạ thật, có lẽ nhờ bị đánh đau, khóc khan cổ, con bệnh sợ quá chạy trốn, hoặc do mồ hôi tiết nhiều, anh dần dần khỏi bệnh . Từ đó bà lão hàng xóm cho là chính bà ấy đã cứu anh . Nghĩ cũng tội, bà ta rất già, lúc nhỏ không được đi học, nên hoàn toàn mù chữ như những người quê khác . Nhưng cũng từ đó, nhà bà ta trở thành cái nơi ẩn náu an toàn của anh . Mỗi lần bệnh hay bị đòn, anh đều trốn qua đó . Cha mẹ thì như rất cảm thông . Có một lần thi rớt, anh phải ngồi lại lớp . Đó là một cú choáng lớn, vì anh đã mười lăm, mười sáu tuổi . Anh rất buồn và qua nhà bà ta.

Bà lão lúc đó rất già, anh không che giấu những giọt nước mắt của mình trước mặt bà . Nhưng bà vẫn bình thản và cười với anh . "Thanh này, con có nhìn thấy con chim sẻ chưa ? Nó bay làm sao con biết không ?" Anh là đứa trưởng thành ở thôn quê làm sao lại không biết chim sẻ ? Có điều anh không để ý chim sẻ nó bay thế nào . Bà lão chỉ chim sẻ nói với anh "Đó con thấy không ? Lúc bay nó lên cao, xong xuống thấp rồi mới tiếp tục lên cao . Nhờ vậy nó mới bay được vừa cao vừa xa đó con ạ " Rồi bà lão vỗ vai anh nói : "Thôi con đừng khóc nữa, lần thi rớt này giống như lúc hạ thấp để bay lên thật cao của chim sẻ vậy".

Hàn Thanh dừng lại, đưa mắt nhìn biển xa, chàng đốt một điếu thuốc thở khói rồi tiếp :
- Cả quãng đời anh, anh chịu ảnh hưởng triết lý sống của bà cụ rất nhiều . Mỗi lần bị vấp ngã, thất bại, là anh nghĩ đến lời của bà . Muốn bay cao và xa, phải lên phải xuống . Bà lão tuy thiếu học, nhưng kinh nghiệm sống và sự quan sát tỉ mỉ thiên nhiên của người đã tích lũy một triết lý cao về cuộc đời . Sau khi thi không đậu vào đại học, sau khi kiếm

không ra việc làm, anh đã tự an ủi mình, và không đau khổ nữa . Đó chỉ là một bước xuống thấp để lên cao hơn thôi . Đó là những hồ nước nhỏ trên hành trình vào đời.

Cách đây ba năm, bà lão đó đã qua đời, qua đời một cách êm ả, anh có đưa ma, và trong đám đưa tiễn kia, anh nghĩ rằng chỉ có anh là hiểu là quý trọng bà ta hơn cả . Tuy mang nặng một tình cảm ân nhân, nhưng anh đã không rơi giọt nước mắt . Vì anh nghĩ rằng, nếu bà lão bấy giờ mà có nói được thì chắc chắn bà sẽ bảo "Này Thanh, con có nhìn thấy những chiếc lá trên cành kia không ? Từ khi xanh non, vàng úa rồi rơi rụng nó không hề kêu than một tiếng . Cuộc đời bắt buộc phải trải qua những giai đoạn như vậy con ạ".

Hàn Thanh lại nhả khói . Gió biển rất mạnh, khiến khói tỏa nhanh . Thanh quay lại nhìn Tô Tô :

- Tô Tô, anh vừa kể cho em nghe một câu chuyện nhỏ.

Gia Bôi mở to mắt :

- Tại sao anh phải kể cho em nghe chuyện đó ?

Thanh vuốt tóc Gia Bôi :

- Vì cuộc đời của một người và tình cảm là hai điều ít khi tách rời nhau, như những con suối nhỏ cùng chảy ra biển cả . Anh không mơ ước mình sẽ bay thật cao, mà chỉ mong sao mình bay được lâu, được xa là được.

Gia Bôi nhìn Thanh, đột nhiên thấy xúc động, nàng muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi, Thanh tiếp :

- Anh không dám mong ước ở em điều gì cả, anh cũng không chờ xin em hứa hẹn hay hy sinh . Mấy hôm rày anh nghĩ đi nghĩ lại mãi về chuyện của hai đứa mình . Anh kể em nghe thuở thiếu thời của anh, để em biết xuất thân của người yêu mình, anh là thằng bé nghèo khổ phấn đấu vươn lên được như ngày nay, có được mơ ước kiến thức này đã là một điều không dễ dàng . Đó cũng là lý do tại sao anh cao ngạo, anh đã từng nói với em về sự hãnh diện đó . Mất hai mươi năm mới có ngày hôm nay . Anh đâu bỏ qua dễ dàng được . Em đã đến, đã đi vào đời anh, đã lèo lái và làm chủ linh hồn anh một cách tuyệt vời.

- Anh Thanh!

- Đừng cắt ngang . Nghiệp Bình đã từng nói . Chuyện tương lai của chúng ta quá mịt mờ . Bây giờ thì anh phải chấp nhận chuyện đó . Thanh niên chúng anh ở thời đại này thật bi đát . Không thi được vào ngành nghề mình yêu thích . Tốt nghiệp xong, phải đi nghĩa vụ hai năm, tuy tôi luyện được một cơ thể cường tráng nhưng phải mất hai năm . Xong rồi

lại phải kiếm việc làm . Chưa chắc chọn được công việc ưng ý . Tương lai khá mịt mù.

- Anh Thanh!

- Khoan, đợi anh nói hết đã . Từ khi quen và yêu em, anh thường phạm phải sai lầm là cứ đòi hỏi em phải nhận lời, phải hứa là gần gũi mãi . Anh độc tài, anh muốn độc chiếm em . Giờ thì hiểu mình đã sai vì người đẹp như em, chung quanh có bao nhiêu đàn ông đeo đuổi . Họ bị em thu hút, và anh, anh đâu có quyền trách em việc đó, phải không ?

Tô Tô nhìn lên, mắt ướn.

- Bây giờ, anh cũng cần kiểm điểm lại chính mình . Tô Tô, anh không phải là con người toàn diện, đâu phải bất cứ điều gì ở anh cũng đều đúng như ý em . Vì vậy bắt em phải chấp nhận chỉ yêu một mình anh, là làm một điều không tưởng . Em có nhớ mùa đông năm ngoái không ? Khi chúng ta đến với biển, em đã chia tay với anh chàng hàng hải . Và lần này, em lại có anh chàng búp bê.

- Anh Thanh, em bậy quá...

- Không, không phải em mà là anh.

Hàn Thanh dụi tắt tàn thuốc và nhìn thẳng vào mắt Tô Tô trầm ngâm nói tiếp.

- Em không có lỗi gì cả . Nếu tâm hồn em có khoảng trống cần lấp đầy thì đó không phải lỗi em, mà là tại anh không đủ khả năng đáp ứng tình cảm em . Và nghĩ vậy nên anh quyết định từ đây anh sẽ không gây khó khăn cho em, em có quyền lựa chọn điều em thích, em cứ yêu búp bê . Nhưng em nên biết rằng lúc nào bên cạnh em cũng có anh, em chơi đùa chán chê, mệt mỏi trở về . Anh vẫn đợi em . Tô Tô... bắt đầu ngày mai, anh phải đi làm, anh đã xin được việc làm ở xí nghiệp chất dẻo . Em biết đó, anh nghèo quá mà, anh phải kiếm tiền để nộp học phí cho niên học sau . Anh đã xin với ông chủ cho anh được làm hai ca, và như vậy anh phải làm từ tám giờ sáng đến mãi mười một giờ tối . Anh cần làm như vậy để hy vọng có được một món tiền lớn, không phải chỉ đủ học phí thôi, mà còn tiền ăn và cả...

- Thanh ngưng lại một chút - Bệnh dạ dày của em, cũng phải trị cho lành.

Tô Tô đứng dậy, nước mắt đầm ướn hai má.

- Ô anh Thanh! Sao anh chọc em khóc hoài vậy ? Anh tốt quá, sao anh không rầy em, mắng em, em là một con thú lẳng lơ... Anh cư xử làm em khó chịu quá, làm em phải mặc cảm tội lỗi...

- Anh không mắng em được, vì anh thấy em vô tội.

Hàn Thanh đứng dậy tựa người vào tảng đá nhìn Tô Tô chậm rãi nói tiếp.

- Bắt đầu ngày mai vì phải đi làm, nên anh không có thì giờ bên em, em sẽ có nhiều thời gian trống trải...

Tô Tô sợ hãi kêu.

- Đừng, đừng anh Thanh! Anh đừng nên đi làm, anh hãy lại giữ em, chăm sóc em.

Thanh cười buồn.

- Không được em ạ . Anh không thể ở mãi bên em, vì em đâu phải là tội nhân ? Tô Tô, bây giờ em có toàn quyền lựa chọn theo ý em, anh sẽ không trách, không than van, nếu anh thua, anh sẽ cố gắng mong em hạnh phúc.

Tô Tô run môi định nói, nhưng anh Thanh đã chặn lại :

- Đừng nói gì hết, anh không bắt em lựa chọn ngay, vì làm như thế không công bình, em còn có thời gian...

Vừa đưa mắt nhìn ra biển, đột nhiên Thanh nói :

- Xem kìa, một chú hải âu!

Tô Tô nhìn theo, quả thực có một con chim hải âu đang lượn trên biển . Thanh nói.

- Thì ra chim hải âu cũng thế . Em có thấy là nó đang lượn từ trên xuống rồi lại từ dưới lên không ? Ở đâu cũng có nơi cao nơi thấp.

Và quay lại nhìn Tô Tô, Thanh cười nhẹ :

- Anh không giận đâu, Tô Tô . Anh chấp nhận, vì trên mặt trận tình cảm anh đang ở vị trí thấp nhất, bao giờ bay lên cao chắc chắn anh sẽ kéo em theo.

Tô Tô tròn xoe mắt, như bị biển thôi miên.

hết: [Chương 10](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 11

Suốt thời gian nghỉ hè, Hàn Thanh vui đầu trong việc làm từ sáng đến mãi tối, ngày nào cũng như ngày nào, cả chủ nhật Thanh cũng giam mình trong xưởng nhựa . Công việc của Thanh vừa nhàm chán, vừa mệt xác . Chàng có nhiệm vụ nhúng những thân cành vào trong dung dịch nhựa có độ nóng lên đến bảy trăm độ, hai mươi giây sau lại lấy ra, rồi đưa tiếp nhánh khác vào, máy móc chuyển động liên tục, chính xác, không văn nghệ cũng không ý thơ . Bất giác Thanh nghĩ đến bộ phim "Thời đại hoàng kim" mà Charlot đã đóng . Vai trò Charlot trong xưởng máy là vận bù lon, vận mãi vận mãi thành thói quen và khi ra đường trông thấy các cúc áo của phụ nữ anh cũng quen tay vận... Cây thông Noel bằng nhựa dẻo . Một sản phẩm của thời đại văn minh . Khi nó được người mua mang về nhà, máng lên những sợi dây kim tuyến, những bóng đèn lấp lánh, những gói quà tặng hấp dẫn, thì có ai nghĩ ra là để tạo nên hình, đã có biết bao giọt mồ hôi của người làm ra ?

Suốt khoảng thời gian này . Thanh không có thời gian để liên lạc thường xuyên với Tô Tô . Thời gian rảnh rỗi quý giá vô cùng . Tô Tô đã sống ra sao ? Hẳn có thật nhiều người vây quanh nàng, hẳn có thật nhiều cuộc vui để lựa chọn ? Nhưng đã quyết định, hãy cho thời gian thử thách dù không liên lạc được thường xuyên với Tô Tô, nhưng trong nhật ký của Thanh, lúc nào cũng đầy ắp hai chữ tên em . Có lúc nhớ quá, Hàn Thanh lại hét lớn, như muốn gió mang tiếng gọi của chàng đến bên nàng.

- Tô Tô! Tô Tô! Tô Tô!

Mùa hè đã trôi qua, sau khi nộp học phí xong . Thanh còn dư lại được mười lăm đồng, chàng định đưa Tô Tô đi khám bệnh nhưng Tô Tô không chịu, cho là mình rất khỏe, mặc dù Thanh thấy nàng gầy và mệt mỏi hơn trước nhiều.

- Tại mùa hè đấy . Mùa hè năm nào em cũng chẳng gầy ra ?

Tô Tô biện mình . Mùa hè ? Hay tại vì buồn nhớ ta ? Hàn Thanh đánh dấu hỏi ? Thế còn anh chàng búp bê thì thế nào ? Hàn Thanh rất muốn biết, nhưng không dám hỏi ? Đây là lúc chim sẻ xuống thấp để lấy trớn bay lên thật cao.

Thế rồi, một hôm Hàn Thanh nhận được điện thoại của Tô Tô . Nàng vừa khóc vừa nói :

- Bà cụ của giáo sư Triệu đã qua đời rồi anh ạ.

- Thế ư ?

Hàn Thanh hỏi và liên tưởng đến cái thân xác khô héo trên giường ngày nào . Chàng biết bà cụ chỉ chờ chết, nhưng vẫn thấy xúc động, nhất là nghe tiếng khóc của Tô Tô . Chàng

đã đến nhà giáo sư Triệu mấy lượt và lần nào cũng được sư mẫu kéo lại dùng cơm, ăn bánh xếp nước . Sư mẫu đã nhìn Thanh và Tô Tô với đôi mắt chiêm ngưỡng, và như để liên tưởng lại thời trẻ trung của mình mà tiếc nuối . Lần nào đến, Tô Tô cũng vào phòng cụ bà rất lâu.

- Tô Tô, bây giờ em ở đâu ?

Thanh hỏi, Tô Tô vẫn sụt sùi :

- Em đang định đến nhà giáo sư đây, xem có cái gì cần phụ giúp không . Ngoài ra em còn muốn nhìn mặt bà cụ lần cuối.

- Thế thì để anh đưa em đi nhé ?

Nhà giáo sư Triệu đông nghẹt người, thân hữu, học trò, ban tổ chức lễ tang... Căn nhà nhỏ chật cứng người thăm viếng . Khi Hàn Thanh và Tô Tô đến, thì hai người biết ngay là không còn gì để phụ giúp . Sư mẫu đang bận rộn ở phòng khách tiếp khách . Người đã chuẩn bị tâm lý trước, nên không thấy khóc . Tóc giáo sư Triệu như bạc thêm . Nhìn Tô Tô nói một cách hiểu biết :

- Nay con gái, đừng khóc nữa . Cụ bà đã đi trọn một kiếp người.

Tô Tô òa lên khóc nước mắt không ngừng chảy . Nàng đi chậm chậm vào phòng, đứng trước linh cữu của bà cụ, cúi đầu nói nhỏ :

- Xin vĩnh biệt, nội!

Giáo sư Triệu rung rung nước mắt, Hàn Thanh cũng rung rung.

Trên đường từ nhà giáo sư trở về phòng trọ của Hàn Thanh, Tô Tô nói :

- Anh Thanh, em muốn được khóc cho thỏa lòng.

- Thì em cứ khóc đi, Tô Tô, em hãy nằm trong lòng anh mà khóc.

Và Tô Tô đã ngã vào lòng Thanh khóc lớn . Nàng khóc ngon lành như người mới mất là nội ruột của mình . Thanh ôm người yêu nhỏ bé vào lòng mà cảm động . Chàng yên lặng lấy khăn lau mắt cho Tô Tô . Rồi Tô Tô cũng khóc đủ, nàng nói :

- Đây là lần đầu tiên em thấy cái chết, em không ngăn được lệ vì anh biết không, mới hai hôm trước, bà cụ còn nắm lấy tay em dặn dò . Thế mà bây giờ đã ra đi, đi vĩnh viễn . Chết là như vậy ư ? Sao tàn nhẫn thế ?

Thanh nắm lấy tay Tô Tô, dìu nàng tới bên giường, chuẩn bị gối . Chàng biết sau cái khóc thảm thiết, Tô Tô đã mệt, đã rất yếu . Để Tô Tô nằm ngay ngắn trên giường . Thanh kéo ghế đến cạnh ngồi xuống chàng kéo lấy tay nàng đặt lên đùi mình.

- Em có nhớ lần trước ở bãi biển, anh đã kể cho em nghe chuyện bà cụ hàng xóm của anh không ?

- Vâng.

- Thanh nói tiếp.

- Bà ta cũng đã ra đi . Cuộc đời là như vậy, khi có cuộc sống khởi đầu là ta phải hiểu rằng nó phải chấm dứt bằng cái chết . Em đừng buồn Tô Tô ạ . Người sống đến lúc phải ra đi thì phải đi thôi . Bà cụ của giáo sư đã hưởng trọn cái thọ của mình . Bà đã trên chín mươi rồi . Sống mà bất động nằm một chỗ, không thể đi đây đó, không hưởng thụ được, thì chết là giải thoát . Bà ấy đã từng có một thời tuổi trẻ, yêu sung sướng, có con cái, hưởng thụ hạnh phúc... cái gì cũng trải qua... Vì vậy có mất đi thì cũng không còn gì ân hận . Anh bảo đảm với em điều đó.

- Thật ư ?

- Vâng, chứ em chẳng từng nói là em cũng chỉ mong sống đến bảy mươi tám tuổi thôi ư ?

Tô Tô cười, nụ cười đầu tiên Hàn Thanh nhìn thấy trong ngày.

- Anh Thanh, anh rất tốt, em không thấy ai hiểu em, yêu em chiều chuộng em như anh .
Nếu cuộc đời em là chiếc thuyền trong gió, thì phải cần có anh để giữ vững tay chèo.

Sau đó Tô Tô chìm đắm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì khóc nhiều mệt, nên Tô Tô đã đánh một giấc đến ba tiếng đồng hồ, Hàn Thanh ngồi ở ghế cạnh giường, vì Tô Tô lúc ngủ vẫn còn giữ lấy tay anh, anh Thanh không dám cử động vì sợ Tô Tô tỉnh giấc.

Mãi đến lúc Tô Tô thức dậy . Trời đã sụp tối, quay sang thấy Hàn Thanh, Tô Tô hoảng hốt :

- Ô! mấy giờ rồi ?

Hàn Thanh nhìn đồng hồ :

- Gần bảy giờ.

- Thế anh ngồi yên này giờ thế này ư ? Suốt ba tiếng đồng hồ ?

Tô Tô nghi ngờ nhìn Thanh, trong lúc Thanh vươn vai, cơ thể đang rã rời vì ngồi lâu, nhất là cánh tay, đang bị tê cứng :

- Vâng, vì anh sợ em bị đánh thức.

- Anh sợ đánh thức em ?

Tô Tô nhảy xuống giường, bật đèn lên, dưới ánh đèn nạng lại chăm chú nhìn Thanh . Anh chàng đang đưa cánh tay tê cứng lên xuýt xoa.

- Anh đúng là người điên, điên vô cùng, có rút tay lại, em cũng đâu bị đánh thức đâu.

Hàn Thanh đứng lên, đi cà nhắc, vì một bên chân chàng cũng đã bị tê.

- Anh nghĩ là em khó ngủ . Cái chuyện tê chân tê tay không thành vấn đề, mà cái quan trọng là gì em biết không ? Anh đang rất cần vào toilet ngay, anh đang quỳnh lên đây này...

Thanh cà nhắc, cà nhắc đi vào toilet ngay, Tô Tô không nhịn được, cười to.

Khi bước ra, Thanh ôm Tô Tô vào lòng :

- Em có biết là khi cười em đẹp lắm không ?

Tô Tô vùi mặt vào ngực Thanh, nói:

- Bà cụ của giáo sư vừa mất, mà ta vui thế này không phải.

- Tại sao không? Anh dám cá với em là, nếu người trông thấy cảnh đôi ta thế này, chắc chắn người cũng vui lắm.

- Anh tin vậy ư?

- Tin chứ.

Tô Tô ngược lên nhìn Thanh, nhìn thật lâu, rồi nói:

- Anh Thanh này, bây giờ em chẳng còn ai khác ngoài anh ra.

- Tại sao vậy?

Tô Tô nói:

- Vì... chỉ có anh thôi. Chỉ có anh là tốt, chỉ có anh là hiểu được em thôi.

Hàn Thanh xúc động, chàng cúi xuống hôn Tô Tô, Tô Tô lại né tránh:

- Bà cụ vừa mất, mà anh lại thân mật thế này là bậy lắm nhé.

Hàn Thanh vẫn cúi xuống:

- Sai rồi! Người đã từng bảo anh là người giao em cho anh chăm sóc, em quên rồi sao?

Bây giờ trông thấy cảnh này người phải hài lòng mới phải chứ.

Và những nụ hôn tới tấp. Hàn Thanh tự nói với lòng:

- Xin cảm ơn nội, xin cảm ơn cụ, người hãy ngủ yên và hãy yên tâm.

hết: [Chương 11](#)

QUYỀNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 12

Ngày 24 tháng 10 năm 1978. Vừa mới thức dậy, Hàn Thanh đã trông thấy một phong thư màu trắng nằm ở kệ cửa. Thanh cầm phong thư lên xem. Nét chữ khó đoán cũng biết là của ai. Mỗi ngày đều gặp mặt, bày vẽ thư từ để làm gì? Không lẽ... không lẽ lại có chuyện gì xảy ra nữa?

Hàn Thanh lo lắng mở ra xem:

"Ấn tượng đầu tiên về anh: Một khuôn mặt non choẹt, cao lắm khoảng mười tám tuổi, nhưng có vòng hào quang trên đầu. Môi dày màu đỏ giống như của các em bé gái lên ba lên mẹ ăn cấp son môi tô đỏ để tập tành làm người lớn. Có đôi mắt to, nếu đội thêm tóc giả sẽ giống búp bê vô cùng.

Thích nhất là được ngồi một bên để nhìn thái độ của anh lúc nói: Một thái độ tự tin pha lẫn tự phụ.

Thích nghe anh hãnh diện về cái nghèo của mình. Phục nhất trí nhớ và cách đánh giá của anh về cuộc đời, con người.

Ghét nhất khuôn mặt anh khi nổi ghen, hay khi buồn một việc chi (Nhiều lúc lại thấy cái ghen hay cái buồn đó lại do em tạo thành).

Kinh ngạc nhất là thấy anh sao biết hết những điều em muốn.

Giận nhất là khi nghe anh bảo: "Không hề gì! Không hề gì!"

Vui nhất khi nghe anh kể về mấy cô bạn cũ (có thời phỏng chút đỉnh để cho thấy ta đẹp trai).

Khó ưa nhất khi trông anh mặc quần ống hẹp.

Thấy anh khùng nhất khi nghe anh tự thú là mình đã nhịn ăn hai ngày (lúc đó nhà em

điện thoại hư).

Lần đầu tiên thấy mình ngu nhất khi đi chụp hình chung với anh (bị anh gạt với đồng tiền hai mặt giống nhau).

Thương anh nhất là lúc ở bãi biển, nghe anh nói chuyện "chim sẻ" .

Sùng anh nhất là hè năm rồi, anh cứ vui đầu đi làm, cố ý tránh né, bỏ rơi em.

Anh đẹp trai nhất khi mặc áo màu cà phê sữa với quần jean wash bạc.

Thích nhất là nhìn vào mắt anh... Đôi mắt thành khẩn và say đắm, thích nghe anh nói...

Thích... còn rất nhiều cái thích nữa...

Gửi anh Hàn Thanh.

Để kỷ niệm đầy năm mình quen nhau."

Trời ơi, một lá thư sao dễ thương quá vậy Tô Tô Hàn Thanh úp tờ giấy vào ngực. Đúng yên một lúc, rồi mới sực nhớ ra, ồ, quen nhau tròn một năm! Thế mà ta cứ tưởng nàng không nhớ. Thanh đã định tặng cho Tô Tô một món quà nhưng bây giờ lại thấy món quà của mình quá bé nhỏ so với bức thư của nàng.

Hàn Thanh chạy vội vào toilet, rửa mặt cấp tốc, rồi chạy ra tủ áo chọn chiếc áo màu cà phê sữa, chiếc quần jean bạc màu. Chàng ngắm mình trong gương, cũng khá bô trai, có điều trên đầu anh có ánh hào quang đâu? Hàn Thanh cười với mình trong gương.

Chàng xông ra cửa, phải gọi điện thoại ngay cho Tô Tô Bây giờ mới chín giờ mười phút. Mặc! Nếu mẹ nàng tiếp điện thoại cũng không sao.

Vừa mở cửa chưa bước ra, Thanh đã sững sờ. Tô Tô đã đứng đó tự bao giờ, với bó hoa trên tay.

Tô Tô cúi mình, nói một cách khách sáo:

- Thưa ông, có một cô gái bảo tôi mang hoa này đến tặng ông với một phong thư Cô ấy dặn kỹ là nhét phong thư qua cửa rồi đứng ngoài chờ, đừng lay cửa làm phiền ông. Bao giờ ông đọc xong thư ra mở, mới trao hoa. Thành thử ra tôi đã đứng đây đợi ông hơn 47 phút 28 giây.

Ôi! Tô Tô! Hàn Thanh ôm lấy người yêu giờ hồng lên quay tròn:

- Em điên quá! Khùng quá! Tại sao lại đứng ngoài cửa chờ lâu thế? Em làm anh đau lòng! Em viết thư tuyệt thế? Em dễ yêu biết chừng nào!

Tô Tô cười, nàng bị Thanh quay đến chóng mặt:

- Bỏ em xuống đi, ông điên ơi! Em còn phải vào nhà cắm hoa nữa chứ? Một ngày trọng

đại thế này, mà không cắm hoa trang trí phòng cho đẹp sao được.

Thanh đặt Tô Tô xuống, hai người vào phòng lục tung tìm bình cắm hoa. Chẳng có gì cả, cuối cùng họ lấy cái ống đựng viết, hứng nước, cắm vào.

- Ở đây có mười hai cái hoa, tượng trưng cho mười hai tháng ta quen nhau. Mười hai tháng có vui có buồn, nhưng lúc nào cũng có tình yêu.

Tô Tô nói thật dễ thương. Hàn Thanh nhìn người yêu, hôm nay nàng sao đẹp quá, chiếc áo màu mỡ gà, quần màu xanh lá, thêm một jacket đậm màu. Trông Tô Tô như một đóa tường vi đầy sức sống. Thanh ôm Tô Tô vào lòng, hôn say đắm.

- Anh cũng có một món quà định tặng em, nhưng nếu so với quà em mang đến thì nó có vẻ tầm thường lắm.

- Gì thế? Mang ra cho em xem.

- Đợi tí, ăn sáng xong anh sẽ mang cho em coi.

Và Thanh kéo Tô Tô ra cổng:

- Anh đói rồi, chúng ta ra đầu hẻm ăn giò cháo quẩy uống sữa đậu nành nhé.

Ngồi trong quán, vừa ăn Thanh vừa nói:

- Hôm nay, nhân dịp kỷ niệm tròn năm quen nhau, anh muốn em hứa với em mấy việc.

- Em phải nghe xong mới hứa chứ?

- Em đừng làm khó, em biết là xưa nay anh có bao giờ xử ép em đâu?

- Vậy thì anh nói đi.

- Em phải quý trọng sức khỏe, nhất là cái dạ dày của em.

- Vâng.

- Không được ăn gì lạnh quá.

- Vâng.

- Không được ăn cay.

- Vâng.

- Không được thức khuya đọc sách đến sáng.

- Vâng.

- Không được dầm mưa.

- Vâng.

- Không được vì cãi nhau với các em mà giận bỏ ăn.

- Vâng.

- Phải sống thật vui vẻ.

- Vâng.

- Phải cười hoài.

- Vâng.

- Phải lấy anh.

- Vâng.

Vừa nói chữ "Vâng" cuối cùng là Tô Tô biết ngay mình bị mắc lõm nhưng đã lỡ lời.

Trong khi Hàn Thanh vui sướng ra mặt, chàng nắm lấy tay Tô Tô:

- Hứa phải giữ lời nhé.

Tô Tô cười nói:

- Không, không được. Anh quý lắm, anh gài bẫy em nhé.

- Gài bao giờ. Đó là chuyện tự nhiên cớ Yêu nhau thì phải lấy nhau, không lẽ anh còn có gì khiến em không hài lòng?

- Có chứ?

- Chỗ nào?

- Anh gầy quá.

Tô Tô nói đại, thật ra thì sau mùa hè Hàn Thanh có ốm hơn vì làm việc cực khổ.

- Gầy quá không được ư? Thế cỡ nào em mới hài lòng?

- 60 ký.

- 60 ký ư?

Hàn Thanh hỏi lại và rồi quay vào quán gọi lớn:

- Ông chủ ơi, làm ơn cho tôi mười cái bánh tét.

Tô Tô trừng mắt:

- Làm gì mà dữ vậy?

- Mua ăn chứ. Không ăn làm sao mập?

Vừa nói, Thanh vừa mở bánh ra, ăn lấy ăn để. Tô Tô ngồi kế bên, nàng cố tình yên lặng xem thử Thanh ăn được mấy cái. Hết bánh này đến bánh khác, Thanh làm một hơi hết sáu cái. Tô Tô sợ quá, phải ngăn lại:

- Anh có điên không? Anh muốn bẻ bụng chết ư? Anh chết rồi làm sao em lấy anh chứ?

Lời nói của Tô Tô làm Thanh sực nhớ ra, chàng dừng lại v' nhìn Tô Tô với nụ cười khờ dại.

Sau đó, họ trở về phòng trọ, Hàn Thanh trình trọng lấy trong túi ra một hộp nữ trang, mở ra, đó là chiếc nhẫn vàng được chạm hoa văn đẹp, một chiếc nhẫn cổ.

- Cái này anh tặng em.

Tô Tô trở mặt:

- Ô! Chiếc nhẫn... Chiếc nhẫn này... Sao anh làm chi long trọng như vậy? Bộ kiếm được bao nhiêu tiền anh mua hết ư?

Hàn Thanh nắm lấy tay Tô Tô, chàng mang nhẫn vào ngón tay của nàng, vừa y Thanh trình trọng nói:

- Chiếc nhẫn này anh không có bỏ tiền ra mua, em nhìn cũng biết, nó cổ quá mà. Đây là vật kỷ niệm của ông ngoại anh tặng bà ngoại. Ngoại lại tặng cho mẹ. Lúc anh lên Đài Bắc, mẹ sợ anh không có tiền, nên đưa chiếc nhẫn này cho anh để làm lộ phí. Mấy năm qua, có nghèo có túng tiền cỡ nào, anh cũng cố chịu đựng, anh đã từng cầm đồng hồ, cầm cổ cả quần áo nhưng không chịu đựng đến nó. Mặc dù nó không phải là kim cương hay ngọc thạch, chỉ là một chiếc nhẫn vàng tầm thường, nhưng nó là vật kỷ niệm ba đời nhà anh. Nó là tình yêu. Anh tặng nó cho em không dám mơ ước gì hơn là làm em vui sướng. Anh chỉ muốn bày tỏ tình yêu, cuộc sống và tương lai của mình với em. Em sẽ chấp nhận không chối từ chứ?

Tô Tô kêu lên, mắt đầm lệ:

- Anh Thanh! Sao anh lại tốt với em như vậy? Em không xứng đáng với tình yêu anh đâu. Em là con người dễ thay đổi, ương ngạnh nhưng ư khóc... Em... Em...

Hàn Thanh đặt nụ hôn lên môi Tô Tô, chặn lại những lời nói xúc động. Mùi thơm của mười hai đóa hoa hồng thoảng nhẹ trong không khí làm Thanh thấy choáng. Những nụ hôn cuồng nhiệt tới tấp. Một ngày kỷ niệm quen nhau tròn một năm. Ôi! Hạnh phúc, hạnh phúc và... Thanh chợt hiểu ra rằng: Trên cõi đời này không có gì quý hơn tình yêu. Mười hai đóa hoa hồng vẫn ngát hương.

Máy thu thanh trong phòng đang phát lên điệu nhạc trầm buồn của bản How deep is your love?

hết: [Chương 12](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 13

Năm Hàn Thanh học năm cuối là năm chàng hạnh phúc nhất. Ở năm thứ tư này, tất cả có chín học phần, để có thời gian cận kề Tô Tô, Hàn Thanh đã chọn chín học phần sao cho dồn cả vào hai ngày thứ hai và thứ bảy. Năm ngày còn lại sẽ là năm ngày rảnh rỗi.

Thanh đã có những khoảnh khắc lên thiên đàng, mỗi phút giây đều có đầy ắp hạnh phúc. Bên cạnh Tô Tô không gì hơn. Thời khóa biểu mỗi ngày được xếp lại, sáng sớm thức dậy, chín giờ rưỡi điện thoại cho Tô Tô. Rồi luyện viết mực nho hai tiếng. Mười một giờ trưa Tô Tô sẽ đến, nàng không đến tay không. Tô Tô cũng hiểu hoàn cảnh của Thanh, để giúp chàng tiết kiệm, mỗi lần đến Tô Tô đều mang theo một vài cây cải. Xào cải là nghề của nàng. Thanh có mua một nồi điện. Bữa ăn trưa ở nhà tự nấu tự rửa. Xong là họ có khoảng thời gian cho nhau. Làm giúp bài vở, chép nháp, tra tự điển. Nếu không có việc gì làm thì cùng ra phố, xem hát... Có biết bao việc để làm, họ còn kéo nhau đi xin xăm.

Thanh không bao giờ quên được thái độ thành khẩn của Tô Tô lúc đó. Nàng đã ném một đồng tiền kẽm lên mà xin đến ba ước nguyện. Một cho hai người, một cho Nghiệp Bình và Khắc Mai, một cho Vỹ với Đình Hương. Nếu gộp chung lại nó chỉ có nghĩa: Cầu cho những người yêu nhau đều có thể bên nhau mãi đến bạc đầu.

Chiều đến năm giờ là đưa Tô Tô tới trường, cơm tối thường được dùng ở câu lạc bộ sinh viên. Rồi Tô Tô vào lớp, Hàn Thanh ngồi lại đốt một điếu thuốc, gọi ly cà phê ngồi chờ. Cả một khoảng thời gian đợi tan học đó là thời gian "cô đơn" (cô đơn chỉ có nghĩa trên danh nghĩa, thật sự ra đợi cũng là một hạnh phúc). Thỉnh thoảng cũng có mấy cô sinh viên đến gạ chuyện, tán gẫu, nhưng Thanh chỉ nghĩ đến Tô Tô. Có lúc Thanh kiêu hãnh đem việc đó kể lại cho Tô Tô để trêu, không ngờ Tô Tô chỉ nhún vai:

- Tầm phào!

Hàn Thanh hơi bất mãn:

- Thế em nghĩ là chỉ có em là hơn cả ư?

Tô Tô thật thà:

- Không phải thế. Con trai con gái gì cũng vậy cả, nếu đẹp, đương nhiên có người theo.

Vì vậy, em không tin là anh chỉ biết có em. Anh cũng nên có thêm hai ba bạn gái, đừng hoàn toàn lệ thuộc em, như vậy em mới có thể kiếm thêm vài người bạn trai nữa chứ?

Nghe Tô Tô nói thế, Hàn Thanh vội đưa tay lên và miệng:

- Ô, anh nói chơi cho vui thôi, chứ nào có gì? Làm gì cvó bạn gái nào ở đây.

Tô Tô cười ngặt nghẽo.

Trong những ngày đó, giờ học thường kéo dài đến mười giờ khuya. Đợi Tô Tô tan học, Thanh đưa về tận nhà đã quá khuya. Dĩ nhiên là trước khi Tô Tô vào nhà, họ còn phải xù xì thêm một chút rồi mới rời nhau được. Thanh lên xe buýt chuyển cuối cùng về đến nhà thì đã quá mười một giờ. Và ngày hôm sau, lại tiếp tục như thế.

Trong khoảng thời gian này, Tô Tô tỏ ra rất ngoan, rất dễ thương. Ngoại trừ một vài lần ương ngạnh, thời gian còn lại đều toàn hảo.

Sau kỷ niệm một năm quen nhau, tình yêu trở nên nồng nàn hơn. Dù trước sau Tô Tô vẫn không đồng ý để Hàn Thanh ra mắt cha mẹ, nhưng Thanh cũng không đòi hỏi. Chàng cũng nghĩ là thời gian chưa chín muồi, chưa cần thiết. Dù gì hiện tại, Tô Tô cũng chỉ có mình chàng. Và ngoài giờ học với buổi tối ra, thời gian còn lại đều gần như dành cho chàng cả. Nhưng cũng chính vì vậy mà đôi lúc Thanh lại cảm thấy buổi tối sao quá cô đơn, quá dài. Một hôm ngồi bên nhau trong vườn cây xanh, họ có mang theo bò khô, bấy giờ Thanh đã giả giọng của Elvis hát câu:

- Are you lonesome tonight? (Đêm nay em thấy cô đơn không?)

Thì Tô Tô cúi xuống nói:

- No! (Không!)

Hàn Thanh lảng sang chuyện khác, một lúc lại lặp lại:

- Are you lonesome tonight?

Tô Tô nhướn miệng cười:

- Maybe (Có thể)

Thanh nói về cuộc sống và tình cảm mình rồi quay lại:

- Are you lonesome tonight?

Và Tô Tô đành trả lời:

- Yes.

Chỉ có câu trả lời này mới làm cho Thanh sung sướng, chàng lúc nào cũng mong người yêu có một tâm trạng như mình.

Tô Tô là con gái, nên rất thích làm đẹp, thích cả những cái gì nhỏ nhắn dễ thương. Thanh hiểu ý, nên chàng thường ra các cửa hàng kiếm những thứ nhỏ nhỏ như kẹp, cài tóc, vòng tay, bông tai, đồ cài áo... cho nàng.

Rồi Thanh lại bỏ ra mấy đêm không ngủ, xuyên lỗ các vỏ sò nhỏ để làm thành râu chuỗi cho Tô Tô Thanh tỉ mỉ, mơ mộng, chàng sống như trong mơ, trong tiểu thuyết. Tô Tô đã thương chàng nhờ những say đắm ngây ngô kia.

hết: [Chương 13](#)

QUỲNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 14

Trung tuần tháng ba, một chuyện xảy ra. Hôm ấy Tô Tô đến với Hàn Thanh bằng ánh mắt lo lắng:

- Anh Thanh, Khắc Mai bị kẹt rồi.

Thanh thì thào:

- Cái gì? Kẹt gì chứ?

Tô Tô thở dài:

- Có con! Cô ấy mang thai, cô ấy vừa cho em biết. Khóc sung cả mắt. Bây giờ không biết làm sao. Để nhà hay thì chết. Vì anh biết không, cha cô ấy là dân biểu, có danh giá, địa vị, con gái mới học năm thứ ba, chưa ra trường lại mang thai, có nước xấu hổ nhảy xuống biển.

- Thế còn Nghiệp Bình, hấn tính sao?

- Họ tính sẽ tới ngay đây, để bàn với anh, nhưng Khắc Mai nói thì chỉ có thể giải quyết bằng một cách duy nhất.

- Cách gì?

- Hủy nó đi.

Hàn Thanh nhiệt tình:

- Cần gì phải vậy? Nếu nhà Khắc Mai đồng ý, họ có thể làm lễ cưới, vì dù sao tất cả cũng trên hai mươi rồi.

Tô Tô trừng mắt:

- Sao anh ngây thơ vậy? Rồi Nghiệp Bình lấy gì để nuôi sống vợ con? Chưa ra trường, còn hai năm quân dịch, nhà lại không khá giả lắm. Chẳng giản dị như anh tưởng đâu.

Hàn Thanh nhìn Tô Tô Chợt nhiên chàng nghĩ tới bản thân mình. Học hành chưa nên thân, sự nghiệp chưa có, còn hai năm quân dịch. Thanh không dám nghĩ tiếp. Nhất là khi nhìn vẻ nhăn nhó của Tô Tô, làm như chuyện Khắc Mai có thai Thanh cũng có phần nào trách nhiệm. Thanh hiểu óc tưởng tượng của con người rất phong phú. Thường nhìn người rồi nghĩ đến họ Và như vậy, biết đâu Tô Tô chẳng đang nhận định về mình. Bất giác, Thanh nắm tay Tô Tô:

- Em yên tâm, chẳng bao giờ anh để chuyện như vậy xảy ra với em đâu.

Tô Tô rút tay lại, cắn nhẹ môi:

- Lũ đàn ông các anh đều xấu lắm, hư lắm.

Sao thế? Hàn Thanh nghĩ không ra, nhưng chàng hiểu rằng giây phút này mà đôi co cãi lại với Tô Tô là không nên. Chuyện xảy ra giữa Khắc Mai với Nghiệp Bình cũng có thể xảy ra với chàng và Tô Tô, với tất cả mọi người nếu không biết giữ.

Chiều hôm ấy Khắc Mai và Nghiệp Bình đến. Mắt Mai đỏ, còn Bình thì cũng không ồn ào như mọi khi.

Nghiệp Bình nói:

- Tôi thấy cách hay nhất bây giờ là phải nạo đi thôi. Như vậy mới giữ được thể diện cho Khắc Mai.

Tô Tô thì bước tới bên người bạn gái đau khổ, còn Hàn Thanh thì nhìn mọi người bối rối:

- Thế các bạn đã tìm được bệnh viện tốt chưa? Nhắm đủ tiền không?

Nghiệp Bình nói:

- Tiền thì Khắc Mai có. Theo lời một người bạn ở đường Nam Kinh có một bác sĩ, chỉ tốn hai ngàn là xong.

Hai ngàn? Chỉ hai ngàn là có thể giết chết một mầm sống? Hàn Thanh tự hỏi. Trong khi Nghiệp Bình tiếp:

- Hai bạn có thể cùng đi với chúng tôi không? Thú thật, chưa bao giờ tôi thấy cần các bạn hơn lúc này, chúng ta cần phải giải quyết nhanh.

Quay sang Khắc Mai, Bình hỏi:

- Sao Mai, em tính thế nào?

Khắc Mai quay lại, suy nghĩ một chút nói:

- Đành vậy chứ sao?

Và thế là họ kéo nhau đến vị bác sĩ kia.

Ở đó bác sĩ và y tá đều có những gương mặt lạnh, hình như ở đây họ xem đó là một việc rất bình thường. Dĩ nhiên Nghiệp Bình và Khắc Mai đều điền tên giả vào tờ y bạ. Khắc Mai được đưa vào phòng phẫu thuật. Cô y tá còn cười nói:

- Yên tâm, chỉ hai mươi phút là xong ngay. Nghỉ ngơi nửa tiếng là có thể đi học hay đi làm bình thường.

Không lẽ cô y tá cũng biết họ là sinh viên ư? Nghiệp Bình đốt điều thuốc, đi về phía cửa sổ. Hàn Thanh cũng thế, còn Tô Tô thì ngồi xuống lật lật mấy tờ tạp chí để trên bàn, có một tạp chí có cái tựa rất hay: Mẹ và con.

Quả thật, chỉ hai mươi phút sau phẫu thuật hoàn tất và nửa tiếng sau đó là họ đã ra khỏi bệnh viện. Chiều đã đến với thành phố Đài Bắc. Nghiệp Bình dìu Khắc Mai, hỏi:

- Thấy trong người thế nào?

- Cũng chẳng thấy gì, chỉ hơi đói.

- Ăn bíp-tết nhé? Dưới nhà vừa mới gọi cho mấy ngàn đây.

Thế là họ kéo nhau đi ăn, tuy hơi mệt nhưng vì mới giải quyết được một vấn đề khó xử, nên Khắc Mai cũng thấy yên tâm. Tuổi trẻ bây giờ như vậy, không quan tâm lắm đến vấn đề đạo đức và tội lỗi. Trên bàn ăn, Nghiệp Bình trấn an:

- Khắc Mai, rồi anh sẽ cưới em.

Khắc Mai chỉ gật đầu. Nghiệp Bình tiếp:

- Thật đấy em ạ. Anh sẽ cưới em khi có sự nghiệp vững vàng và bấy giờ rồi chúng ta sẽ có con, anh sẽ nói cho chúng biết là còn có một người anh. Chỉ tại vì anh không nuôi nổi, nên phải bỏ.

Hàn Thanh ngồi cạnh lắng nghe. Tô Tô vẫn một mực yên lặng. Chỉ hai ngàn đồng, giải quyết một mầm sống, vậy mà họ vẫn tỉnh bơ, nàng thấy lợm giọng, không thể ngồi lại được, Tô Tô bỏ ra ngoài.

Thanh chạy theo:

- Tô Tô, em làm sao thế? Tự nhiên bỏ đi không sợ họ buồn sao?

- Anh Thanh, anh nói em biết đi. Cuộc sống tự nó có giá trị không? Sống là gì? Thế hòn máu kia có tội gì mà phải chết?

Hàn Thanh không biết trả lời sao. Chàng chỉ định nói:

- Chúng ta cứ tưởng mình đã trưởng thành, nhưng thật ra còn nhiều thứ ta không biết.

Trong một phút thoáng qua, bao nhiêu cao ngạo và tự phụ của Thanh như cánh chim sẽ

đang lao vút xuống vực thẳm. Đồng thời chàng ý thức được rằng cái kỳ diệu của đời không thể đánh giá bằng cái vui hay buồn trước mặt. Ta đến và đi có khi không phải do ta muốn được.

Cuối cùng Thanh nói:

- Tô Tô này! Hãy sống, hãy nhìn, hãy nhập vào cuộc đời. Em hãy dùng tư liệu sống của mình viết ra quyển sách Hoa gòn mà em hằng mong muốn. Và có khi già rồi ta cũng chỉ mới hiểu được một phần cuộc đời thôi.

hết: [Chương 14](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 15

Tiếp nối là một chuỗi ngày bận rộn, cuộc đời sinh viên của Hàn Thanh sắp kết thúc. Thi tốt nghiệp, thi dự bị sĩ quan đều sắp sửa đến trước mắt. Bốn năm đại học đã trôi qua nhanh chóng. Cuộc sống sinh viên với những bài học bù đầu, những buổi hội hè, vui chơi, những mối tình vụng dại... Thanh đều trải qua. Và cuộc sống vô trật tự chỉ đi vào nề nếp khi gặp Tô Tô. Tô Tô đã khiến Thanh hiểu thế nào là tình yêu, Tô Tô khiến Thanh quý trọng cuộc sống, Tô Tô bắt chàng phải phấn đấu, vui tươi, phải hoạch định kế hoạch rõ rệt cho cuộc sống mai sau. Những ngày có Tô Tô, Thanh học hành siêng năng hơn. Chàng muốn được tốt nghiệp một cách đàng hoàng.

Ngày một tháng năm, kết quả khóa thi dự bị sĩ quan Thanh không đậu. Thế này có nghĩa là Thanh phải đi quân dịch hai năm.

Thứ ba ngày ba mươi tháng năm. Tiết học cuối cùng. Hôm ấy, cả lớp tổ chức tiệc và hôm ấy Hàn Thanh vẫn Nghiệp Bình đều say. Cả hai cùng bệnh. Bình cũng thi rớt lớp dự bị sĩ quan. Và những ly rượu, tương lai sẽ tới này... Thôi thì cứ cạn, không cần biết gì cả.

Ngày một tháng sáu. Cuộc thi tốt nghiệp bắt đầu. Hàn Thanh không dám ỷ lại. Kinh nghiệm của chuyến thi dự bị sĩ quan qua, bắt chàng phải cố gắng. Cuộc thi chỉ kéo dài hai ngày. Hai ngày liên tục, Thanh làm bài được, chàng biết mình sẽ đậu.

Ngày mười bảy tháng sáu. Lễ tốt nghiệp tổ chức trọng thể. Cha mẹ, anh em Thanh đều ở Bình Đông. Nhà buôn bán nhỏ, ai cũng đi làm, nên chẳng ai đến dự. Thanh chỉ có một thân nhân duy nhất hiện diện: Tô Tô.

Trong bộ áo tốt nghiệp - Áo phụng, mũ vương - Thanh nắm tay Tô Tô chụp mấy kiểu

hình, trước giảng đường, trong khuôn viên... Thôi tạm biệt! Thanh thầm nói. Không hiểu sao, chàng vẫn thấy bịn rịn với mái trường xưa. Mái trường quá nhiều kỷ niệm ngọt ngào và cay đắng.

Cũng trong thời gian này, một chuyện khác xảy ra khiến Thanh không bao giờ quên được.

Hôm ấy anh em Nghiệp Bình, Nghiệp Vũ cùng Khắc Mai, Đình Hương kéo đến nhà Thanh.

- Nào, chúng ta cùng đến thăm bãi bể Kim Sơn đi. Chúng ta sẽ dựng lều, cắm trại, bơi.

Đồ đạc mang đủ ở hai ngày, xe thì của Thiên Uy cho mượn.

Nghiệp Vũ còn hỏi Đình Hương:

- Hương ơi! Em có mang trống cho anh không?

- Có chứ, đích thân em mang cơ mà.

- Thế nào Hàn Thanh, các bạn có cùng theo chúng tớ chứ?

Hàn Thanh do dự, vì Tô Tô đang bị cúm. Thanh lo nhất khi thấy Tô Tô bệnh, biến lại gió to Thời gian này lại sắp xa nhau, Thanh chỉ muốn có hai người, chứ không phải ở chung một đám người.

- Thế này nhé, các bạn đến đấy trước. Hôm nay bạn đưa Tô Tô đi khám bệnh, mai chúng tôi sẽ nhập bọn sau.

Nghiệp Vũ cười với Tô Tô:

- Chị cái gì cũng được, chỉ có nước ư bệnh, vận động như tôi thì có gì quật ngã được đâu?

Rồi quay sang Bình và Mai:

- Nào chúng ta lên đường!

Nghiệp Bình quay sang Hàn Thanh nháy mắt:

- Mai phải đến với tụi này nhe!

- Vâng.

Và họ kéo nhau ra cửa. Trong bất cứ cuộc vui mà có sự hiện diện của Vũ là rôm rớm.

Còn lại, Thanh năn nỉ Tô Tô đi khám bệnh, chàng vỗ về, ôm hôn. Tô Tô giấy nẩy:

- Ô lẹ chưa, không sợ lây à?

- Nếu bị lây mà em khỏi, anh sẵn sàng.

Tô Tô xúc động:

- Anh Thanh. Dù quen biết bao nhiêu người trước anh, nhưng bây giờ em mới hiểu thế nào là tình yêu.

- Nếu vậy em đi khám bệnh đi, uống thuốc khỏi bệnh. Mai chúng ta mới đi chơi được chứ? Tô Tô em nghe anh, bằng không anh làm sao yên tâm khi vắng em chứ?

- Được, em đi ngay!

Cuối cùng Thanh đưa Tô Tô đi khám, bệnh cũng chẳng có gì quan trọng. Cảm mạo sơ sọ Thanh cho Tô Tô uống thuốc và nằm nghỉ.

Hơn bảy giờ, Tô Tô chưa thức, thì bà chủ nhà đã gõ cửa, bảo có điện thoại từ Kim Sơn gọi đến. Thanh phóng xuống lầu, linh tính cho biết có chuyện không lành xảy ra. Vừa cầm ống nghe lên, Thanh đã nghe có tiếng khóc của Khắc Mai:

- Vỹ chết rồi! Anh đến nhanh đi. Nghiệp Bình với Đình Hương đang như điên lên. Mau nhé, Vỹ bị chết đuối!

- Thật sao?

Thanh hoàn toàn không dám tin những gì mình vừa nghe thấy. Nghiệp Vỹ, một thanh niên vui vẻ, hay hát, hay cười, có một cơ thể khỏe mạnh lại bơi hay Trẻ quá, con người đầy nhựa sống. Đừng đùa nhé, nhưng không lẽ đây là chuyện đùa?

Khắc Mai khóc không thành tiếng:

- Thật đấy, anh Thanh ạ! Buổi trưa cậu ấy đi bơi, bơi mãi không thấy về. Mọi người đổ xô đi tìm, tìm mãi... Thuyền cứu cấp và các toán cấp cứu cũng được tung ra cuối cùng mới tìm thấy và... cậu ấy chết rồi.

Đặt ống nghe xuống, Thanh chạy ulla ra cửa. Tô Tô đứng đấy tự bao giờ.

- Gì thế anh?

Thanh nói gọn:

- Phải đến Kim Sơn ngay, Vỹ chết đuối.

Tô Tô tái mặt:

- Vậy em sẽ đi cùng anh.

- Không được, em phải nằm nghỉ.

Tô Tô kiên quyết:

- Em phải đi.

Tám giờ họ đến Kim Sơn. Trên bãi đông đủ người. Cảnh sát, nhân viên cứu cấp, nhân viên an ninh, cha mẹ Nguyễn Vỹ. Vừa nhìn thấy Hàn Thanh, Nghiệp Bình đã nắm chặt

tay bạn:

- Mày có tin không? Vỹ lại có thể chết? Một đứa bơi giỏi, có sức khỏe lại mới mười chín tuổi, chưa biết buồn là gì... Tại sao? Tại sao? Tại sao nó lại chết đuối chứ?

Làm sao trả lời được? Gió cát từ biển thổi vào. Cha mẹ và đám em của Vỹ đang vây kín thi hài Vỹ, đang khóc lóc thảm thiết. Chiếc trống con còn đó. Đinh Hương như người mất hồn. Hàn Thanh không dám được, chàng ngồi phệt xuống cát, ôm mặt khóc theo.

Tô Tô bước tới ôm lấy đầu Hàn Thanh, mắt đỏ hoe:

- Anh Thanh, đừng khóc nữa, anh hãy đến an ủi họ. Anh Thanh, anh chẳng từng nói, cuộc sống này, đến đề rồi đi là lẽ thường ư?

Thanh nói lớn:

- Không. Người già như bà cụ, mất là điều tự nhiên. Còn Vỹ? Vỹ quá trẻ, đang sống, không có quyền đi! Thượng Đế! Thượng Đế, người ở đâu nhỉ?

Thượng Đế không lên tiếng. Chỉ có sóng biển. Sóng vỗ vào đá tạo thành những âm thanh trùng lặp, giống như tiếng trống của Vỹ. Nghĩ tới trống, Thanh quay sang nhìn Đinh Hương, cô ấy đang lặng lẽ với chiếc trống trong lòng. Áo tắm còn chưa thay. Thanh xúc động, đứng dậy loạng choạng đi về phía Hương, gọi:

- Hương ơi! Hương...

Đinh Hương như mơ tỉnh, nàng nhìn lên, mắt tròn xoe. Đinh Hương không khóc:

- Anh ấy bảo là kiếp trước anh ấy thuộc loài cá. Bây giờ anh ấy đã đi. Biển đã kéo anh ấy về.

Thanh lắc mạnh vai Hương:

- Đinh Hương. Cô hãy khóc đi, khóc đi!

Đinh Hương nói như mơ:

- Không! Anh Vỹ không thích em khóc. Em khóc, anh ấy sẽ mắng em. Anh ấy thích em cười hoài, cười hoài...

Hàn Thanh cố lấy chiếc trống trong lòng Hương ra:

- Đinh Hương! Em nên khóc đi, khóc cho nguôi em ạ!

Đinh Hương giữ chặt chiếc trống:

- Không, trả trống cho tôi, anh giật tôi sẽ giật lây đấy.

Hàn Thanh buông tay. Chàng hiểu rằng mình sẽ không làm sao giúp được Đinh Hương.

Chàng buông lỏng tay tuyệt vọng. Tô Tô bước tới, nắm lấy tay chàng:

- Sao có chuyện này xảy ra Em không hiểu. Không thể hiểu được.

Hàn Thanh siết mạnh tay Tô Tô Chưa bao giờ chàng thấy giá trị của sự tồn tại to lớn thế này. Gió biển thổi tung vào vách đá như những tiếng trống vang xa.

- Hãy nghe kìa!

Đột nhiên, Đinh Hương nói lớn. Thanh và Tô Tô quay lại. Mặt Đinh Hương rạng rỡ.

Đinh Hương cười nói:

- Anh ấy đang hát. Có nghe không, anh Vỹ đang hát kìa!

Tô Tô không chịu được, úp mặt vào vai Thanh òa khóc.

Ba hôm sau, họ dự lễ táng Nghiệp Vỹ, Đinh Hương vào viện tâm thần, và từ đó họ không gặp Hương nữa.

hết: [Chương 15](#)

QUYỀNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 16

Ngày hai mươi bốn tháng sáu, Hàn Thanh và Tô Tô quen nhau tròn hai mươi tháng. Nhưng ngày nay không được vui lắm, vì chuyện của Nghiệp Vỹ vừa mới xảy ra. Cái không khí bí hiểm kia chưa nguôi được trong đầu hai người. Thanh lại phải về Bình Đông, vì lệnh nhập ngũ sẽ gọi về đây. Chàng cũng không biết khi nhận được lệnh rồi còn có trở về Đài Bắc nữa không, hay phải trực tiếp đến quân trường. Cái không khí biệt ly sao mà buồn quá.

Hôm ấy, hai người ăn cơm ở quán Cánh buồm. Thanh uống thêm một tí rượu, cho không khí đỡ ngạt hơn. Cơm xong, họ không đi đâu hết, về nhà, ngồi đối diện nhau. Không một lời nói, chỉ có hàng trăm ý nghĩ muốn bày tỏ, hàng trăm điều không yên tâm. Thanh nhớ có lần Thiên Uy đã nói:

- Cậu biết tại sao mình không có bạn gái không? Vì mình không muốn chịu đựng cảnh chia tay trong những tháng ở quân trường. Vả lại, cho cậu biết nhé, thời kỳ quân dịch là thời kỳ dễ mất người yêu nhất đó nhé. Không có một đứa con gái nào chịu được sự cám dỗ, sự cô đơn đầu cậu ạ.

Thiên Uy còn có lần đã nhấn mạnh:

- Cậu phải coi chừng cô bạn Gia Bôi của cậu đấy, thấy cậu lúc nào cũng kè kè bên cô ta, tới chừng cậu đi rồi, coi chừng! Gia Bôi thông minh, thích bay nhảy, lại là cái đích của bao nhiêu thằng khác. Sao cậu không chọn một đứa con gái bình thường một chút, đỡ mệt hơn không?

Thiên Uy là đứa ít nói. Thanh hiểu. Và lời của Uy không phải là không có lý đâu.

Trước ngày chia tay, lời nói của Thiên Uy như lắng văng trong đầu, Thanh chăm chú

nhìn Tô Tô Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, đôi môi hơi cong lên mà Thanh thường yêu. Và mái tóc... Tất cả làm tim Thanh như căng cứng với tình. Đúng rồi, phải chi Tô Tô chỉ là một cô gái bình thường thì ta nào phải lo.

- Tô Tô, xa em anh không yên tâm tí nào cả.

Tô Tô cắn nhẹ môi:

- Đừng nói thế. Em sẽ cố ngoan, em đã nói với cha rồi, bắt đầu ngày một tháng bảy này, em sẽ vào công ty của cha làm việc. Em sẽ đi làm để thời gian vắng anh không còn trống trải.

Công ty của cha Tô Tô thì Thanh biết, lúc này thì nơi ấy làm ăn rất phát đạt, nhận được rất nhiều đơn đặt hàng từ nước ngoài. Con gái vào xí nghiệp cha làm việc, đó là điều tự nhiên tốt, vậy mà Thanh cũng chưa yên tâm:

- Trong công ty của cha em, có nhiều nam nhân viên không?

- Ô anh Thanh, đến nước này mà anh vẫn chưa tin em sao? Anh cho là em gặp ai cũng thích được cả à?

- Không phải anh sợ em yêu họ, mà anh chỉ sợ họ quá yêu em thôi.

- Nếu vậy, anh phải kiêu hãnh hơn mới phải chứ? Em nói em chỉ yêu anh thôi.

- Thật không?

- Thật chứ.

- Mãi mãi ư?

- Mãi mãi.

- Không thay đổi?

Tô Tô nói, nàng có vẻ giận:

- Không, anh có cần em phải cắt tay lấy máu mà thề cho anh tin không?

Thanh vội vã can:

- Đừng, nhưng có một điều mà nghĩ mãi anh vẫn không hiểu?

- Điều gì?

- Tại sao em trên hai mươi tháng rồi, mà anh vẫn không có quyền ra mắt ba mẹ em?

- Vậy mà anh không hiểu ư? Sao anh không thể nhẫn nại một chút? Cha em là người cha tốt, nhưng tác phong quân sự của ông ấy, công việc của ông và cả cách sống của người, khó có thể chấp nhận chuyện tình cảm của chúng ta Còn mẹ? Mẹ theo nếp sống cổ, không bao giờ người đồng ý con cái có người yêu trước mới đem về nhà. Vì vậy em sợ

cho anh lộ diện còn nguy hiểm hơn, có khi là một cản trở lớn cho tình yêu của chúng ta.

Lời của Tô Tô không phải là không có lý. Thanh hỏi:

- Nhưng em hứa chứ?

Tô Tô đáp:

- Vâng. Sau này chắc chắn em sẽ lấy anh.

- Lời em làm anh muốn ngạt thở.

Tô Tô định cười, nhưng cười không nổi:

- Nhiều lúc thấy chúng mình khùng khùng điên điên làm sao ấy. Anh chẳng qua đi quân dịch chớ nào phải đến Châu Phi đâu? Đi quân dịch thì cũng có ngày nghỉ phép, bao giờ anh có phép anh báo cho em biết, em sẽ đến ngay.

- Anh làm sao thông báo, khi không được viết thư thẳng địa chỉ nhà em?

- Thì viết cho Khắc Mai, Mai sẽ báo lại cho em. Nếu ở căn cứ của anh có điện thoại, anh cũng có thể gọi cho em được vậy.

Thanh thăm dò:

- Anh không thể đến gặp ba mẹ em ư?

- Nếu anh muốn quây rối lên thì cứ làm.

- Tình yêu đâu có gì là tội lỗi đâu. Hay là em cùng anh về Bình Đông ra mắt ba mẹ anh?

- Em thấy chưa phải lúc.

- Bao giờ mới phải?

- Bao giờ mãn hạn quân dịch. Đại học đêm, học năm năm, em còn hai năm nữa ra trường, anh cũng vừa ra trại. Như vậy là một sự sắp đặt khít khao rồi còn gì?

Chợt nhiên Thanh nhớ tới Nghiệp Vỹ. Nhớ đến cái hôm la khóc ở bãi biển. Không, không, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó. Thượng Đế, nếu người có trăm công ngàn việc thế nào, xin người hãy dành ít thì giờ nghĩ đến lời cầu xin nhỏ nhoi của con. Con chỉ van người giúp con. Sao cho Tô Tô khỏi bệnh, không hờn, không giận, không thay đổi...

Đêm chia tay quả bịn rịn, hai người cứ q uấn quít bên nhau, tâm sự dạn dỏ. Mãi đến khuya, Tô Tô phải về nhà, nàng vào trong phòng vệ sinh rửa mặt, lúc ra mắt mọng đỏ. Và Thanh đưa Tô Tô tới tận nhà, xong quay về căn phòng trọ nhỏ nhẩn lạng vắng. Tiễn phòng đến mai cũng vừa đáo hạn. Mai chàng sẽ ra đi, không còn trở về đây nữa. Căn phòng biết bao kỷ niệm vui buồn của chàng với Tô Tô Thanh đưa mắt nhìn quanh, chợt

nhien thấy bên gối có một phong thư nhỏ. Nhặt lên, đó là thư của Tô Tô.

"Thanh,

Người em yêu nhất trên cõi đời này. Sao anh không tin em? Em vừa mới quỳ xuống xin Thượng Đế. Em đã hứa sẵn sàng hy sinh mười năm của cuộc đời em để đổi lấy sự sở hữu của anh. Em không mơ ước gì ngoài điều được sống bên anh vĩnh viễn. Vậy mà sao anh vẫn không tin em?

Em cũng biết ý chí của mình rất yếu đuối. Em cần tin sức mạnh, sự nhẫn nại, em van người đừng thử thách chúng ta nhiều quá, chỉ vì chúng ta là những con người rất bình thường.

Anh Thanh, hay tin và yêu em. Em cần anh, em sợ mất anh hơn cả điều anh sợ mất em.

Em sẽ không biết phải làm sao nếu một mai không có anh bên mình.

Nhớ trở về để cưới em, anh nhé, em sẽ đợi anh.

Đừng nghi ngờ gì em, vì nghi ngờ tức là anh đã đâm vào tim em, đừng tàn nhẫn như vậy.

Mỗi một chữ là một giọt nước mắt. Xin Thượng Đế hãy chứng cho lòng con và giúp cho trọn ước nguyện, em sẵn sàng bỏ hết tất cả, chỉ để có anh.

Em - Người rất yêu anh.

Tô Tô"

Thì ra lúc ở trong phòng tắm, Tô Tô đã viết bức thư này. Thanh đọc xong tim đập mạnh.

Chàng mở cửa, chạy tuôn xuống lầu, ra ngoài đường, phải điện thoại ngay cho Tô Tô

Trạm điện thoại công cộng gần nhất cũng phải đi hơn mười lăm phút. Chàng chợt cảm thấy chân nhói đau. Thanh ngó xuống mới sực nhớ ra là mình quên mang giày. Mặc nó.

Chàng chạy đến trạm điện thoại công cộng. Thanh quay máy. Ai tiếp đầu dây bên kia giờ này? Mặc. May quá, lại Tô Tô Thanh nói như nghẹn giọng:

- Tô Tô, hãy tha thứ cho anh, anh tàn nhẫn lắm, anh đáng chết.

Bên kia đầu dây có tiếng khóc của Tô Tô, Thanh đau khổ:

- Tô Tô, đừng khóc nữa, em khóc hoài anh chết mất, anh đang đau chân quá đây này.

- Sao lại đau chân?

- Vì anh đã đến trạm điện thoại với đôi chân không.

- Ồ... anh... Anh làm em đau khổ... Chân anh bị đứt ư?

- Không biết, có điều tim đang rỉ máu...

Có tiếng cười của Tô Tô Dầu sao cũng làm Tô Tô cười được.

Thanh vui sướng. Cái vui sướng mà chỉ có những người đang yêu, yêu nồng nàn mới có được, mới tin được nụ cười đó.

hết: [Chương 16](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 17

Ngày 24 Tháng 8. Hàn Thanh với Tô Tô quen nhau tròn hai mươi hai tháng.

Ngày 26 tháng 8 . Hàn Thanh đi trình diện nhập ngũ . Căn cứ huấn luyện tháng đầu nằm ở miền Bắc . Cuộc huấn luyện rất gian khổ, sau đó Thanh được chuyển đến một căn cứ khác ở miền trung . Suốt khoảng thời gian này Thanh không làm sao gặp Tô Tô, phép cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, mà lại bất chợt, không báo trước, vì vậy không làm sao liên lạc nhau . Thanh chỉ đau khổ, tương tư.

Thanh bắt đầu cuộc sống quân ngũ như vậy đó . Một cuộc sống sẽ kéo dài một năm mười tháng.

Còn Tô Tô ? Tô Tô đã bước vào đời . Với việc làm ở công ty của cha . Nhờ lương, giỏi giảo và vui vẻ, Tô Tô đã được lòng hầu hết mọi người trong xí nghiệp . Được đưa qua phòng giao tế, là cánh tay đắc lực của cha nàng . Trong khi Hàn Thanh lại đang cầm súng, bò lặn trên đất, chạy bay trên đồi . Tô Tô thảnh thơi viết . Chỉ có thư mới diễn tả được nỗi lòng mình.

Ngày 24 tháng 10 . Quen nhau hai năm, Thanh nhận được bức thư dày bốn trang, trong đó Tô Tô kể lại những ngày quen nhau, nàng kể lể, hồi tưởng, rồi nước mắt... Ai bảo con trai không biết khóc ? Ai bảo người đã cầm súng có trái tim chai ? Bức thư đó ngập đầy tình cảm của nàng, mà trong đó Thanh yêu nhất là đoạn :

Đến bây giờ em mới hiểu sao em không thể sống thiếu anh, vì những người đến với em, không một ai giống anh, chiều chuộng, dâng hiến yêu thương . Tỉ mỉ gởi từng cánh thư, từng món quà nhỏ, một mình thức đêm làm quà tặng em . Sẵn sàng chịu đựng bản tính

hay khóc, hay hờn của em . Anh lo lắng cho em nhiều quá . Em nhớ mãi : "Ăn nhiều chút cho mập đi, đừng để bệnh em nhé". Em được tặng tiu như con chim nhỏ và em, em không thể sống thiếu anh . Người con trai duy nhất trên đời này hiểu em . Khi coi chỉ tay, em thấy đường tình duyên của hai ta đều dài và rõ . Em tin là rồi chúng ta sẽ sống mãi bên nhau . Mãi đến lúc con cháu đầy đàn . Lúc đó ta sẽ hạnh diện vô cùng, ta sẽ kể cho chúng nghe, ta đã yêu nhau và sống với nhau ra sao.

Tô Tô

Viết vào một đêm ta quen nhau.

Tròn hai mươi bốn tháng .

Đó là nguồn sống, đó là sức mạnh . Hàn Thanh hy vọng, cố tập luyện . Bồng súng, luyện tập, hành quân, xunh kích... không mệt lắm khi biết rằng rồi một ngày nào đó sẽ gặp lại người mình yêu, cùng xây dựng cuộc đời mới . Mỗi bức thư của Tô Tô đều được Thanh học thuộc lòng.

Ngày 24 tháng 11 . Hàn Thanh tham dự một cuộc kéo co . Chàng đã cố hết sức mình và đã đoạt được giải nhất cho đội . Kết quả Thanh được ba mươi sáu giờ phép.

Còn gì sung sướng hơn, còn gì quý giá hơn . Tô Tô anh đang phát điên lên đây . Ra khỏi doanh trại, trời đã hoàng hôn . Lập tức Thanh điện thoại ngay tới Đài Bắc . Phải điện trực tiếp chứ không qua Khắc Mai nữa . Thanh quay quay số của công ty bán đồ chơi . Qua bao nhiêu tay không quen biết, cuối cùng Thanh mới nghe được tiếng nói của Tô Tô.

- Tô Tô, hãy đợi, anh sẽ đáp chuyến tốc hành tối nay tới Đài Bắc . Có lẽ sáng mai tám giờ tới nơi . Em hãy đón anh ở nhà ga, được không ? Chúng ta chỉ có năm giờ bên nhau thôi . Có nhiều điều muốn nói với em lắm . Anh yêu em!

Rồi sau đó gặp nhau ngay tại nhà ga họ đã ôm chầm nhau, bắt chập sự tò mò của những người chung quanh . Tô Tô trong chiếc áo ấm đen viền kim tuyến, quần bò, trông thật sang trọng . Thanh siết chặt người yêu trong vòng tay . Nhớ nhung sau mất tháng trời xa vắng, chàng hôn lấy nàng, hôn tới tấp, hôn như để bù lại những ngày không được hôn . Rồi họ xuống phố, họ đi ăn, vào quán cà phê tâm sự...

Năm tiếng đồng hồ trôi qua thật nhanh . Và Thanh lại phải trở về trại . Ngoài giờ luyện tập, canh phòng là một chuỗi thời gian, đợi thư, xem thư, viết thư rồi gửi thư . Nhiều lúc Thanh cũng thấy thắc mắc . Ngày xưa không có bưu điện, không có điện thoại, cách nhau một hai năm những người yêu nhau họ liên lạc nhau bằng gì ? Hay là chỉ biết ngồi buồn

nhớ thương ?

Năm mới đến...

Hàn Thanh thấy thư của Tô Tô không còn vẻ thiết tha như cũ . Có một cái gì bối rối .

Thỉnh thoảng Thanh thấy Tô Tô ghi đậm mấy chữ SOS. SOS trên ấy . Thư cũng không có gì để nói, ngoài việc than vãn đi làm mệt quá, kể một vài chuyện vui trong sở, hay nói đến chuyện để dành tiền hầu sau này có mà dùng đến...

Và Thanh bắt đầu nghĩ vẩn vơ . Tô Tô, anh mong em sẽ sống vui, không bệnh tật, không lo âu phiền muộn, nhưng em đừng bao giờ để bị quyến rũ nghe em.

Thanh gửi đi rất nhiều thư, hầu như ngày nào cũng gửi . Thư của Tô Tô trả lời kém nồng nàn, cuồng nhiệt như lúc đầu . Có điều ngày 24 tháng nào, nàng cũng không quên một cánh thư đặc biệt cho Thanh . Không là một bài thơ, một thiệp mừng thì cũng là những lời mật ngọt.

Bức thư hay nhất mà Thanh nhận được trong những ngày tháng này là cánh thư viết vào dịp quen 29 tháng . Gồm hai phần trong đó phần đầu, viết thư một bài luận văn :

Buổi sáng mai thức dậy, nhìn những tia nắng đầu tiên trong ngày, chợt nhớ đến tia nắng ngày nào còn bên nhau . Đó là những tháng ngày hạnh phúc . Không biết ở phương Nam, chàng cùng cảm nghĩ của Thiếp không ? Thiếp nghiêng mình qua song, hỏi mây có sẵn sàng mang tin cho cho chàng ? Chim nhận đậu cành gần cười ngheo, làm thiệp đỏ mặt thẹn thùng . Hỡi tình lang, chàng còn nhớ những ngày tháng năm qua không ?

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, thiệp bắt giắc thần thờ . Chắp tay nguyện cầu . Mong chàng là trăng sáng, thiệp là sao trời, đêm đêm kề cận bên nhau . Nhưng cúi xuống thấy trăng dưới nước, chạm tay trăng tan.

Cạnh đó là một bức thư chỉ đề ca ngợi chuyện tình yêu . Thanh đọc đi đọc lại mấy lần .

Tô Tô chỉ than và chỉ nhắc chuyện tình yêu trong nuối tiếc . Tại sao trăng lại trong nước, ảo ảnh ư ? Bất giác Thanh thấy âu lo.

Ngày 24 tháng 5 . Thanh lại nhận được bức thơ ngắn :

Anh Thanh,

Nhớ anh quá, điện thoại cho anh nhiều lần nhưng lần nào đường dây điện cũng bận, anh có biết điện thoại quan trọng với em ra sao không ? Có điện thoại em cảm thấy vẫn còn dính liền với anh dù chỉ là một sợi dây nhỏ . Em có thể nghe được giọng nói của người yêu.

Anh Thanh . Anh vẫn có thể hứa với em là anh yêu em chứ ? Anh sẽ không thay đổi tình yêu ? Lòng em đang bối rối như tơ . Có lẽ hôm nay em lại đi biển, về mong là sẽ bình thường . Hãy tha thứ cho sự rối rắm của em.

Yêu anh!

Tô Tô .

Có cái gì không phải ở đây ? Chuyện gì đã xảy ra ? Hàn Thanh hỏi, mọi tế bào trong cơ thể chàng đang mỗi . Quen biết Tô Tô ba mươi một tháng, tình cảm dính liền từng hơi thở . Một sự thay đổi nhỏ của Tô Tô là Thanh hiểu ngay . Lúc Tô Tô đòi hỏi Thanh hứa, là lúc Tô Tô đang yếu đuối, đang có một cái bóng thứ ba tiến gần và Tô Tô hoảng hốt cần chỗ dựa của chàng . Thanh không sợ thách thức, không sợ đấu tranh, không sợ khiêu khích . Nhưng Tô Tô quá yếu đuối . Thanh cần phải có sự cạnh tranh công bằng, cần phải có sự hiện diện của chàng bên nàng.

Thanh liên tục gửi năm lá thư cho Tô Tô . Hứa, hứa, hứa, lời hứa không chưa đủ . Thanh gọi điện thoại . Điện thoại đường dài rất khó gọi, mấy lần mới liên lạc được rồi nói cũng khó khăn . Phòng làm việc của Tô Tô thật ồn . Chàng chỉ hỏi :

- Tô Tô, em biết chim sẽ bay thế nào không ?

Hình như Tô Tô khóc, có tiếng khóc bên đầu dây bên kia . Thanh nói to.

- Tô Tô . Anh nghĩ bây giờ anh không thối chí, anh khôn thất vọng, bao giờ anh cất cánh lên cao, anh hứa sẽ mang em theo.

Mười hôm sau, Thanh nhận được thư của Tô Tô, trong đó có đoạn :

Cảm ơn Thượng Đế, em và anh quen nhau, anh là nguồn an ủi, anh xóa dịu tình cảm em . Anh hiểu em . Em là đứa con gái hay đổi thay . Bản chất đó từ thuở nhỏ . Nếu không có anh, cuộc sống của em lòng bông hơn nhiều.

Sự xuất hiện của anh, giống như sự xuất hiện của các nhân vật hiệp sĩ trong phim, trong tiểu thuyết . Nhiệt tình và sự chiều chuộng của anh làm thuyền em cập bến, không phải trôi dạt . EM sẵn sàng cùng anh đến khắp chân trời .

Thanh đặt thư vào ngực.

Tô Tô yêu quý! Anh sẵn sàng chấp nhận mọi thử thách miễn sao gần Tô Tô là được.

hết: [Chương 17](#)

QUỖNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 18

Ngày kỉ niệm quen nhau ba năm, lại ở hai nơi khác nhau . Đếm lại những lá thư qua lại, tích lũy cả hai ngàn, chỉ cần phút giây rỗi rảnh là lại liên lạc nhau, tỏ bày bao thương nhớ. Một tháng rồi hai tháng kể tiếp trôi qua . Bây giờ Hàn Thanh bắt đầu đến ngày mãn hạn, chàng dự tính lúc đó sẽ chính thức ra mắt mẹ cha Tô Tô, xin cầu hôn . Nhưng trước đó phải tìm công việc làm trước . Tô Tô nhỏ nhắn yếu đuối như vậy, ta không thể dễ dàng khổ . Sống đâu phải chỉ cần tình yêu . Bao nhiêu thực tế phức tạp đang rầy đầy trước mắt . Sau khi lấy nhau . Tô Tô sẽ cùng ta về quê ở Bình Đông hay ở lại Đài Bắc ? Cha mẹ Ở Bình Đông hay ở lại Đài Bắc ? Cha mẹ Ở Bình Đông hiện tuổi đã cao, con trai lớn vừa tốt nghiệp đại học, đương nhiên mong mỏi Thanh trở về, lập gia đình ở đây, sinh con đẻ cái để người có cháu bông bế . Nhưng như vậy Tô Tô chịu được hay không ? Một cô gái đài các ở phố chợ về sống nơi thôn quê lam lũ như Bình Đông là một điều mà chính Thanh thấy cũng không đơn giản.

Có nghĩa là ở lại Đài Bắc ? Cuộc sống ở Đài Bắc không dễ dàng . Muốn lại phòng trọ cũ ? Cũng tạm được nhưng bây giờ việc trước mắt là mãn hạn lính xong, phải tìm một việc làm lương cao . Và giữa lúc Thanh tính toán, thì tình cảm Tô Tô lại xuống thấp . Ba tháng sau đó, Thanh nhận được một bức thư làm chàng sững sờ.

Anh Thanh,

Em đã viết bức thư này một cách khó khăn, em do dự, mâu thuẫn . Em không biết nên nói thật hay nói dối . Trong tim em có con quỷ, nói ra sẽ làm anh bận tâm . Thanh, xưa nay em không hề dối anh điều gì, phải không . Hiện nay em đang bối rối . Em muốn bỏ hết

mọi thứ để đi chơi xa . Nhiều lúc em mong có anh để được ngả vào lòng anh khóc một trận hả hê . Có bao nhiêu điều muốn nói, bao nhiêu ẩn ức giấu kín trong lòng . Em coi anh như hòn đá tảng, một chỗ dựa vững chắc . Anh hiểu cho . Bất cứ lúc nào khi gặp phải những điều buồn, người đầu tiên em nghĩ tới là anh . Em cần thổ lộ mấy điều với anh. Và sau đây là những điều gì em muốn nói . Em xin thề với Thượng Đế . Tất cả những gì em nói sau đây đều xuất phát từ đáy lòng em.

Thượng Đế, xin người hãy giúp con, ban cho con sức mạnh, để con vươn lên . Đúng là con đã tự tạo phiền hà cho mình . Trên đời này anh này yêu con và con cũng yêu anh ấy . Vậy còn gì hơn ? Có kẻ thứ ba ? Chỉ cần cự tuyệt chuyện đơn giản như vậy mà ? "Có người theo còn hơn không có". Ai đã nói như vậy ? Nhưng có ai biết là con hiện quá mệt mỏi ? Thượng Đế, con đã trải qua nhiều thử thách, người hãy yêu con, đừng thử thách con nữa . Con chỉ là một người tầm thường, sao người cứ phải trêu con ?

Nhiều lúc con tự chế giễu mình là "người chúa ghét cô đơn". Vì con hiểu con là đứa có bệnh "tự yêu mình". Con rất thích đẹp . Thích nổi bật trước đám đông . Thích được mọi người chiều chuộng . Và rồi, phải chăng Thượng Đế, người lại thử thách con, người cho con gặp chàng, khi mà con đã có người yêu ? Anh Can, chỉ mới gặp anh ấy có ba lần, mà sao ta lại bối rối thế ? Ta muốn trốn lánh muốn chạy thật xa, nhưng những lời nói ngọt ngào, sự tỏ tình say đắm . Thượng đế ơi . Con rất muốn trung thành với người mình yêu vậy mà sao nghe những lời kia, con lại bối rối, con lại rung động . Phải chăng vì ngôi nhà của chàng ở Châu Âu, vì Phương Tây có cảnh hào nhoáng . Con đã bị cám dỗ . Vì con tầm thường, tham vọng và thích giàu sang ? Hãy tha thứ cho con . Thượng Đế . Hãy buông tha để con còn nhìn được mặt người mình yêu . Con rất yêu anh ấy . Con vẫn còn yêu anh ấy . Đó là sự thật!

Thượng Đế hãy hiểu con nhiều, mấy năm qua con đã từng sa chân, nhưng nhờ có Thanh, chàng đã kéo con về bên chàng . Con hiểu và sẽ dâng hiến tất cả cho chàng . Con không muốn mất Thanh, con cũng không muốn làm Thanh buồn, nhưng tại sao người cứ muốn gặp Can ? Chuyện buôn bán đó là chuyện của cha cơ mà ?

Thượng đế . Xin người gởi cho con qua giấc mộng chàng . Nói với chàng, con yêu chàng, yêu chàng hơn tất cả . Xin chàng hãy tha thứ cho con . Rồi con sẽ mãi mãi bên chàng mà. Thượng Đế ơi . Xin cảm ơn người . Sau khi thổ lộ nỗi lòng, con đã thấy phần hồn con nhẹ bớt . Con chưa hề lạc đường, chỉ có một chút mây mù phủ vây đời con.

Anh Thanh.

Những lời trên đây là lời em đã nói với Thượng Đế, em muốn tỏ bày cho người biết phần hồn sâu kín của em . Những ý nghĩ lộn xộn không đầu không đuôi, nhưng đó là sự thật . Bây giờ em thấy mệt mỏi, yếu đuối, em thấy nhớ anh vô cùng . Anh biết không, lúc nào cũng vậy . Em bao giờ cũng là đứa không chịu cô đơn . Hãy giúp em, hãy cứu lấy em .

Thanh.

Tô Tô .

Hàn Thanh đọc thư mấy lượt . Cuối cùng, chàng quyết định đến gặp đại đội trưởng, xin phép ba hôm . Chuyện xin phép trong quân đội không phải là chuyện dễ dàng, nếu không có lý do chính đáng . Nhưng thái độ thành khẩn của Thanh cộng thêm nỗi đau khổ thực sự của chàng đã làm đại đội trưởng xiêu lòng . Và như một phép lạ . Hàn Thanh đã được chấp thuận cho đi phép.

Không điện thoại trước cho Tô Tô . Hàn Thanh đi ngay đến Đài Bắc . Tàu hỏa vào ga, thành phố đã lên đèn . Sau khi xuống xe Thanh mới điện thoại tới công ty . Đã tan sở, chàng vội gọi taxi đến nhà Tô Tô.

Đó là ngôi nhà hai tầng mà Hàn Thanh rất quen thuộc . Trước kia mỗi lần đưa Tô Tô về, chàng chỉ đứng ngoài đầu hẻm nhìn vào . Bây giờ đứng trước cổng nhà . Tiếp chàng sẽ là tin vui hay tin buồn . Nhưng bây giờ không phải là giây phút để do dự . Chàng rất tỉnh táo và biết điều phải làm . Một việc mà đúng ra làm từ đầu . Đó là đối diện với gia đình Tô Tô.

Hàn Thanh bước tới, bấm chuông cửa.

Một bé gái khoảng mười bốn, mười lăm ra mở cổng, tóc búp bê, mặc đồng phục trung học . Hàn Thanh biết ngay đó là em thứ tư của Tô Tô . Tô Tô có cả thầy ba đứa em . Một đứa phổ thông trung học, đứa còn lại con trai . Hàn Thanh biết tất cả qua Tô Tô.

Cô gái nhìn Hàn Thanh với mắt tò mò :

- Ông tìm ai ?

- Chị em, Gia Bội đây.

- Chị ấy chưa về, đi ăn khách, nhưng ông là ai chứ ?

Đi ăn khách ? Có phải đi dùng cơm với anh chàng tên Can có biệt thự Ở Âu Châu ? Hàn Thanh thấy lòng nặng trĩu, nhưng chàng vẫn bước vào sân :

- Vào nói với ba mẹ, có một người tên Hàn Thanh muốn gặp ba mẹ.

- Nhưng anh là ai ?

- Thì là Hàn Thanh, anh rể tương lai của em.

- Ồ trời.

Cô bé hét lên, vừa chạy vào nhà vừa nói.

- Mẹ Ơi mẹ! Có ông lính tự xưng là anh rể con đòi tìm chị Tô Tô kia.

Tiếng gọi lớn của cô gái làm chấn động cả nhà, trước tiên là một người đàn bà mập mạp . Không cần hỏi, Hàn Thanh cũng biết đó là mẹ Tô Tô . Người đàn bà có vẻ đẹp của người đứng tuổi, sang trọng, nhìn Hàn Thanh với ánh mắt lạnh lùng :

- Cậu là ai ?

Hàn Thanh bối rối . Chàng mở nón kết ra, cúi đầu chào :

- Dạ thưa bác, cháu là Hàn Thanh, có bác trai ở nhà không bác . Cháu có chuyện muốn thưa với hai bác.

Bà Viên nhìn Hàn Thanh tò mò . Thế là Hàn Thanh được phép vào nhà . Những cặp mắt trong nhà nhìn ra, mấy đứa em của Tô Tô rồi cha của Tô Tô . Ông Viên Đạt . Một người trung niên đầy phong độ . Ông đứng giữa phòng khách . Đang nhìn chàng với đôi mắt dò xét :

- Cậu là bạn của Gia Bôi ?

- Vâng.

Hàn Thanh đáp, và không hiểu sao chàng hết sức can đảm.

Thưa bác, con quen với Tô Tô từ ngày 24-12-77 đến 24 tháng này tròn bốn mươi một tháng . Con tốt nghiệp ở trường Đại học Văn hóa, ban "Quan hệ lao động". Hiện đang đi quân dịch, tháng bảy này mãn hạn . Đúng ra con đã đến ra mắt bác từ lâu, nhưng thấy chưa có cơ hội . Nhưng bây giờ thì con không thể chịu được nữa . Vì con yêu Tô Tô và Tô Tô cũng yêu con . Chúng con mong rằng sau khi mãn dịch, con sẽ được làm lễ cưới với Tô Tô.

Thanh nói một hơi, căn phòng trở nên ngột ngạt . Mọi người nhìn chàng như nhìn một nhân vật lạ lùng vừa đáp thăm bay từ trên trời xuống . Ông Viên Đạt tăng hắng một tiếng, rồi chỉ ghế cho Thanh :

- Ngồi xuống đó!

Ông đốt một điếu thuốc, ngồi tư lự, rồi chợt nhiên nổi giận, quay lại mẹ Tô Tô :

- Hay lắm, tôi bận việc ở công ty suốt ngày, giao nhà và con cái cho bà . Con Gia Bôi nó

làm gì, kết bạn ra sao bà cũng không biết . Hay thật, bà làm mẹ như vậy hử ?

Để đến nỗi một người lạ hoắc ở đâu không biết, dám vào đây để hỏi cưới con bà ?

Mẹ Tô Tô lấp vấp.

- Chuyện này... Ông làm sao trách tôi được ? Ông phải hỏi Gia Bôi . Nó vào đại học, bạn bè cả đồng, làm sao tôi biết được . Còn cái cậu này... cậu này...

- Dạ con là Hàn Thanh.

Hàn Thanh nhắc lại tên mình, chàng ngồi thẳng người, mắt cương quyết.

- Con biết là hai bác không biết con là ai, ở đâu . Nhưng chuyện con với Tô Tô yêu nhau là có thật . Chúng con quen nhau, tìm hiểu nhau lâu rồi . Tô Tô yếu dạ dày, con đưa đi khám bệnh, Tô Tô đi học, con đưa, rồi ôn bài, học bài đều có con phụ giúp... Chúng con không dám cho hai bác biết, nhưng bây giờ thì con bạo dạn đến đây vì con nhận được lá thư của Tô Tô . Tô Tô muốn con giúp đỡ, Tô Tô cầu cứu, và con tìm mọi cách ra khỏi trại . Con muốn cứu lấy tình yêu của Tô Tô và của con.

Hai vợ chồng ông Viên Đạt tròn mắt nhìn Hàn Thanh, chưa kịp phản ứng gì, thì Tô Tô đã về đến . Tất cả những gì Hàn Thanh trình bày với ba mẹ, Tô Tô đã nghe hết . Trên thế gian này chẳng ai hiểu Hàn Thanh, thì cũng chẳng sao . Chỉ cần Tô Tô thôi.

- Anh Hàn Thanh.

Tô Tô gọi to . Bốn mắt nhìn nhau, nỗi đau, nỗi nhớ đông đầy . Không biết có trời, có đất, có cha mẹ anh em hiện diện không . Tô Tô đưa tay cho Hàn Thanh.

- Xin lỗi anh . Đúng ra em không nên viết gì cho anh cả, anh có giận em không ?

Hàn Thanh đứng dậy, dang tay ôm lấy Tô Tô.

- Đừng nói gì hết Tô Tô . Không giữ được cho em đó là lỗi của anh, em không có lỗi gì cả.

Tô Tô khóc, úp mặt vào vai Hàn Thanh . Ôn bà Viên Đạt bối rối, không biết xử lý ra sao ? Bà Đạt hét mấy đứa nhỏ :

- Đi vô trong nhà . Trẻ con không được ra đây!

Và hai người trẻ cứ thế ôm nhau, họ như không nghe thấy gì cả . Ngoài tiếng lòng thổn thức của hai người, mặt sự hiện diện của ba mẹ Tô Tô ở đó.

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 19

Hàn Thanh lại trở về trại phục vụ . BA ngày gặp nhau, ba ngày kể lể, ba ngày xuất hiện công khai trong phòng khách nhà họ Viên.

Hàn Thanh và Tô Tô tưởng chừng sẽ gặp được dễ dàng hơn trong tương lai . Nhưng khi hai vợ chồng Viên Đạt biết được Hàn Thanh chỉ là một thanh niên xuất thân từ thôn quê buôn bán tạp hóa nhỏ, thì không khí trở nên nặng nề . Làm sao xứng với Tô Tô ? Ngay cả mấy đứa em của Tô Tô cũng nhìn Hàn Thanh với ánh mắt ngờ vực . Và Hàn Thanh bây giờ mới hiểu ra tại sao Tô Tô cứ chần chờ, không muốn chàng xuất đầu lộ diện ở gia đình nàng . Khi vợ chồng Viên Đạt hỏi Hàn Thanh về dự tính tương lai, Hàn Thanh chỉ đáp :

- Con sẽ tìm được việc làm.

- Công việc gì ?

- Con học ngành "Quan hệ lao động" nên có lẽ làm việc bên ban Công Thương.

- Nghĩ là một nghề lãnh lương . Nếu cậu gặp thuận lợi, thì đầu tiên phải là thực tập, kế đó được huấn luyện rồi nhập ngạch, cái này tối thiểu phải một năm rưỡi mới đạt được . Cậu sẽ là một viên chức nhỏ trong công ty, tiền lương khoảng mười ngàn, rồi từ từ bò lên, tổ trưởng, trưởng phòng, phó giám đốc, giám đốc... Ít nhất cũng phải mất hai mươi năm.

Hàn Thanh nhìn thẳng ông Viên Đạt :

- Nếu thế, theo bác ta nên làm gì ?

Ông Viên Đạt nói.

- Đó là việc riêng của cậu, không phải của tôi . Lúc còn đi học, cậu có thể xin tiền nhà, có thể làm kiếm thêm, nhưng khi đã lập gia đình . Một đơn vị độc lập, muốn gia đình hạnh

phúc, cậu phải gánh vác nhiều thứ, chi phí đời sống, con cái, nhà cửa... Nhiều vấn đề ngoài ý muốn . Theo tôi nghĩ, thì cậu cần phải suy nghĩ chín chắn, chậm chậm một chút, vì tương lai con đường khá dài, không giống như cậu đã tưởng đâu.

Hàn Thanh quay lại nhìn Tô Tô . Tô Tô chỉ ngồi yên lặng . Sao thế ?

Bà Viên là người đàn bà ít nói . Mọi việc đều do chồng an bài, thế giới của chồng là thế giới của bà . Vì vậy ngoài việc dạy dỗ con cái, mọi sự sắp đặt trong cuộc sống đều tùy thuộc vào sự quyết định của chồng . Nghe chồng nói với Hàn Thanh, bà hỏi tiếp :

- Cậu nhắm nuôi nôi Gia Bôi hay không ?

Không phải chỉ gay gắt thế, có lúc Hàn Thanh nghe bà nói :

- Con gái tôi còn nhỏ, cuối năm mới ra trường, bạn bè nó cũng đông . Tôi thấy tốt nhất là cậu đừng đòi hỏi nó nhiều quá, có ảnh hưởng đến tương lai nó.

Hàn Thanh không biết trả lời sao.

Ba ngày không giải quyết được gì cả, Hàn Thanh không quan tâm lắm đến sự đồng ý hay không của ông bà Viên Đạt . Chàng chỉ biết đến Tô Tô thôi . Và Tô Tô lại hứa : lại có những nụ hôn.

- Em sẽ đợi chờ anh.

Tuy Thanh về trại, nhưng lòng chàng thấp thỏm bất an . Tô Tô có hứa, nhưng lời hứa ấy Thanh thấy quá mơ hồ . Không hiểu sao Thanh thấy lúc này Tô Tô có vẻ đẹp hơn xưa, ăn mặc cầu kỳ hơn . Nhất là sợi dây chuyền vàng trên cổ Tô Tô, còn chiếc nhẫn vàng của chàng tặng đâu thì Hàn Thanh không thấy nàng đeo trên tay . Khi hỏi đến, chỉ nghe Tô Tô nói :

- Đó là vật quý với em, nên em đã cất kỹ.

Câu trả lời hữu lý . Vì Thanh nhớ đến ngay hôm ấy . Ngày của mười hai đóa hoa hồng .

Ngày Tô Tô đứng ở cửa chờ 47 phút 28 giây.

Hàn Thanh vẫn tiếp tục công việc người lính, và thơ Tô Tô vẫn gửi cho chàng.

Nếu chưa gặp anh, không biết đến bao giờ em mới kết thúc "Trò chơi tình yêu". Và em sẽ là cánh chim mỗi cánh không tìm được tổ ấm.

Nếu không gặp anh, không biết đến bao giờ em mới tìm thấy bản ngã chính mình . Không ngờ rằng mình cũng cuồng nhiệt khi yêu . Anh là ngọn đuốc thắp sáng hồn em .

Lời nói yêu thương bao giờ cũng ngọt như mật . Nhưng Thanh vẫn lo lắng . Vì chàng biết rằng, anh chàng tên Can kia vẫn còn ở lại Đài Loan, vẫn tiếp tục săn đuổi Tô Tô . Thư

của Khắc Mai gửi cho chàng tuy giấu kín nhưng vẫn ngấm cho thấy sự thay đổi nhiều ở đám bạn trẻ . Sau bốn năm quen nhau và yêu nhau . Mọi tình giữa Khắc Mai và Nghiệp Bình đã tan rã . Mai đi lấy chồng . Người chồng là một tay tên tuổi trên thương trường . Tháng bảy, Khắc Mai sẽ sang ngang, Khắc Mai đã viết cho Hàn Thanh thế này :
Nếu anh Bình có được một phần mười cái tình cảm tuyệt vời của anh dành cho Gia Bội, thì có lẽ em vẫn mãi mãi là của anh ấy . Đằng này bốn năm quen nhau, mà chúng tôi vẫn ở hai thế giới xa lạ...

Trong khi Hàn Thanh cũng nhận được thư của Nghiệp Bình từ căn cứ miền Đông gửi về :
Tôi đã nói với bạn là chuyện tình giữa tôi và Khắc Mai sẽ không có đoạn kết, giống như trong bản nhạc "Anh đừng anh, tôi đường tôi". Tôi không buồn, vì sau cái chết của Vỹ, tôi đã biết mọi vật trên đời đều có định số của nó . Đừng cười tôi là đứa yếm thế . Chẳng có gì để trách Mai cả . Phải chúc mừng cho nàng, và vui sướng vì chúng tôi đã có thời yêu nhau .

Vậy là chuyện tình giữa Khắc Mai và Nghiệp Bình đã kết thúc.

Hàn Thanh còn nhớ, lúc chưa đi đăng ký, có hôm ở lại nhà Nghiệp Bình . Tối đó hai người có uống chút rượu . Sắp đi xa, có bao điều muốn nói, Hàn Thanh đã nói :

- Bình này, tại sao chúng ta không hôn mướn nhà chung với nhau, Khắc Mai ở tầng trên và tôi với Tô Tô ở dưới ? Thứ hai, tư, sáu, cậu xuống lầu ăn cơm với chúng tôi và ba, năm, bảy chúng tôi sẽ lên lầu ăn với các bạn ?

Nghiệp Bình nói.

- Hay lắm . Bốn người cũng đủ cho một bàn đầy chứ ?

Vậy mà bây giờ Nghiệp Bình với Khắc Mai đã chia tay . Cũng hôm ấy, Hàn Thanh đã tâm sự với Nghiệp Bình :

- Hiện nay tôi chẳng có gì lo, ngoài Tô Tô.

Nghiệp Bình đã nói :

- Sao phải lo cho Tô Tô, mà không lo cho chính cậu ?

Tôi thấy cậu mới là người yếu đuối.

Thật ư ? Hàn Thanh không cãi, chàng chỉ yên lặng so sánh . Giữa Khắc Mai với Tô Tô . Cả hai là hai cô gái có cá tính hoàn toàn khác nhau . Nhưng họ đều dễ thương cả . Thanh đã thờ dãi nói với Nghiệp Bình :

- Cậu với tôi đều nghèo xơ xác . Không hiểu đẹp như Mai với Tô Tô sao lại yêu được

chúng ta... Được họ yêu là quá lắm rồi, còn đòi hỏi hơn mình không dám.

Nghiệp Bình chỉ yên lặng, không lẽ lúc bấy giờ Nghiệp Bình đã thấy trước chuyện chia tay với Mai ? Bình lặng lẽ hút thuốc và Thanh cũng yên lặng theo . Hôm ấy bốn giờ sáng, họ mới bắt đầu đi ngủ . Nhưng rồi cả hai đều không ngủ được.

Chuyện cũ đã qua mà như mới hôm nào . Bình với Mai từng yêu say đắm, thế mà Mai lại bình thản đi lấy chồng . Còn Thanh với Tô Tô thì sao ? Những lời hẹn ước thề nguyện ở thung lũng tình yêu, ở trong nhà trọ, ở quán cơm, lại hiện ra trong đầu Thanh.

Nhận được thư của Khắc Mai rồi thư của Bình . Hàn Thanh đã trần trọc không ngủ được mấy đêm liền . Hình dáng của Khắc Mai trong đêm sinh nhật tròn hai mươi tuổi . Chiếc robe trắng với đóa hoa trên ngực áo cùng Nghiệp Bình khiêu vũ trên sân như quay cuồng trong đầu Thanh . Hôm ấy cũng là hôm Thanh làm quen với Tô Tô . Cuộc đời quả là kỳ cục . Tháng năm trôi qua, tuổi trẻ như bị hao mòn . Sự hăng say, tự phụ, cao ngạo lúc đầu dần dần bị thiêu chột . Và cuộc đời trở nên phức tạp vô cùng, phức tạp đến độ nhiều lúc Thanh chịu không nổi.

Thư của Tô Tô gửi Thanh lúc gần đây càng lúc càng ngắn . Thư lại không giống trước, có lúc không đầu không đuôi . Nhiều khi đọc mà Thanh không hiểu Tô Tô muốn nói gì .

Thư Tô Tô ngoài chuyện nói đến ra trường (nàng sắp thi tốt nghiệp). Phần lớn nói về chuyện xã hội, nói đến sự trưởng thành của mình, nói đến những vấn đề của cuộc sống, tiền bạc . Có điều Thanh cũng thấy phần nào an ủi, khi trong thư nào Tô Tô cũng hứa hẹn sẽ đợi chờ . Khi Thanh hoàn thành nghĩa vụ xong, sẽ kiếm một việc làm đủ sống là đâu sẽ vào đó, hai người sẽ sống chung.

Vậy mà trước khi xuất ngũ một ngày . Thanh lại nhận được bức thư khác của Tô Tô . Một bức thư khiến Thanh đọc xong có cảm giác của kẻ không bơi bị rơi xuống biển.

Anh Thanh,

Đồng hồ gõ hai tiếng, báo cho em biết bây giờ qua khuya và chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là chúng ta đã quen nhau được bốn mươi bốn tháng . Nhanh quá hở ? Mới đây mà đã... Thời gian đúng là phù du như khói như mây.

Bốn năm qua, em đã phạm một sai lầm lớn . Trước mặt anh em bao giờ cũng tỏ ra như mình là đứa cao ngạo ương ngạnh, ưa thay đổi, để bắt anh phải chiều lụy, lo lắng từng chút cho em.

Nếu quả trên đời này có chuyện nhân quả, chắc chắn em sẽ gặp cảnh ngược đãi, đau khổ,

và bây giờ có muốn trở về với anh đã quá muộn màng.

Lúc đầu em không định viết bức thư này, nhưng nếu không viết, không bộc bạch lòng mình, thì sợ rằng sự hiểu lầm của ta sẽ càng lúc càng to.

Bao nhiêu mật ngọt, cay đắng, sung sướng đau khổ, mà xưa kia ta có, như một giấc mộng . Một giấc mộng đẹp, mà mộng đẹp thì chóng tàn . Người xưa nói có những tồn tại chỉ trong phút giây lại trở nên vĩnh cửu . Tại sao con người thích đi tìm vĩnh cửu như thế ? Trên thế gian này đâu có cái đó tồn tại đâu ? Thời gian rồi trôi qua, núi sông thay đổi và lòng người cũng thay đổi theo . Trong cuộc sống mà sự chuyển biến tính trên từng phút từng giây thế này, nếu ta đòi hỏi vĩnh cửu thì phải chăng là bi kịch ?

Em không muốn mang những thứ đó ra để biện hộ cho sự thay đổi của mình . Những kiến thức đó cũng không hẳn do sự ra đời hay công việc hàng ngày mang lại . Thật ra thì, hẳn anh đã biết em đổi thay . Em giống như người đi lên thang lầu . Ở mỗi một nấc có một cảm nghĩ khác nhau . Không hẳn toàn là chuyện vui mà có khi là sự đau khổ . Bây giờ, em thấy giữa em với anh rõ ràng có một khoảng cách . Khoảng cách đó được nhìn thấy lần đầu cách đây nửa năm . Nói thật, sự cách biệt kia không phải lỗi ở anh hay ở em . Đi lính hai năm, anh như tách rời xã hội dù anh học được sự kiên nhẫn . Nhưng thế nào thì anh cũng có vẻ hơi "ngây thơ" Em không nói là anh chưa trưởng thành, nhưng phải thừa nhận rằng, ngoài cái nhiệt tình, hình như anh còn thiếu một cái gì đó của người đàn ông mà em không biết.

Cũng có thể vì tiếp xúc với giới thương nhân nhiều quá, khiến em không còn là một nữ sinh viên trong trắng ngày nào . Không phải đổ thừa cho xã hội, vì xã hội cũng do con người tạo nên . Một xã hội phức tạp, xấu có tốt có . Một xã hội khó chen chân nếu ta lý tưởng hay chân thật quá . Cá mà anh thiếu, có lẽ là cái tính toán của người trưởng thành và thái độ xử lý sự việc . Nói nôm na hơn, anh lý tưởng quá đến độ hơi "ấu trĩ". Nhưng điều đó không thể trách anh được, vì anh chưa bước chân vào đời, rồi anh sẽ cần phải có thời gian để chiến đấu.

Con người của em hiện nay ít ra cũng coi như đã vào đời . Em không còn mơ mộng như xưa, em cũng không ghê tởm chuyện mờ ám . Đó là thái độ của một người đã vào đời . Nhìn lại chuyện chúng mình em đồng ý nó thơ mộng, nhưng em không thể vừa viết thư vừa nhỏ nước mắt như xưa.

Bốn năm qua, gần như anh là trung tâm cuộc sống của em . Em không nhẫn tâm làm

người em đã yêu buồn ? Em cố gắng lắm mới viết bức thư này cho anh . Hãy tha thứ cho em khi nói lên sự thật, quả mỗi người ở mỗi giai đoạn có cái nhìn về tình yêu khác nhau, thì anh hãy tin rằng, lúc nào em cũng cảm ơn anh, vì anh đã mang lại cho em một thời để yêu . Hãy để cái tên Tô Tô sống mãi trong anh nếu một ngày nào đó, mà em không đi trọn được đường trần với anh . Thì Tô Tô là của riêng anh thôi (sẽ không có người thứ hai gọi cái tên đó nữa).

Xin lỗi . Vì em đã làm anh buồn, bốn năm qua gần như lúc nào em cũng làm khổ anh, anh lại cam phận chịu đựng . Nếu sau này số em được làm vợ anh, em sẽ đền bù lại cho anh bốn mươi năm hầu hạ.

Hãy quên em, đừng đau khổ vì em nữa, em không xứng đáng với sự yêu quý của anh.

Hãy quý trọng bản thân mình, hãy nghĩ đến định mệnh, em van anh!

Em không phải là Thiên Nga, em chỉ là con vật xấu xí . Sau này có gặp, anh chỉ gọi em là Gia Bôi thôi.

Tô Tô.

Viết trong ngày tròn bốn mươi bốn tháng quen nhau .

Hàn Thanh đọc thư mấy lượt, bức thư già từ mà vẫn ngập tình vẫn vương . Hàn Thanh rút nước mắt . Chàng nhớ lời của Ngô Thiên Uy :

- Gia Bôi của cậu thông minh, có tài, vui vẻ, là mục tiêu của bao nhiêu người . Hàn

Thanh, sao cậu không tìm một cô bạn gái bình thường thôi cho đời khỏi khổ ?

Nếu không là Tô Tô, Thanh đã không thể như vậy . Nhưng nếu không là Tô Tô liệu tình yêu có đăng quang đến đỉnh trời chăng ?

Hàn Thanh ngồi trong doanh trại, cầm lá thư suy nghĩ thật lâu.

- Hãy đợi anh, Tô Tô . Không có gì trên đời này có thể chia cắt đôi ta . Hãy đợi anh . Ra đời, anh sẽ cố gắng vươn lên để trưởng thành . Em đợi anh nhé.

hết: [Chương 19](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 20

Ngày 11 Tháng 7 . Hàn Thanh mãn hạn quân dịch . Trở về quê nhà ở Bình Đông, chỉ ở được ba hôm là Hàn Thanh lại khăn gói lên đường tới Đài Bắc . Tạm ngụ tại nhà Nghiệp Bình . Chàng bắt đầu điên cuồng xông vào chuyện kiếm việc làm . Bây giờ Khắc Mai đã lấy chồng, Nghiệp Bình chán nản, thi cầu may tìm học bổng du học.

Phải ói là điên cuồng, vì vừa đến Đài Bắc Thanh đã gửi gần hai ngàn lá đơn đến các cơ sở, xí nghiệp... xin việc làm, bỏ trên hơn hai tháng để đi đến các nơi dự thi, phỏng vấn... Ai cũng cho là Hàn Thanh mát đây . Vậy mà đầu tháng 8.1981 Thanh đã cùng một lúc được đến ba công ty đồng ý thu nhận . Và Hàn Thanh đang lựa chọn.

Sự trùng phùng với Tô Tô, chỉ làm cho Hàn Thanh đau khổ . Chàng bắt đầu hiểu được những gì Tô Tô nói trong thư đã gửi cho chàng . Tô Tô đã thay đổi . Tô Tô đã thành người lớn, xa vắng... Đôi lúc còn xa hơn . Cả hai như kẻ lạ . Quá khứ là cơn mơ . Lúc đắn đo giữa ba công ty, ý niệm ban đầu của Thanh vẫn là "Tìm một công việc có lương bổng cao, để có thể cưới Tô Tô". Nhưng khi nghe Thanh đề cập chuyện đó, Tô Tô chỉ nói :

- Lúc chọn việc, tốt nhất anh chỉ xem cái nào thích hợp với anh, đừng nghĩ đến em, rắc công.

Hàn Thanh buồn bực nói.

- Làm sao mà không nghĩ đến em cho được ? Anh chạy đôn chạy đáo chỉ vì em thôi . Chỉ cần tìm một chỗ công việc thích hợp và cả địa điểm thích hợp cho cả hai chứ ?

Thanh nói, mà mắt đắm đắm nhìn Tô Tô :

- Tô Tô, em không còn nghĩ đến chuyện lấy nhau ư ?

Tô Tô lảng tránh :

- Em nghĩ là đã nói hết những điều đó trong thư.

Thanh lắc đầu.

- Anh hoàn toàn không hiểu . Trong thư lúc thì em nói sẽ lấy anh để có bốn mươi năm bù trả, lúc lại một mỗi muốn xa anh . Vậy em chọn cái nào ?

- Em nghĩ là... Em không xứng với anh, hãy buông tha em...

Thanh nâng cằm Tô Tô, để nàng trực diện với mình.

- Em muốn nói là anh không còn xứng đáng với em, em không yêu anh nữa, phải không ? Không lẽ bốn năm yêu nhau chỉ còn lại là mây khói ? Em nói cho anh nghe đi ?

- Anh Thanh, em mới ra trường, em chưa muốn lập gia đình . Con người em, anh biết đó, dễ thay đổi . Một sự dễ thay đổi mà chính em phải sợ . Còn anh, anh chân thật, anh thật thà như một cậu học sinh . Anh hãy nghĩ xa một chút xem . Bản chất hai đứa khác nhau như vậy, lấy nhau rồi nhấm chúng ta có hạnh phúc được hay không ?

- Chỉ cần ta yêu nhau, là làm sao mà không có hạnh phúc ?

Tô Tô nói.

- Tình yêu không chưa đủ . Anh Thanh, hoàn cảnh sống của đôi ta khác nhau . Nếu lấy nhau ăn ở với nhau cả chục năm về sau, không phải chỉ cần có tình yêu, mà phải cùng có chí hướng, mục đích, ý thích, cùng giai cấp xã hội và cùng một mực sống . Bằng không tình yêu kéo dài cao lắm là ba năm, rồi cũng sẽ ta rã . Anh không thấy báo chí đăng mãi ư ? Có những mối tình bốc lửa, tưởng chừng như không xa nhau được . Vậy mà chỉ mấy năm, họ như kẻ thù của nhau, không ky dị không được.

- Nếu nói như em, thì chúng ta hoàn toàn không có điểm tương đồng ư ?

- Em thấy, trước kia thì có . Bây giờ em chỉ là một cô sinh viên bình thường, anh cũng vậy . Cuộc sống của chúng ta ngày đó giống nhau, nên sở thích cũng giống nhau . Ca hát, phê bình thầy cô, căm thù xã hội... bất bình cuộc sống... Nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi.

Hàn Thanh nổi giận.

- Sao lại nghĩ đến chuyện đó. Chỉ có một điều, đó là em đã thay đổi, em chạy theo cuộc sống vật chất, em thực tế hơn xưa.

Tô Tô nhìn Thanh, ứa nước mắt, khiến Thanh hối hận:

- Hãy tha lỗi cho anh, vì anh bối rối quá, không lựa lời, anh không cố tình châm biếm em,

anh chỉ muốn tìm ra nguyên nhân của vấn đề.

Tô Tô nói:

- Nhưng anh nói đúng. Em đã trở nên thực tế, em cũng biết là chuyện than củi, nước mắm, gạo... không thơ mộng bằng chuyện ngâm thơ vịnh nguyệt. Nhưng muốn mua một đóa hoa hồng cho nên thơ cũng phải có tiền mới mua được. Muốn ngắm trăng để thấy trăng đẹp, thì hoàn cảnh lúc đó là bụng phải no chứ không phải lúc bụng đang đói. Anh có lý tưởng như mơ, chắc anh thích có cô vợ đẹp để ngắm hơn là có một người đàn bà lúc nào cũng bận rộn, đầu bù tóc rối bên thau quần áo dơ bẩn chứ?

- Nghĩa là cuối cùng rồi chúng ta cũng đã đạt được kết luận. Tiền! Phải không?

Tô Tô lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Hàn Thanh:

- Không phải chỉ có tiền thôi, anh Thanh ạ! Mà còn nhiều thứ khác nữa, thí dụ như em đã tốn rất nhiều thời gian để học tiếng Anh, tiếng Pháp, em định sang Châu Âu, định viết một cái gì... Và ý tưởng như vậy... em có thích hợp về dưới nhà quê của anh, để chỉ làm một bà chủ tiệm tạp hóa nho nhỏ, an phận thủ thường hay không?

Hàn Thanh tái mặt:

- Em coi đó như là một sự sỉ nhục ư?

- Không phải. Nếu anh coi đó là một sự sỉ nhục, thì rõ ràng giữa hai ta quan điểm đã khác biệt. Em chưa bao giờ coi thường gia đình anh, em chỉ đưa ra làm ví dụ, để anh thấy có nhiều vấn đề mà trước kia khi yêu nhau ta không hề nghĩ đến. Con người phải gắn liền với xã hội đang sống, không thể sống đơn độc một mình. Chúng ta, ngoài hai đứa ra, còn có gia đình cha mẹ, anh em, họ hàng, thân thuộc, và cả bạn bè trong xã hội nữa... Anh... Anh không hiểu cho em.

- Khoan đã!

Thấy Tô Tô đứng dậy định bỏ đi, Hàn Thanh kêu lại, chàng nắm lấy tay nàng lắc mạnh:

- Anh biết là giữa chúng ta có một khoảng cách, nhưng trên thế gian này có khoảng cách nào mà không kéo lại gần được đâu? Bây giờ anh chỉ muốn hỏi em một câu cuối cùng.

Tô Tô, em có còn yêu anh nữa không?

Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt Tô Tô, nàng thành thật:

- Đó là nỗi khổ tâm nhất của em. Em vẫn yêu anh và không làm sao quên anh được.

Hàn Thanh yên lặng nhìn Tô Tô, nhìn thật lâu, rồi mới lên tiếng:

- Như vậy là được rồi, anh cảm ơn em. Có thể sự ấu trĩ của anh, sự chưa trưởng thành của

anh làm em không yên tâm, không cảm thấy yên ổn khi chọn anh. Nhưng điều em vừa nói làm anh an lòng, khiến anh vui sướng. Bây giờ anh có ba chỗ làm để chọn lựa, em sẽ giúp anh chọn một. Anh đã quyết định chọn công việc ở miền Nam, bởi vì đây là lúc cần thiết để cho chúng ta tạm chia tay nhau để có sự suy nghĩ chín chắn hơn.

Hàn Thanh cười nhẹ, rồi hỏi:

- Tô Tô, em có biết là ba hôm nữa là ngày gì không?

Tô Tô nói:

- Biết chứ. Ngày 24 tháng 8. Chúng ta quen nhau tròn bốn mươi sáu tháng.

- Anh mong rằng nếu sau này, có một ngày nào đó chúng ta mừng ngày quen nhau tròn bốn mươi sáu năm, được nghe em nói em không ân hận vì lấy anh thì vui biết mấy.

Thanh nói tiếp, mắt long lanh:

- Tô Tô, em có nhớ ngày anh nhập ngũ không? Em đã để lại mảnh giấy trên gối anh "Anh Thanh, anh phải trở về cưới em nhé, em sẽ chờ, nhất định em sẽ chờ anh." Em còn nói "Mỗi một chữ là một giọt nước mắt. Nếu Thượng Đế có hay, chắc chắn người sẽ chấp nhận lời nguyện của em. Em sẵn sàng bỏ hết mọi thứ trên đời để được sống bên anh." Đó em nhớ không, thư em viết, anh đã thuộc lòng cả, thế em có còn nhớ không?

Tô Tô nói:

- Nhớ chứ. Rất nhớ, nên em mới khổ.

- Và cả những lời thề non hẹn biển, chưa tàn theo gió chứ? Tình yêu thời sinh viên đâu có thể nào đi nữa thì cũng không phải đơn giản chỉ là một vở kịch ngắn thôi đâu.

Tô Tô cắn nhẹ môi:

- Vâng. Em không phủ nhận chuyện tình yêu của hai tã Em cũng không quên bốn năm cũ, quên làm sao được khi nó là thơ là mộng hã anh.

Hàn Thanh nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì khác. Em đừng đem những danh từ chia cách, trưởng thành... ra đây, hãy nói thật anh biết, có phải em đã có người khác rồi không?

Tô Tô thở ra:

- Anh vẫn biết, giữa chúng ta lúc nào lại không có sự hiện diện của người thứ ba. Hiện nay thực sự cũng có người theo em. Nhưng em có giấu giếm hay phản bội anh bao giờ đâu?

- Nghĩa là đó không phải là nguyên nhân chính, mà nguyên nhân chính ở đây là "Sự chưa

trưởng thành" của anh đã làm em cảm thấy không yên tâm.

- Vâng.

- Sau bao nhiêu năm yêu nhau nồng cháy, chỉ vì lý do như vậy để chia tay thì cũng không đủ. Vì vậy Tô Tô ạ, nếu không có người thứ ba thì xin em hãy dành cho anh một thời gian, để anh phấn đấu trưởng thành, anh sẽ cưới em, và đưa em sang Paris. Được chứ? Bắt đầu hôm nay, anh sẽ đi xa, em ở lại một mình suy nghĩ. Anh mong rằng rồi chúng ta sẽ gặp lại.

Tô Tô cười nhẹ:

- Giống như mùa hè năm nào, anh đã bỏ em một mình để đi làm đấy chứ? Lần đó anh đã làm em xúc động vô cùng.

Hàn Thanh cười buồn:

- Vâng, và bây giờ thì cam go hơn. Ít ra thì anh cũng hiểu rằng, yêu một người không phải là ràng buộc mà là dâng hiến.

- Em thấy anh hôm nay dễ yêu vô cùng.

- Em cũng thế.

Họ nhìn nhau, như nhìn thấy quá khứ. Những chuỗi ngày vui vẻ, vô tư, những tháng năm mơ mộng, những lời hứa chân tình, những buổi hẹn hò thơ mộng... Hàn Thanh đặt tay lên Tô Tô:

- Tô Tô, tại sao ta phải vậy? Khi còn yêu nhau, tại sao phải xa nhau.

- Em cũng không biết, có lẽ đó là thử thách.

- Bốn năm thử thách chưa đủ sao?

- Bốn năm đó ta chỉ yêu nhau, chứ chưa thử thách, vì chúng ta nào có đối diện với cuộc đời đâu?

- Vậy thì em phải giành cho anh thời gian, và bây giờ em đi đi, đừng đứng đây nữa khiến anh khó quyết định.

Tô Tô gạt nước mắt, định bước đi. Hàn Thanh nói:

- Tô Tô, em nhớ rằng, lúc nào anh cũng yêu em.

Tô Tô do dự rồi ôm lấy Hàn Thanh:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã hiểu em, yêu em, cảm ơn bốn năm đã qua, những tháng ngày vui vẻ. Em hứa sẽ tự phấn đấu, cũng như anh sẽ trưởng thành.

Hàn Thanh quay đi, chàng không muốn Tô Tô nhìn thấy mình khóc, lòng chàng tan nát,

chàng chỉ muốn nói:

- Anh không cần cảm ơn, anh chỉ cần em yêu anh.

Nhưng không được, Hàn Thanh biết nói thế ấu trĩ lắm, chàng chỉ đứng yên như pho tượng, một chút mới nói:

- Bao giờ em thấy tai ngứa, hãy điện thoại cho anh, thôi tạm biệt.

- Tạm biệt!

Tô Tô buông Hàn Thanh ra, bước nhanh như chạy trốn.

Thanh đứng lặng yên, lắng nghe bước chân xa dần, trái tim như vỡ thành từng mảnh.

Cái bi đát của con người là không dự đoán được cái gì sẽ xảy đến. Vì nếu biết được thì chắc chắn Thanh sẽ chịu mang tiếng mặt dày, mang tiếng ấu trĩ để giữ chặt Tô Tô Không để mất nàng mãi mãi.

Nhưng điều đó làm sao ai biết trước được?...

hết: [Chương 20](#)

QUYỀN DAO

Giã Biệt Tuổi Mộng Mơ

Chương 21

Hai hôm sau, Hàn Thanh trở về Bình Đông, chàng nhận nhiệm sở ở Công Ty Khai Thác Khoáng Sản. Rồi sau một tháng huấn luyện, Thanh được đặc cách nhập ngạch và phụ trách một bộ phận phát triển xí nghiệp.

Giống như thời kỳ kiếm tiền mùa hè năm nào, Thanh lẫn xả vào công việc một cách hăng say. Từ tám giờ sáng Thanh làm thêm hai ca xúp, mãi đến mười một giờ đêm Hàn Thanh mới về tới nhà. Ba mẹ Thanh rất quý chàng, đứa con trai qua bao năm tha hương lại quay về tổ ấm. Tan sở là Thanh có một tô mì nóng, sáng sớm lúc đi làm có hai trứng ốp-lạ Mặc dù có sự chăm sóc đầy ắp tình thương đó nhưng Thanh vẫn thấy buồn, một nỗi buồn sâu kín. Có lẽ cha mẹ Thanh cũng không hiểu được nguyên nhân, hai người chỉ nghĩ là người con trai của họ sau bao tháng năm lăn lộn ở ngoài đời đã trở nên trầm ngâm ít nói mà thôi.

Hàn Thanh luôn luôn bận rộn với những ca đêm, công việc dồn dập làm Thanh không có cả thời gian để viết thư. Trong khoảng thời gian này, Tô Tô cũng rất ít viết thư cho chàng, thỉnh thoảng chỉ gửi một lá thư thật ngắn. Hàn Thanh cảm thấy chàng chỉ có một nửa linh hồn ở lại đây, còn một nửa kia vẫn ở Đài Bắc. Lâu lâu nhớ tới Tô Tô, Hàn Thanh gọi điện thoại cho nàng. Vậy mà khi liên lạc được với Tô Tô, Thanh chỉ nói:

- Ô, cũng không có gì quan trọng lắm, chẳng qua tại tai hơi ngứa thôi.

Bên kia đầu dây là tiếng thở dài. Đủ rồi, Hàn Thanh chỉ cần bấy nhiêu. Hỏi thêm nhiều có thể thất vọng. Và Thanh lặng lẽ gác ống nói xuống. Công việc bù đầu đang chờ đợi chàng.

Đôi lúc Hàn Thanh cũng nghĩ, biết đâu bây giờ Tô Tô đã có người yêu mới? Chuyện đó trước cũng đã xảy ra, nhưng từ sau ngày gặp Hàn Thanh, mối tình nồng cháy giữa hai người Tô Tô không lẽ có thể yêu một người khác dễ dàng vậy ư? Nếu thật vậy thì trên đời này còn gì là niềm tin?? Tô Tô! Tô Tô! Hàn Thanh gọi mãi cái tên Tô Tô trong lòng. Không, không nên nghĩ vậy. Hàn Thanh tự nhủ. Tô Tô sẽ đợi tạ Dù cho hiện nay nàng đang có ai đi chẳng nữa, rồi Tô Tô cũng sẽ quay về. Vì trên đời này chẳng có ai yêu Tô Tô bằng tạ Hàn Thanh rất tin tưởng điều đó sẽ giữ được Tô Tô trong vòng tay của chàng. Và chàng làm việc, rồi chờ đợi với niềm tin. Hàn Thanh trở nên rất ít liên lạc với Tô Tô từ điện thoại đến thư từ. Ta để nàng suy nghĩ, chọn lựa, vì ta vững tin. Lòng bảo lòng như thế nhưng Hàn Thanh vẫn thấy nôn nao, trông ngóng.

Một năm mới lại đến, hoa gòn ta đã tàn.

Sự siêng năng của Hàn Thanh đã có kết quả, chàng được thăng chức trưởng phòng. Hàn Thanh không hiểu vị trí này có làm cho Tô Tô hài lòng chưa. Hàn Thanh gửi nhiều lá thư cho Tô Tô mà chẳng nhận được lời khuyên khích nào của nàng gởi đáp cả. Hàn Thanh bắt đầu lo lắng, nhưng chàng không dám điện thoại hay gởi thư cho Tô Tô để hỏi.

Tháng tư đến. Một đêm đang ngủ, chợt Hàn Thanh giật mình thức giấc vì chàng nghe như có tiếng ai gọi chàng. Hình như là tiếng gọi buồn thảm của Tô Tô Chàng giật mình tỉnh giấc. Hàn Thanh nghe gọi "Anh Thanh ơi, anh ở đâu?"

Hàn Thanh vội vàng mặc áo, chạy đến máy điện thoại.

Chuông reo thật lâu. Nhìn lên đồng hồ, hơn hai giờ rưỡi khuya. Không biết Tô Tô có nhận được điện thoại của ta không? Hãy tiếp điện thoại đi em. Tô Tô!

Cuối cùng rồi cũng có người nhắc máy. Đầu dây bên kia không phải là Tô Tô mà là em của nàng.

- Anh Hàn Thanh? Anh tìm chị tôi ư? Chị ấy không có nhà... Chị Gia Bôi đi nghỉ hè rồi...

- Nghỉ hè? Nghỉ ở đâu?

- Ồ!... Ồ!...

Có tiếng ngập ngừng ở đầu dây bên kia.

- Không nghe nói, nhưng hình như ở Nhật... Vâng, khoảng một tháng nữa chị ấy về. Lúc đó anh gọi lại nhé...

Và điện thoại cắt ngang.

Thanh ngơ ngẩn ngồi đó bất động. Đầu óc hoàn toàn trống trải. Đau khổ quật ngã nát lòng chàng. Hai tay ôm lấy gối ôm. Tim nhói đau. Sao tàn nhẫn thế? Đi Nhật? Đi nước ngoài. Một mình hay đi với ai, phải có người thứ hai, ai vậy? Tô Tô, em quên rồi à? Em nói là em chỉ cùng đi với anh thôi. Tại sao? Hàn Thanh lắc đầu, và những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống má.

Sau một thời gian rất lâu, Hàn Thanh mới thấy bình tĩnh lại. Chàng chợt nhớ tới mười hai nụ hồng, tới cái bóng dáng của Tô Tô vui tươi, nhí nhảnh. Không, ta không giận nàng. Không làm sao giận nàng được. Tô Tô em cứ đi chơi, đi mãi quay về. Tổ ấm của em vẫn là đây. Có ai đi cùng với em cũng mặc. Anh chỉ cần em trở về. Anh sẽ không hỏi đến, sẽ không tò mò hay giận dỗi. Chỉ cần em quay trở về với anh mà thôi.

Hàn Thanh không ngủ được nữa. Đầu óc chàng ngập đầy hình ảnh của Tô Tô Nhắm mắt lại, Hàn Thanh thấy Tô Tô như đứng trước giường, nàng cười, nàng nói, rồi nàng khóc. Tô Tô, đừng khóc nhé em, anh yêu em mà.

Ngày 24 tháng 7. Hàn Thanh không chờ đợi được đến sáng; chàng đến ngay hiệu sách mua một danh thiếp có hình chim nhận bay về tổ với hai câu thơ:

Tổ đây vẫn còn đó

Đợi ai kia quay về.

Nhìn tấm danh thiếp, bất giác Hàn Thanh chợt nhớ tới một bài hát có tên Chim nhận bay.

Nhạn ơi, bay về đâu?

Mù mịt phương trời.

Hãy ở lại đây với ta xây thành tổ ấm.

Nhạn ơi, bay về đâu?

Sao không ở lại phương này,

Ta sẽ vì em che gió che mưa.

Lòng Hàn Thanh cảm thấy buồn buồn, tủi tủi, chàng lại không có can đảm để gửi lá thư thiếp kia đi, mà đem về bỏ vào trong hộp tủ khóa lại.

Ngày tháng trôi qua nặng nề.

Tô Tô, em đừng đi luôn nhé, hãy về đây, về với anh em nhé. Anh đang cô độc đến phát điên lên đây mà.

Rồi Hàn Thanh bị chứng mất ngủ. Tối tối, chàng hay đứng tựa khung cửa nhìn ra ngoài. Có một cánh nhạn bay lẻ loi. Tô Tô... Tô Tô... Đột nhiên Hàn Thanh như nghe thấy tiếng hát của Tô Tô:

Không còn gì nữa hỡi người ơi,
Ngoài trăng, ngoài hoa và sân vắng...

Hàn Thanh nghĩ có lẽ Tô Tô đã về... Vì đã về nên nàng mới gọi cho chàng, mới hát cho chàng nghe. Bốn năm qua, Hàn Thanh như có giác quan thứ sáu. Cứ mỗi lần chàng nghĩ đến Tô Tô là phải có thơ hay điện thoại. Mặc, không cần biết bây giờ là mấy giờ, chàng nôn không nóng đợi chờ được. Hàn Thanh quay số điện thoại. Điện thoại đường dài khó gọi. Chuông điện thoại nhà họ Viên reo vang thật lâu, nhưng chẳng có nhắc lên... Hôm ấy, Hàn Thanh quay đến mười hai lần, vẫn không có ai nhận.

Không thể như vậy được. Hàn Thanh thấy đầu óc căng thẳng. Chàng đi tới đi lui mãi trong phòng. Có cái gì không đúng. Tại sao? Không lẽ cả nhà đều đi Nhật hết rồi ư? Hàn Thanh lấy quyển niên giám tìm số điện thoại của Khắc Mai. Mặc cho đêm khuya, mặc cho lịch sự, Hàn Thanh cũng gọi điện thoại đánh thức Khắc Mai dậy.

- Alô, anh Thanh đây à? Có điên hay không vậy, bây giờ là mấy giờ khuya rồi ông có biết không?

- Xin lỗi Mai, tôi chỉ muốn hỏi Mai một điều thôi. Tô Tô đã về chưa?

Khắc Mai có vẻ ngạc nhiên:

- Đi đâu mà về? Gia Bôi phải không? Cô ấy có đi đâu đâu?

- Không phải Gia Bôi đi Nhật ư?

- Ồ! Ai bảo với anh là cô ấy đi Nhật?

Hàn Thanh thấy như nghèn nghẹn ở cổ:

- Em gái cô ấy nói như thế, mà Gia Bôi không có đi thật ư?

- Ồ!... Ồ... Chuyện đó...

- Có chuyện gì thế, Khắc Mai, cô hãy nói thật cho tôi biết. Tô Tô đã lấy chồng rồi, phải

không?

Cuối cùng, Khắc Mai nói:

- Không! Sao anh lại hốt hoảng như vậy? Tô Tô của anh không có lấy ai hết, cô ấy đã vào bệnh viện rồi.

- Bệnh rồi à? Bệnh gì? Đau dạ dày nữa ư?

- Không, bệnh viêm gan. Hiện đang nằm ở bệnh viện Dân Tổng, tuần trước tôi có ghé qua, cô ấy còn rất khỏe.

Hàn Thanh hét qua máy:

- Tại sao cả Mai cũng giấu tôi?

- Hàn Thanh, anh đừng có nổi giận như thế. Cô ấy chẳng qua là bị viêm gan thôi, bác sĩ cho biết là không đến nỗi nào. Chỉ cần truyền dịch và uống thuốc, vài bữa nữa sẽ xuất viện. Tô Tô bảo tôi giấu anh. Bao giờ xuất viện, cô ấy sẽ điện thoại ngay cho anh. Anh không biết tánh của Tô Tô hay sao? Nếu mà tôi làm trái đi, Tô Tô sẽ giận tôi... Cô ấy còn cho biết anh hiện một ngày làm việc trên mười tiếng đồng hồ, không nên quấy rầy...

Hàn Thanh cắt ngang:

- Nhưng mà... Cô ấy rất cần đến tôi. Tôi biết mà, mỗi lần Tô Tô bệnh, cô ấy rất yếu đuối, rất cần được chăm sóc.

Khắc Mai nổi nóng:

- Anh đúng là một thằng điên. Chuyện chăm sóc Tô Tô thì đã có cha mẹ người ta lo rồi, đâu có phải cần tới anh...

Và Khắc Mai đã gác máy.

Hàn Thanh ngẩn người ra nhìn trần trời cái điện thoại. Chàng như một cái xác không hồn, đặt ống nghe xuống. Hai tay ôm lấy đầu, chàng cảm thấy lòng đau như cắt. Khắc Mai nói Tô Tô bị bệnh. Thật ư? Hay là nàng đã đi lấy chồng mà mọi người đều giấu tả Không, không có chuyện đó đâu. Chắc chắn là Tô Tô bị bệnh. Một bệnh viêm gan bình thường thôi. Nhưng mà... Chợt nhiên, Hàn Thanh mơ hồ như nghe tiếng nói của Tô Tô:

- Anh Thanh, anh đừng quên, em là một cây gòn ta nhé.

- Cây gòn ta?

Chàng ngơ ngác nhìn quanh. Chàng nhìn đến bức ảnh chụp chung với Tô Tô được phóng đại treo trên tường. Tô Tô đang nhìn chàng cười. Hàm răng trắng đều dễ thương. Tô Tô ơi, em bị bệnh thật rồi. Mà không có anh bên cạnh để chăm sóc, em có buồn không? Hàn

Thanh đi về phía cửa sổ. Bầu trời đầy sao, lòng chợt nhớ đến những lời viết cũ của Tô Tô:

Mong rằng chàng là ánh trăng, thiếp là sao trời lấp lánh. Trăng với sao cận kề đêm đêm... tuyệt vời, nhưng sao nhìn xuống mặt hồ, ánh trăng như lung linh, lúc mờ, lúc tỏ, hư hư thực thực...

Hàn Thanh chợt rùng mình. Một linh cảm không hay như choáng lấy sự suy nghĩ của chàng. Hàn Thanh nói thầm:

- Tô Tô, anh sẽ đến bên em, đến ngay bây giờ, em chờ anh, em nhé.

hết: [Chương 21](#)

QUỖNH DAO

Giã Biệt Tuổi Mơ

Chương 22

Cùng lúc đó Tô Tô nằm trên giường bệnh, cha mẹ và các em có mặt đông đủ. Buổi chiều Tô Tô vẫn khỏe, nàng đòi cho được đi tắm, được thay bộ quần áo thời đi học thường mặc. Đó là chiếc áo màu mỡ gà, chiếc quần dài màu xanh. Sau khi hoàn tất, Tô Tô nằm trên giường đẹp như một cánh tường vi màu vàng. Mấy năm trước, cũng trong bộ y phục này, Tô Tô đã mang mười hai cánh hoa hồng đến cho Hàn Thanh - Ngày 24 tháng 10 - và đổi lại một chiếc nhẫn vàng với một tình yêu mới. Bây giờ nằm đây, Tô Tô thêm thiếp. Thông báo bệnh của nàng trở nặng của bệnh viện đến nhà vào một lúc mà chẳng ai ngờ đến.

Mỗi người mang một ý nghĩ riêng rẽ, cha mẹ và đám em nàng đứng vây chung quanh giường bệnh. Tô Tô thì thật bình yên. Một bên mắt nhắm, một bên mắt hơi mở. Nàng đang chờ ai đây? Nàng đang nhớ đến ai? Muốn thổ lộ điều gì với ai? Tô Tô mê man, tư tưởng ơ hờ bất động. Không biết rồi sẽ về đâu. Một chút cảm xúc buồn bã rơi rớt trên mặt làm khuôn mặt trắng xanh của nàng trông thật đáng thương. Tô Tô nằm trên giường phủ drap trắng, như một cánh chim non sau cơn mưa... Thỉnh thoảng đôi mày nàng nhíu lại như muốn tập trung suy nghĩ một điều gì. Miệng lẩm bẩm, nhưng chẳng có ai nghe nàng nói gì, chỉ có tiếng khóc rầm rức của đám người vây quanh nàng.

Rồi cuối cùng, như thu hết tàn lực, Tô Tô thều thào:

- Duyên đã tàn, mà tình chưa phai.

Không biết Tô Tô đã đọc âu ấy ở đâu, lập đi lập lại, nàng cũng nâng nhẹ cánh tay khẳng khiu của mình đặt lên tay mẹ, rồi tay cha.

- Đừng đi nữa! Đừng đi nữa nhé!
Đó là câu nói cuối cùng của Tô Tô

o0o

VIÊN GIA BÔI nữ danh TÔ TÔ.
Mất ngày 25 tháng 4 năm 1982
với bệnh ung thư gan
Hưởng dương 24 tuổi.

Hai mươi bốn tuổi, cái con số lạ lùng dính liền với đời Tô Tô. Lúc mê cũng vào ngày 24 qua 25 mới mất. Tô Tô đã từ già cuộc đời một cách lặng lẽ như thế.
Khi Hàn Thanh về tới Đài Bắc, thì Tô Tô đã đi rồi, chàng không gặp được để nhìn thấy nàng lần cuối.
Hàn Thanh không khóc, đầu óc chàng là một khoảng không. Từ cửa bệnh viện bước ra, Hàn Thanh muốn đến ngay một nơi, đó là bãi biển mà đã mấy lần Hàn Thanh đưa Tô Tô đến đây trong những lần gặp gỡ sau cùng. Hàn Thanh đi biển với Tô Tô lúc Hàn Thanh chưa mãn hạn quân dịch. Hôm đó Thanh đi phép và chàng cùng Tô Tô ra biển. Tô Tô thật vui, cười với gió, với nắng, với những cánh buồm trên biển khơi. Hôm ấy Hàn Thanh cũng thật vui, chàng đã hát cho nàng nghe một bản nhạc cổ điển:
Mỹ ơi Mỹ bao giờ em lấy chồng.
Lòng anh bồi rối, lo sầu phát điên.

Vâng. Tô Tô yêu biển vô cùng.
Và Hàn Thanh quyết định ra biển, đi ngay.
Trên bãi biển, Hàn Thanh ngồi cô độc một mình, nhớ đến Tô Tô Lần đầu đến đây, Tô Tô

nói: "Em chỉ yêu một mình anh". Còn lần cuối cùng nàng chỉ ngồi cười khi nghe Hàn Thanh hát. Bây giờ Hàn Thanh ngồi đây một mình, nhìn biển dài ngút tầm mắt, mà cả trái tim chàng như đóng băng. Tiếng gió, tiếng sóng không còn một ý nghĩa gì.

Em như con sóng xa bờ

Để anh cô độc bên ghềnh nhớ em.

Chợt nhiên trong cái khoảng trống kia, những chuyện cũ như quay lại, hình ảnh của Đinh Hương ngồi trên tảng đá, ngơ ngác với cái trống con của Võ hiện lại trong đầu chàng.

Hàn Thanh ngồi bó gối, bất động. Gió thổi ù ù, cát cuốn làm gió thổi tạt vào mặt Hàn Thanh. Mặc. Mãi đến lúc con nước lên, gió đã lạnh hơn, nước đã liếm chân chàng, Hàn Thanh mới chợt tỉnh.

Chàng nhìn lên bầu trời, nhìn biển. Chàng không hiểu sao vũ trụ bao la thế kia mà vô tình quá. Chàng lùi lại khỏi sóng nước, rồi tiếp tục đứng. Đột nhiên, Hàn Thanh thấy giận dữ. Chàng trừng mắt lên trời hét to:

- Tô Tô ơi Tô Tô! Tại sao em bỏ đi Còn quá nhiều việc chưa làm cơ mà? Còn phải đi Pháp, tới Paris, đại lộ Saint Michel, khu phố Latin. Còn nữa, những cây bông gòn ta của em. Sự nghiệp viết lách... Tô Tô sao em bỏ đi vậy? Em còn trẻ quá, còn yêu đời quá mà? Em hứa sẽ sống tới bảy mươi tám tuổi, không lẽ em quên rồi sao? Em đã hứa là sẽ sống cùng anh bốn mươi năm mà, em đã quên sao? Em sẽ kể lại cho con cháu chúng ta nghe tình yêu chúng mình. Không lẽ em cũng quên? Em tàn nhẫn lắm, em bỏ anh đi không nhắc một tiếng, sao vậy Tô Tô?

Hàn Thanh hét to, tiếng nói chàng bay vang theo gió. Tô Tô! Tô Tô! Chàng gục đầu trên đá. Dĩ vãng quay cuồng. Lần gặp gỡ đầu tiên ở dạ hội. Con số điện thoại tám số, bữa ăn ở quán Cánh buồm, cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, lần kỷ niệm tròn năm quen nhau... Nhiều lắm, nhiều thứ lắm... Bao nhiêu ân ái, bấy nhiêu tình... Ôi! Thật là bất công. Hàn Thanh đã tưởng chừng như trên đời này chẳng có sức mạnh nào có thể chia ly được chàng với Tô Tô, vậy mà chàng đành khuất phục trước thần chết. Hàn Thanh ngẩng đầu lên nhìn trời. Ráng chiều rực rỡ. Ráng chiều vẫn có thể rực rỡ, tại sao vậy?

- Thượng Đế, Thượng Đế ơi, Người ở đâu?

Mấy năm trước khi Nghiệp Võ còn sống, khi đám trẻ vui nhộn của chàng có những cuộc vui như bắt tạt, Tô Tô bên cạnh, Tô Tô với nguồn vui. Còn bây giờ? Chỉ có một mình ta, Hàn Thanh bấu chặt tay vào đá, góc đá đâm mạnh qua da làm rướm máu. Sóng vỗ vào

bờ, sóng như réo gọi.

- Không sống được được bên nhau thì cùng chết với nhau!

- Không sống được được bên nhau thì cùng chết với nhau!

Hàn Thanh như kẻ đang mê ngủ. Chàng đứng dậy, bước xuống biển. Từng bước từng bước một. Sóng đã bắt đầu liếm chân, rồi ngập chân. Đột nhiên, chàng như nghe thấy tiếng của Tô Tô:

- Anh có biết thiên không? Phật nói có là không, không là có. Tồn tại là không tồn tại, gần có nghĩ là xa.

Chàng mở mắt ra tìm kiếm:

- Tô Tô ơi, Tô Tô!

Tiếng của Tô Tô như từ vực thẳm vọng lên:

- Cửa em là cửa anh, của tất cả chúng ta Paris của ta, cây gòn của ta.

- Ồ! Tô Tô!

Hàn Thanh cắn nhẹ môi, chàng vội rời khỏi biển, chạy lên bờ, rồi ngã quy trên bãi cát.

Hàn Thanh bắt đầu khóc. Khóc cho Tô Tô... Khóc cho Nghiệp Vũ... Khóc cho những nụ xanh sớm héo úa. Ở hồ như có tiếng hát của Tô Tô đâu đây với bản: "All kinds of everything" mà nàng yêu thích:

Hoa Tuyết và Thủy Tiên rơi tàn

Bướm và ong lượn bay

Con thuyền, ngư ông với biển

Ước muốn và tiếng chuông cầu hôn

Những hạt sương đầu ngày

Đều làm anh nhớ em, nhớ em

.....

Mùa hạ, mùa đông, hoa xuân và thu lạnh

Núi sông đổi thay, biển kia cạn khô

Tháng ngày thay đổi tình ta vẫn thế

Và mọi thứ trên đời đều làm anh nhớ em.

Hàn Thanh đưa tay lên che kín hai tai. Mọi vật, mọi thứ chỉ hiện hữu cùng với Tô Tô Còn bây giờ? Nó còn gì không? Tô Tô đã lên thiên đàng. Ta không làm sao theo kịp, ta chỉ là một con người bình thường, bình thường thôi.

Gió vi vu, sóng dập dờn, hàng cây thông rên rỉ, tiếng chim hải âu kêu thảm thiết.
Tất cả tạo thành một bản nhạc buồn đau.

Hết